

New York Times & USA Today Bestseller

**GÖNÜL
KAÇANI
KOVALAR**

Carly Phillips

epsilon®

New York Times ve USA Today'in çok satan yazarlarından Carly Phillips, şehrin en çok aranan erkeklerinin etrafında gelişen ve merak uyandıran yeni bir seriyle geri döndü...

Sam Cooper ("Coop") bir anda New York'un en gözde bekârı oluvermiştir. Kuyumcudaki soyguna engel olmasının karşılığında kendi seçtiği bir yüzükle ödüllendirildiğinden beri, şehirdeki tüm bekâr kadınlar olay yeri muhabirinin peşinden ayrılmamaktadır. Ne var ki Coop, kendisine ateşli iç çamaşırları gönderen hayranlarıyla hiç mi hiç ilgilenmezken tüm dikkatini ona karşı ilgisiz tek kadına; yani Lexie Davis'e yöneltmiş durumdadır.

Özgür ruhlu Lexie ise Coop'un antika yüzüğünün kendi ailesiyle ilişkisi ve skandal yaratma potansiyeline sahip geçmişinden başka bir şey düşünmemektedir. Ancak çok geçmeden Coop, Lexie için yüzüğe giden bir yol olmaktan çıkar. Coop'un araştırmaları gerçekleri ortaya çıkarmaya devam ettikçe, acaba Lexie kalbini ve aile sırrını şehrin en gözde bekârına emanet edebilecek midir?

ISBN 978-9944-82-343-2

9 789944 823432

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

Sevgili Okuyucularım,

Sizlere yeni bir seri sunmaktan büyük heyecan duyuyorum. En Gözde Bekâr konsepti yeni bir şey değil, ama konuyu benim ele alışımda sanırım hem taze hem de güncel bir hava var. Bahsi geçen bekâra hayallerinin kadınıyla tanışması için yardım etmek amacıyla internet günlüklerinden biri New York gazetelerinden biriyle işbirliği yapıyor. Hikâyeler eğlenceli, hareketli ve elbette seksi!

İsteksiz olay yeri muhabiri ve azimli yazar Sam Cooper mücevher dükkânı soygununu önleyip karşılığında bir yüzükle ödüllendirildiğinde, kendisine kahramanlık unvanı veriliyor ve meşhur Bekâr Günlükleri'nin yeni bekârı haline geliyor. Seyahat etmekten hoşlanan, özgür ruhlu bir web tasarımcısı olan Lexie Davis ise yüzüğü çok sevdiği büyükannesinin sekseninci doğum günü için satın almak istiyor. Ama Coop'un yüzüğün çalıntı olduğunu keşfetmesinin üzerine evine bir hırsız girince, birinin yüzüğü geri almak istediği kesinlik kazanıyor. Bu sırada yüzüğün gizemini çözmek için bir araya gelen Lexie ve Coop arasında ilk kıvılcımlar çıkıyor. İkilinin çabalarını boşa çıkarmaya çalışan yan karakterle ve Lexie'nin ailesinin alışılmışın dışındaki geçmişi ortaya çıkmasıyla olaylar karışıyor. Bakalım Lexie en sonunda düzenli bir hayat kurma korkusunu yenebilecek mi, özellikle de Coop'un kariyerinde büyük bir yükseliş olarak kullanacağı, büyükannesinin hikâyesine dayanan bir kitap yazmak istediğini bildiği halde?

Bazı kitapları yazmak zor, bazılarını yazmak ise kolaydır. Ancak çok azı okuyuculara saf bir eğlence sunar. Öp Öpebilirsen, beni şaşırtan, heyecanlandıran ve her açıdan mutlu eden bir kitap oldu. Umarım sizler de böyle hissedersiniz!

Bana yazabileceğiniz, beni internette takip edebileceğiniz ve Club Carly adındaki fan kulübüme katılabileceğiniz yeni sitemi ziyaret edin www.carlyphillips.com. Bana ayrıca P.O. Box 483, Purchase, NY 10577 adresinden ulaşabilirsiniz.

En iyi dileklerle,

Carly

ÖNSÖZ

The Daily Post *Bekâr Günlükleri*

Flaş haber! *Daily Post*, sizlere New York'un en ateşli erkeklerini hem online hem de yazılı olarak sunacak olan Bekâr Günlükleri'yle yaptığı ortaklığı açıklamaktan büyük mutluluk duyuyor.

Şehrin en gözde bekârlarını takip edin. Bekâr babalardan itfaiyecilere ve New York'un en iyilerine, çünkü esas fark yaratan onlar. Böyle bir kahraman tanıyor musunuz? Öyleyse, bize yazın! İlgi odağı olacak bir sonraki bekârımız tamamen size bağlı!

Birinci Bölüm

En sevdiği sosisli sandviç tezgâhını kavurucu güneşten koruyan mavi-sarı şemsiyeleri görünce Sam Cooper'ın karnı guruldadı. Belediye başkanı ve komiserin Batı Yakası'nın üst kısımlarında yaşanan bir dizi ev soygununun nihayet sonlandığını açıkladığı sıkıcı basın toplantısından yeni çıkmıştı. Coop'un bir cebinde ses kaydedicisi, diğerinde de parası vardı.

New York'un en lezzetli sosisli sandviçinin kokusu ağzını sulandırmıştı. "Selam, Dom. Bugün işler nasıl?" diye sordu tezgâhın sahibine.

"İdare eder. Yoğun öğle yemeği kalabalığı. Şimdilik biraz durgun; ama mesai saati bittiğinde tekrar hızlanır." Dışarda geçirdiği günler yüzünden bronzlaşan yaşlı adam metal kapağı kaldırarak Coop'un geciken öğle yemeğini çıkardı. "Her zamankinden mi olsun?"

Coop kafasını salladı. "Her şeyden koy. Hatta iki tane olsun. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim."

Saatine göz attı. Neredeyse üç olmuştu. Eve gitmeden önce bir şeyler yiyip haberi yazması için yeterince vakti vardı.

Dom sosisleri ekmeklerin arasına koyup malzemeleri doldurmaya başlarken, Coop etrafına bakındı. Böyle sıcak bir Ağustos gününde dışarıda çok az insan dolaşır. Akli başında olanlar şehirden kaçıp lüks Hamptons'a ya da Jersey Sahili'ne giderlerdi. Diğerleri ise klimalarını sonuna kadar açtıkları iç mekanlara sığınarlardı.

Coop'un en sevdiği sosisli sandviç tezgâhı 47. Cadde ve Park Caddesi'nin köşesinde kalıyordu. Yapısı gereği insanları gözlemleyen biri olduğundan – herhalde gazeteci olmasının nedeni buydu – Coop her zaman etrafındaki mağazaları, binaları ve buralara girip çıkan insanları incelerdi.

Her zamanki gibi Klasik Kuyumcu gözüne çarptı. Civar-daki lüks mağazaların aksine, oldukça sıradandı. Bu durumu telafi etmek istercesine, sık sık değiştirdikleri vitrinlerine neredeyse her gün gösterişli ve özenli parçaları koyuyorlardı. Dükkâna genelde kadınlar uğruyordu – bu pek de sürpriz değildi elbette – ama bugün içeride, üzerindeki eşofman üstünün kapüşonunu kafasına geçirmiş bir adam vardı.

“Çok garip,” diye mırıldandı Coop. Güneşin sıcaklığı gömleğinin içinde onu terletiyor, ayakkabılarının tabanlarının altındaki kaldırımından buhar yükseliyordu.

Dom'un, “Sosisler hazır,” demesiyle Coop'un dikkati dağıldı.

Ama adamın elindeki silaha benzer şey Coop'un gözünden kaçmamıştı. Adrenalin patlaması yaşayan Coop bütün dikkatini mağazaya verdi. Tezgâhın ardında iki kadın bulunuyordu. Eğer birdenbire içeri dalarsa, adamın birini vurma ihtimali vardı.

Mağazadaki adam dışarı çıkmak üzereydi.

Coop Dom'a kısa bir bakış attı. “Soru sorma ve hemen polisi ara,” dedikten sonra sosisli tezgâhının metal kapağını alıp aniden mağazaya yöneldi.

Adamın dışarı çıktığı anda Coop içgüdüleriyle hareket etti. Kaçmasına fırsat vermeden ayağını uzatarak ona çelme taktı. Sendeleleyen adam dengesini sağlayıp doğruldu. Coop derin bir nefes alıp alüminyum tezgâh kapağını adamın kafasına geçirdi. Kapüşonu darbenin etkisini azaltmış olmalıydı ya da adamın kafatası çok kalındı, çünkü yine ayağa kalkmaya çalışıyordu. Coop daha güçlü bir darbe indirince adam acıyla inleyerek kaldırımına yığıldı. Cebindeki mücevherler yere saçılmıştı.

Adam kendine gelmeden, Coop eşofmanının içindeki silahı kapıp polislerin gelmesini beklemeye başladı. Kalbi hâlâ hızla çarpıyordu, sirenler ona polislerin gelmek üzere olduğunu söylerken kalp atışları kulaklarında uğulduyordu; ancak polisler onu hemen rahatlattı. Biri kelepçe taktığı suçluyu arabaya sürüklerken, diğeri Coop'un ifadesini almaya başladı.

Olayları tekrar aklında canlandığı sırada, Coop yırtılan omuz kasları yüzünden polis akademisini bırakmak zorunda kaldığı için neredeyse mutlu olmuş, her ikisi de polis olan babası ve ağabeyine bir kez daha saygı duymuştu. Kahramanca davranışını duyduklarında çok güleceklerdi. Onunla dalga geçeceklerdi, ama onların işini yapmaya çalışması onun lehineydi.

“Hey, Mac, beni sorguya çekme işin bitti mi?” Uzun yıllar boyunca suç alanında çalıştığı için birçok dedektife ve polise ilk isimleriyle hitap edebilecek durumdaydı.

Adam kafasını salladı. “Seni nerede bulacağımızı biliyoruz. Evine git ve dinlen. Zor bir gün geçirdin.”

Coop kafasını iki yana salladı. “Ben iyiyim. Bana ihtiyacınız olursa ofisteyim.” En azından, bu hikâyenin doğru düzgün ele alındığından emin olabilecekti.

Tam oradan ayrılmak üzereyken, iki kadın mücevher dükkânından koşarak çıktı. “Bekleyin,” dedi yaşlı olan. “Size teşekkür etmek istiyordum!”

Coop, silahı olsun ya da olmasın, soyguncuyla asla baş edemeyecek esmer, minyon kadına doğru yürüdü.

“Size minnettarım. Genelde babam dükkânda benimle olur, ama hafta sonu için Florida'ya gitti. O adam ceplerini pahalı parçalarla doldurmuştu. Bizi küçük bir servet kaybetmekten kurtardınız!”

Kadının minnettarlığı karşısında kendini rahatsız hissedenden Coop, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. “Sadece doğru zamanda doğru yerdedim.”

Kadın kafasını salladı. “Alçakgönüllü olmanıza gerek yok!”

Birçok insan arkasını dönüp giderdi. Dükkânda on beş yaşındaki kızıyla birlikteydim, kızımın başına bir şey gelmesini istemediğim için mücevherleri ona vermeyi kabul ettim. Lütfen içeri gelin. Kahramanca davranışınızdan ötürü size bir ödül vermek istiyorum. Bankaya gitmiş bulundum, o nedenle size mücevher teklif etmek zorundayım.”

Coop bir kez daha kafasını salladı. “Ödüle gerek yok.”

“Ödül mü?” Sam’in tanıdığı bir bayan televizyon muhabiri, mikrofonu Sam ve mağaza sahibinin kızının arasına soktu. “Devam et! Bu akşamki beş haberlerinde bu haberin olmasını çok isterim!”

“Mağazamızın isminin de geçeceğini mi söylüyorsunuz?”

Bu fırsat karşısında mağaza sahibinin gözleri ışıldamıştı.

Muhabir kafasını salladı. “İsterseniz kurtarıcınıza ödülünü verirken içeride de çekim yapabiliriz.”

Coop sızlandı. Olacakların farkına varmıştı ve kaçınılmaz olandan kaçınmak için uğraşıyordu. “Ödülü kabul edemem. Kendisine de söylediğim gibi, sadece doğru zamanda doğru yerdeyim.”

Saçlarını düzeltten muhabir, omuzlarını dikleştirip kameramanına işaret etti. Onu görmezden gelerek, “Kaydet,” dedi.

“Ben Carolina Martinez, Manhattan şehir merkezinde yaşanan soygunun olay yerinde çekingen kahraman, olay yeri muhabiri Sam Coop ve ona bir ödül vermek üzere olan minnettar mağaza sahibinin yanından bildiriyorum. Şaşkın dükkân sahibine dönmeden önce ekibine bakıp, “Kes!” dedi. “Bu senin gösterin. Ona ne vermeyi düşünüyorsun?” diye sordu Carolina.

Coop kendisini ısrarcı muhabir ve dükkân sahibinin kızı tarafından mağazaya sürüklenirken bulmuştu, kamera ekibi onları takip ediyordu. oradan defolup gitmek istiyordu, ama adının Anna Burnett olduğunu öğrendiği kadın, önüne bir tepsi dolusu klasik mücevher koymuştu. Bu sırada Carolina

ve ekibi her şeyi kaydetmişti ve Coop’un ona verdikleri zahmetten ötürü Anna’nın özrünü kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı.

Coop, kendisini suçlu hissetmeden alabileceği pahalı görünmeyen bir şey arayarak tepsiyi gözden geçirdi.

“Bu saate ne dersin?” Anna altın erkek saatini kaldırıp Coop’a değil de kameraya doğru tuttu.

Coop kafasını salladı. “Kabul edemem. Çok pahalı görünüyor, ayrıca ben mücevher kullanmam.”

“O halde, eşin için bir kolye ya da yüzüğe ne dersin?” Anna zümrüte benzer bir kolye kaldırıp kocaman bir gülümsemeyle kameraya gösterdi.

“Evli değilim.” Artık değildi. Zorla gülümsemeye çalıştı.

“O halde kız arkadaşın için bir şey seç!”

Kadının başka bir şey seçmesine fırsat vermeden, Coop mücevherlerin arasında aynı zamanda en ucuz olduğunu umduğu, en çirkin ve zevksiz yüzüğü seçti. “Bunu alabilirim.”

“Değerli mağazamızın soyulmasını önlemeniz karşılığında bizden bir hatıra kabul ettiğiniz için çok memnunuz. Çok güzel bir yüzük, ayrıca 47. Cadde ve Park Caddesi’nin köşesinde yer alan Klasik Kuyumcu’da birçok hoş ürünümüz bulunmakta.” Anna eliyle dükkânın içini gösterdi, bedava reklam fırsatından faydalanırken abartılı hareketler yapıyordu.

Coop gülmemek için kendini tuttu, çünkü lanet olası kameralar hâlâ kayıttaydı. Carolina’nın, “Kes!” diye bağırmasını bekliyordu.

Daha sonra yüzüğü cebine atıp Anna ve Carolina’ya teşekkür eden Coop, gözü pek muhabir kendisiyle de röportaj yapmaya karar vererek bütün şehir karşısında onu küçük düşürmeden önce dükkândan çıktı.

Bugün yaşadıklarına benzer bir şey yazmak gündüzleri gazetecilik yapan ve boş zamanlarında roman yazan Coop’un bile aklına gelmezdi.

Coop haberlerin hazırlandığı odaya girer girmez meslektaşları ayağa kalkıp onu alkışlarla karşıladı.

Onların ıslıklarına ve yorumlarına aldırış etmeyen Coop kaşlarını çatıp masasına yöneldi. Sandalyesine oturup arkasına yaslandı, koca gün boyunca kendini ilk kez rahatlamış hissediyordu. Cebindeki yüzüğü çıkarıp daha yakından bakmak için zevksiz şeyi havaya kaldırdı.

“Bu berbat ışıkta pek bir şey göremezsin,” dedi gazetenin haber editörü Amanda Nichols, kalçasıyla masaya dayanarak. Yüzüğü daha iyi görebilmek için eğilince uzun sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüştü.

Coop, Amanda’dan hoşlanırdı. Coop’un boşanmasının ardından kısa süreli bir ilişkileri olmuştu ama aralarında çok büyük bir kıvılcım olmamıştı. Neyse ki, Amanda cinselliği arkadaşlıktan ayırabilen nadir kadınlardan biriydi ve o zamandan beri araları çok iyiydi.

“Çok çirkin bir şey, değil mi?” diye sordu Coop.

“Bakayım.” Amanda elini uzatınca yüzüğü avucuna bıraktı.

Pırlıtlı şeyler, şık olmak ve alışveriş yapmaktan hoşlandığı için, pahalı olan her şey Amanda’nın ilgisini çekmişti. Kıyafetlerin, mücevherlerin, kısacası akla gelebilecek her şeyin tarihini bilirdi.

Gözlerini kısıp yüzüğün içine baktı. “Günümüz standartlarına göre çok çirkin olabilir ama klasik mücevher standartlarına göre, bu bir koleksiyoncunun rüyası. Bu Trifari. Sembol bak.” Uzun, ojeli tırnaklarıyla işaret ederek Coop’un dikkatini yüzüğün içindeki oymaya çekti. Ödülünü ona geri verirken, “Kendine muhteşem bir parça seçmişsin,” dedi.

“Çok değerli bir şey istememiştim. Kendimi suçlu hissetmeden alabileceğim bir şey istemiştim,” dedi Coop bıkkınlıkla.

Amanda omuzlarını silkti. “Duyduğum kadarıyla, dükkân sahibini bir servet kaybetmekten kurtarmışsın. Yüzüğü hayatındaki özel kadına verebilirsin.” Bakışlarını biraz da imalı bir biçimde Coop’unkilere çevirdi.

Coop başını yana eğdi. “Görüştüğüm birinin olup olmadığını mı sormaya çalışıyorsun?”

Amanda sırtıttı. “Aslına bakarsan, evet. Çok fazla çalışıyorsun. Sürekli bilgisayarında bir şeyler yazıyorsun.”

Çünkü Coop gazetede yetiştirmesi gereken bir işi olmadığına genellikle *diğer işleriyle* ilgileniyordu. Roman yazmak onun en büyük tutkusuydu ve bu yönünü çok fazla insanla paylaşmamıştı. Ama son zamanlarda yaratıcılığını kaybetmesi, hem evde hem de işte gözlerini saatlerce boş ekrana dikmesine neden oluyordu.

Amanda’nın konuyu burada kesmesini umarak, “Kimseyle görüşmüyorum,” dedi.

“Senin için endişeleniyorum. Bir kız arkadaş hayatını biraz dengeleyebilir.”

Elbette konuyu burada kesmeyecekti.

Coop gözlerini devirdi. “Hayatım yeterince dengeli ve endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Şimdi, işimize dönebilir miyiz?” Alaycı bir bakış atıp yüzüğü masasına koydu. “Değerli bir şey olduğuna göre, sanırım onu güvenli bir yerde saklayacağım.”

“Peki, ama ne derler bilirsin, çalış çalış nereye kadar...”

“Yeterince ara veriyorum,” diye yalan söyledi Coop.

“Öyle diyorsan, öyledir.” Amanda ona gözlerinin üzerinden olduğunu belirten bir bakış attı.

Ne diyebilirdi ki? Son zamanlarda ilgisini çeken bir kadın bile olmamıştı. Ama Amanda’ya bunu itiraf ederse onu arkadaşlarına ayarlamaya başlayacaktı, bu fikir bile tüylerini ürpertmişti. Tanımadığı biriyle buluşması yeterince kötüydü; ama iyi niyetli arkadaşlarının onun için çöpçatanlık yapması daha da kötüydü. Coop’un eskiden bir eşi vardı ve seçtiği kadınlar konusunda dikkatli davrandığı için kendisine oldukça saygı duyuluyordu. Kesinlikle yatak arkadaşı yokluğu çekmiyordu, hatta en son ihtiyacı olan şey buydu.

“Evet, öyle diyorum. Şimdi işime dönmeliyim.”

Amanda kafasını sallayarak içini çekti. "Peki öyleyse. Sonra görüşürüz, *kahraman*." Göz kırıp uzaklaştı, yürürken kolları sallanıyordu.

Coop bilgisayarına döndü.

Trifari kelimesini Google'da arattıktan sonra elindeki yüzüğe benzer bir fotoğraf bulana kadar uzun bir süre araştırma yaptı. Meğer yüzük, bilezik ve kolyesi olan bir sete dahildi. Mücevherlerin 1950'li yıllarda Manhattanlı zengin bir aileye ait olduğunu, ancak ailenin evindeki bir akşam yemeği partisi sırasında yüzüsüzce bir soygunda çalındıklarını öğrendi. Suçlular yakalanamamış ve mücevherler yazılanlara göre geri alınamamıştı.

Coop masasındaki yüzüğe baktı. Eline ne tür bir şey geçmişti böyle? Kuyumcunun yüzüğün değeri hakkında herhangi bir fikri var mıydı? Elli yıl önceki soygundan bu yana kaç kez el değiştirmiş olabilirdi?

Gazeteci zekâsı mücevherlerin tarihini merak ettikçe bu konuda daha fazla araştırma yapması gerektiğini anlamıştı. Bir yandan da, yazar zekâsı çoktan hayali uyarlamalar ve olasılıklarla harekete geçmişti. 1950'lere dayanan çözülmemiş bir suç. Büyük bir akşam yemeği partisi, zengin, sosyetik insanlar, sözde yakın arkadaşlar ve iş arkadaşları arasında süren gizli ilişkiler ve bir şehvet suçu. Bir cinayet ve değerli aile mücevherlerinin ortadan kaybolması.

Ya da... Aklına yeni bir fikir gelmişti. Yoksa, kurgu türünden tam polisyeye mi geçiş yapmak istiyordu? Bu olayın biraz daha derinlerine dalarsa, belki de işine yarayacak bir bilgi hazinesi bulabilirdi.

Her ne olursa olsun, Coop büyük bir şeyin üzerinde olduğunu seziyordu. Aylarca aklına yazacak bir şey gelmemesinin ardından, adrenalini bugünkü soygunu durdurmaya çalışırken yaşadığı heyecanı bile gölgede bırakırcasına vücuduna pompalanıyordu. Nihayet, bir sonraki kitabı için güzel bir fikir bulabilmişti, hem de bu kez daha fazla karakter ve entrika olacaktı.

Küçük bir yayınevi tarafından yayımlanan ilk romanı çok az sayıda basılmış ve kendisine ancak bir akşam yemeği ismarlayacak kadar satmıştı. Ama bu hikâyenin kesinlikle potansiyeli vardı.

Kariyeri boyunca hiçbir zaman kendisini yanıltmayan içgüdüsi, ona en sonunda hayatı boyunca gizli gizli kurduğu çok satan yazar olma hayalini gerçekleştirmesine yardımcı olacak bir kitaba baktığını söylüyordu.

Lexie Davis büyükannesinin başına dikilmişti, aldığı her nefesle birlikte menekşelerin kokusu içine işliyordu.

"Seni anladığımdan emin olmak istiyorum," dedi Charlotte Davis. "Pusulaya benzeyen şeye tıklıyorum ve karşıma internet geliyor. Sonra fareyi -"

"İmleci -" Lexie babaannesini düzeltti. Elini sıcak, yıpranmış elinin üstüne yerleştirerek ekrandaki imleci yönlendiren fareyi hareket ettirdi.

Yaşlı kadın rahatsız olmuşçasına içini çekti. "İmleci şuraya götürüp tıklatınca merak ettiğim şeye Giggle'dan bakabiliyorum, öyle mi?"

"Giggle değil, Google!" Kafasını sallayan Lexie, babaannesinin masum yanlışı karşısında gülmemeye çalıştı.

Bilgisayar dersleri sandığından daha zorlu olacaktı. Lexie'nin çok sevdiği babaannesiyile sürekli birlikte olabileceği anlamına geldiği için vaktine ve emeğine fazlasıyla değercek, ama yine de biraz sabrını zorlayacaktı. Lexie babaannesinin dikkatini en fazla otuz dakika koruyabildiğini fark etmişti. Şimdilik bu sürenin sadece yarısını geride bırakmışlardı.

Babaannesinin eski bilgisayarını eceliyle ölünce web tasarımcısı ve Mac delisi olan Lexie onu yeni bir bilgisayarla şaşırtmıştı. Seyahat etme tutkusu tekrar baş gösterip Lexie her şeyini toplayıp yola çıktığında, babaannesinin bilgisayarının bozulmasından endişe etmeyecekti, tabii bu şekilde de yaşlı kadına ulaşamadığında bilgisayarının mı yoksa kendisinin mi öldüğünü merak etmekten kurtulacaktı.

Charlotte'a küçük bir bakış atan Lexie rahatlamıştı. Yaklaşan doğum gününe rağmen, babaannesi yaşını hiç göstermiyordu. Hâlâ aklı başındaydı ve fiziksel açıdan kendisine yetebiliyordu. Lexie, eğer yaşlı kadının kendi boyadığı kızıl saçlarını, boynuna ve kulaklarına taktığı mücevherlerle süslü onlarca yıllık sabahlığını saymazsa, gayet sağlıklı biriydi. Charlotte'ın bu dünyadan yakın bir zamanda ayrılmamasını umuyordu.

"Saate bak, beş olmuş. *Görgü Tanığı Haberleri* vakti!" Charlotte kumandaya uzanıp televizyonu açtı.

"On beş dakika daha sabredemez misin? İnternette dolaşmanın temel kurallarını neredeyse bitirmek üzereyiz."

"Haberler açık kalsın. Yerel olayları takip etmekten ne kadar hoşlandığımı bilirsin."

Lexie başını salladı. Evet, bunu biliyordu. Eğer Charlotte Davis'in hikâyeleri doğruysa, Lexie'nin büyükannesinin oldukça renkli bir yaşamı olmuştu ve birçok ünlü insan tanımıştı. Yetmiş dokuz yıl 330 gün yaşayan Charlotte – Büyükanne Charlotte, duvardaki Derek Jeter (Amerikalı beysbol oyuncusu) takvimindeki kutuları işaretlemişti – , her hafta kimleri geride bıraktığını öğrenmek için mutlaka televizyon izler ve gazete okurdu. Lexie, televizyondaki haberlerin sadece sansasyonel ölümleri yayınladığını ona hatırlatmaktan uzun bir süre önce vazgeçmişti. Büyükannesinin Kanal 7'deki haberlere olan asıl ilgisinin nedeni –

"Bill Evans!" Charlotte yakışıklı hava durumu sunucusuna işaret ederek bağırdı.

Onun dersten biraz daha kaytarmayı umduğunu gören Lexie yanaklarının içini dişledi. "Büyükanne, dikkatini bana ver."

"Bu bölüm bitsin. Adamın gamzelerine baksana."

Ekrana göz atan Lexie, büyükannesinin artık hava durumu sunucusundan bahsetmediğini gördü.

"Elbette, Bill Evans'ın eline su dökemez, ama yine de çok yakışıklı." Charlotte kırışık eliyle odanın köşesinde duran televizyonun geniş ekranına işaret etti.

Olay Yeri Muhabiri Soygunu Engelledi yazısının Lexie'nin dikkatini çekmesiyle birlikte adam aynı zamanda kadını hayal gücünü de ele geçirmişti. Ensesine doğru uzayan koyu renk saçları vardı, bronzlaşmıştı, gamzeli ve çok çekiciydi. Mücevherlerini kurtardığı dükkân sahibi girdiği zahmet karşılığında ona bir ödül vermeye çalışırken mavi gözlerinde ne kadar rahatsız olduğu görülebiliyordu.

"Şuna bakar mısın? Ödül kabul etmeyecek kadar gururlu!" dedi Büyükanne Charlotte.

Yakışıklı yüzü ve düzgün fiziğinin yanı sıra adamın davranışından da etkilenen Lexie, "Gerçek bir beyefendi," dedi.

Büyükannesi çileden çıktığını belirten bir ses çıkardı. "Aptal demek daha doğru olur. Al şu mücevherleri!" diye ekrana doğru bağırdı yaşlı kadın.

Lexie güldü.

Ekranda isminin Sam Cooper olduğu yazan adam, minnettar dükkân sahibi önüne bir tepsi dolusu yüzük itmeden önce bir saat ve bir de kolyeyi geri çevirmişti.

Haşın görünümüne yakışan tok bir sesle, "Evli değilim," demişti. En sonunda, "Bunu alabilirim," demiş ve gönülsüzce tepsideki yüzüklerden birini seçmişti. Kocaman, gösterişli, çiçek desenli bir yüzüktü.

"Büyükanne, bak! Kolyelerinden birine çok benziyor."

Charlotte sandalyesinden kalkıp ekrana dikkatle baktı. "Haklısın! Yüce şitake mantarları!" diye bağırdı büyükannesi.

Lexie gözlerini devirdi. "Austin Powers filmlerini izlemeyi bırak artık."

Charlotte ona kulak asmadı. Elini göğsüne götürmüştü. Bahsi geçen kolyeyi değil, bir gün Lexie'ye bırakacağına söz verdiği bir diğer sözde hazinesini sınıksız tutmuştu. Bazı mücevherleri çok çirkindi ama büyükannesinin olmadığı bir dünyada, Lexie kendisine Charlotte'ı hatırlatacak her şeyi isteyebilirdi.

"Gerçekten aynısı olup olmadığını merak ettim," dedi Lexie.

“Umarım Slyvia bunu izliyordur!” Büyükannesi koridorun sonunda kalan çok eski arkadaşı ve komşusu Slyvia Krinsky’den bahsediyordu.

Lexie’nin büyükbabası ve Slyvia’nın kocası uzun bir zaman önce ölmüştü, ama her iki kadının evliliklerinden önce başlayan arkadaşlıkları bugüne kadar gelmişti. Slyvia Charlotte’in iyi günde de kötü günde de yanında olan *dostuydu*. Charlotte, “Slyvia benim için her şeyi yapar,” derken Slyvia da arkadaşının yanında oturup kafasını sallayarak onu onaylardı.

Birdenbire heyecanlanan büyükannesi söylenerek küçük odada dolaşmaya başlamıştı.

Lexie, Charlotte’in yanına gidip elini onun narin sırtına koydu. “Neden keyfin kaçtı?”

“Yok bir şey.” Büyükannesi elini sallayarak Lexie’nin endişesini yok etmeye çalıştı. “Ben iyiyim. Yüzüğü görünce bir sürü anım canlandı. Ama şimdi iyiyim.”

İkna olmayan Lexie, gözlerini kısarak büyükannesine baktı. Charlotte solgun görünüyordu ama sürdüğü yoğun fondöten ve rujdan Lexie’nin bunu anlaması zordu.

“Büyükanne? Yüzük orijinal setin bir parçası mıydı?”

Charlotte bakışlarını kaçırdı. “Birden çok yorulдум.” Ağır ve zoraki bir şekilde içini çekti.

Lexie neler olduğunu merak ediyordu. Televizyondaki yüzük büyükannesini üzmişti, ama o bu konuda konuşmak istemiyordu. Lexie’yle bile.

Hmm. “Pekâlâ, yarın derse kaldığımız yerden devam ederiz,” dedi Lexie. “Neden biraz uzanmıyorsun?”

“Sanırım uzanacağım.”

Lexie eşyalarını toplamaya başladı. “Gidip yeni müşterimizle ilgili konuşmak için Claudia’yla buluşmalıyım,” dedi. “Gecikebilirim, beni bekleme. Anahtarım var.”

Lexie’nin tasarladığı sitelerin çoğunu, kendi kendini yetiştirmiş bir bilgisayar dehası olan Claudia Milne kodluyordu. HTML yiyip HTML içiyordu ve Lexie beş yıl önce Orta Doğu’ya yaptığı ilk gezinin ardından İsrail’den New York’a

dönerken uçak yolculuğu sırasında onunla tanıştığı için şans yıldızlarına teşekkürler ediyordu.

Gezginlik doğasında olan Lexie, kıskanılabilir bir şekilde işini istediği yerden yapabilmek lüksüne sahipti. Şehirde olduğu zaman büyükannesinin boş yatak odasında kalabildiği için seyahatleri arasında kendine bir daire kiralama ihtiyacı hissetmemişti. Charlotte, Lexie’nin onu ziyaret etmesine bayılıyordu ve civarda olduğu zaman büyükannesi için bir şeyler yapabilmek de Lexie’nin hoşuna gidiyordu.

“Şimdi hangi site üzerinde çalışıyorsun?” diye sordu büyükannesi. Charlotte her zaman Lexie’nin müşteri listesiyle ilgilenirdi ve tasarım konusunda sık sık tavsiye verirdi. Ama birçoğuna Lexie aldırış etmezdi.

“Sporculara Özel. Jordan kardeşler ve Yank Morgan sitelerinin yenilenmesini istedi,” Spor ve Halka İlişkiler ajansından – ve kendi Web tasarım işini kurduğunda karşısına çıkan ilk müşterisinden söz ediyordu.

“Toplantı için geç değil mi? Yank’i arayıp seni çok çalıştırdığını söylemeli miyim?” diye sordu Charlotte.

Lexie ve Yank Morgan eski arkadaşlardı. Lexie’nin buz pateni pistinde geçirdiği çocukluğu sırasında tanışmışlardı. Bu arkadaşlık sayesinde, Lexie yüksek teknoloji ürünü bir web sitesine ihtiyacı olan ilk büyük müşterisinin yanı sıra, saygın ve kazançlı spor dünyasına girmeye hak kazanmıştı.

Sonuç olarak, Lexie’nin portföyü sporcu içeceklerinden spor takımlarına sporla alakalı müşterilerle doluydu – ve bu durum bir zamanlar kızlarının hırslı bir buz patencisi olması için uğraşan anne babasını oldukça şaşırtmıştı.

Lexie’nin zamanlamaların ve uyumun katı ve rekabetçi dünyasına karşı çıkması onları son derece üzmişti. O yıllardan geriye kalan tek güzel şey büyükannesinin Yank ile olan arkadaşlığıydı. Charlotte ve Yank alışılmadık tuhaflıklara karşı büyük bir sevgi duyuyorlardı. Aynı zamanda, ikisi de kişinin kendisine karşı dürüst olması fikrine önem verirdi ve birlikte Lexie’nin anne babasını kendi isteklerini ona kabul ettirmemeleri gerektiği konusunda ikna etmişlerdi.

Hem bu yüzden hem de web tasarımı işinde yetenekli olduğuna inandığı için, Lexie sonsuza dek Yank'e minnettar olacaktı. "Büyükanne, geç saatlere kadar çalışmak benim için sorun değil. Sakın ona bir şey söyleme." Akşam toplantıları Lexie'nin yaşam tarzına son derece uygundu.

Charlotte yanıt vermeyince, Lexie ona doğru döndü, ama yaşlı kadın çoktan yatak odasına geçip gözden kaybolmuştu. Uzanmaya mı gitmişti? Yüzüğü televizyonda gördüğünden beri huzursuz davranıyordu. Belli ki, mücevher duygusal açıdan onu etkilemişti.

Lexie dizüstü bilgisayarını ve çantasını toplarken gözü büyükannesinin duvardaki takvimine ve kırmızı yuvarlak içine aldığı tarihe ilişti. Yirmi Sekiz Ağustos – Charlotte'm sekseninci yaş günüydü. Lexie, büyükannesine farklı ve özel bir hediye bulabilmek için kafa patlatıyordu.

Eş yüzük aradığı cevaptı ve aklına hemen yüzüğün şu anki sahibi olan çekici ama gönülsüz adam geldi. Dükkân sahibinden herhangi bir şey almaya isteksiz olduğu çok açıktı. Belki de yüzüğü satmak isteyebilirdi.

Doğum gününde büyükannesine böylesine özel bir hediye verebilme düşüncesi Lexie'yi heyecanlandırmıştı. Şimdi tek yapması gereken, yüzüğün şimdiki sahibiyile tanışıp onu yeni eşyasından ayrılmaya ikna etmektir.

İkinci Bölüm

Sam Cooper ile iletişim kurma düşüncesi Lexie'nin günlerce aklına bile gelmemişti. Yüzüğü haberlerde gördükten sonraki gün, müşterilerinden birinin güncelleştirilip kullanıma sunulmasını istediği büyük bir site çıkmış ve bu nedenle bütün gün eve kapanıp kalmıştı. Sonraki gün ise, büyükannesinin dışıyla randevusu vardı ve Lexie'den onunla birlikte gitmesini istemişti.

Nihayet bu sabah ilk iş olarak gazete binasına uğramış, ancak güvenlik masasındaki korumanın randevusu olmadan yukarı çıkmasına izin vermeyeceğinin farkına varmıştı. Adam, muhabirin kendisiyle konuşmak isteyen kadınların akımına uğradığını ve erkek açlığı çeken ya da para peşinde olan kadınlara izin vermemesi için kendisine kesin emir verildiğini söylemişti.

Sam Cooper başkandan daha iyi korunuyordu. Lexie'ye pek mantıklı gelmemişti, ayrıca en çekici gülümsemesi bile işe yaramamıştı.

Sam Cooper'a gazetenin telefonundan ulaşmaya çalışmıştı, ama karşısına telesekreter çıkmış ve mesaj bırakmak istediğinde dijital bir ses telesekreterin dolu olduğunu söylemişti. Yine de, işin peşini bırakmak niyetinde olmayan Lexie, adamla tanışmaya kararlıydı. Sadece bunu nasıl yapacağını henüz çözememişti.

Haftalık toplantıları için Starbucks'ta onunla buluşan Lexie'nin sağ kolu, Claudia, "Neden bu kadar dalgınsın?" diye sordu.

Lexie, dikkatini verdiği dizüstü bilgisayarından kafasını kaldırdı. "Sana da günaydın."

Mutluluğun ta kendisi olan Claudia, masanın karşısında oturmuş, gülümsüyordu. Açık kahverengi saçlarını gevşek bir şekilde at kuyruğu yapmıştı ve her iki yanından yumuşak lüleleri çıkmıştı. Claudia, yirmi dokuz yaşındaki Lexie'den beş yaş küçük olmasına rağmen oldukça olgun ve ikisinin güçlü bir arkadaşlığı vardı.

Lexie kollarını kovuşturup sandalyesinde öne doğru eğildi. Derin bir nefes alarak, Claudia'ya büyükannesinin mücevherini, kahraman Sam Cooper'ı ve yüzükle olan ilişkisini anlattı. "Yüzüğü satın almak istiyorum ama konuyu açmak bir yana adamın yanına yaklaşip ona kendimi tanıtamıyorum bile. Bir muhabirin neden bu kadar yoğun bir şekilde korunmaya ihtiyacı olsun ki?" Elbette, yeterince erkeksi ve çekici olduğu gerçeği hâlâ belleğinde bir yerdedi.

Claudia kahkaha attı. "Bekâr bir erkeğin güvenlik önemlerine ihtiyacı vardır, bir kahramanın değil. Anladığım kadarıyla bu sabahki gazeteyi okumadın?"

Lexie kafasını salladı. "Vaktim olmadı. Ne olmuş?"

"The Daily Post'un Bekâr Günlüğü adında yeni bir bölümü var. Şehrin bekârlarından birini ele alıp onun kahramanca davranışlarını takip eden bir köşe, bir erkek seçip kadınların gizlendikleri yerden çıkmalarını ve adamın Bayan Doğru ile tanışmasını umuyorlar. Bekle. Günlüğü bulup sana göstereyim."

Lexie burnunu kırıştırdı. "Televizyondaki *Bekârlar Evi*'ne benziyor." Lexie'nin kadınların kendilerine bir erkek bulmak için sıraya dizildiği televizyon programlarına hiç tahammülü yoktu.

Gerçek hayatın çocuk oyuncuğu olmadığını çok iyi biliyordu. Tüm ipuçlarının aksini söylemesine rağmen, ilk ve son ciddi ilişkisinde kendisini bir erkeğin onun seyahat tutkusunu kabul edeceğine, hatta kendisiyle bu tutkuyu paylaşacağına inandırmıştı.

Drew serbest gazetecilik yaptığından, dünyayı gezmek ve edineceği tecrübeyi işinde kullanmak istemesi aslında ondan yapmasını beklediği bir şeydi. Ama yurtdışı seyahatlerinde kendisine katılması için Lexie'nin ona dil dökmesi gerekmişti.

Başiboş hayat tarzıyla ilgili yorumlarını aptalca duymazdan gelmiş ve kendisini muhteşem bir ikili olduklarına inandırmıştı, ama en sonunda Drew yıllar önce izini kaybettiği bir kadınla tekrar bir araya gelmişti. Önceleri sadece bir arkadaş olduğunu söylemişti; ama bu "arkadaş" uğruna Lexie'yi çok geçmeden terk ederek onun erkekler konusunda daha temkinli olmasına neden olmuştu. Geriye dönüp baktığında, Drew'in sadece seyahatleri konusunda değil; aslında her konuda fazlasıyla eleştirici davrandığını görebiliyordu, ama hayatındaki hemen herkes bu konuda onu eleştirdiğinden o bu gerçeği görmezden gelmeyi seçmişti.

Lexie'nin hayal kırıklığına uğrayan anne babasına göre, Drew şu an bir banliyöde onların Lexie'ye uygun gördükleri rüya gibi bir hayat sürüyordu. Bu onun asla aklından geçirmediği bir rüyaydı. Ama Caroline ve Grant Davis onu anlamıyorlardı – hiç anlamamışlardı – ve Lexie onları her gördüğünde bu gerçeği ona hatırlatmaya devam ediyorlardı. Bu, şehirde olduğunda ailesini nadiren ziyaret etmesinin bir sürü nedenlerinden sadece biriydi. Hem de şehirden sadece yarım saatlik mesafede yaşıyorlardı.

Drew'e gelince, Lexie onu hayattan çıkarması gereken bir ders olarak görüyordu. Ondan sonra kendisine yeni bir felsefe edinmişti: Kendi yoluna gitme vakti gelene kadar erkekleri sevecek ve eğlencesine bakacaktı.

"İşte! Buldum." Claudia dizüstü bilgisayarının ekranını acınası geçmişinden başka bir şeye dikkatini vermekten mutluluk duyacak olan Lexie'ye doğru çevirdi.

"Bu bugünün Bekâr Günlüğü. Yüzüklü adam bugünün yeni bekârı olmuş. Ve *bu* da neden onunla irtibat kurmanın bu kadar zor olduğunu açıklıyor," dedi.

Lexie, gazete muhabiri ve yüzük koruyucusu Sam Cooper'ın yakından çekilmiş fotoğrafına baktı. Fotoğrafta televizyondaki halinden çok daha etkileyici görünüyordu. Gözleri daha mavi, saçları daha gür ve düzdü, bir kadının parmaklarını saçlarının arasında gezdirebileceği kadar uzun, ama erkeksi görünümünü koruyacak kadar kısaydı.

Claudia yavaşça ıslık çaldı. "Çok yakışıklı. Anladığım kadarıyla sen de fark ettin," dedi sırtarak.

Lexie yakalandığı için yüzünün kızarmamasını umarken haberi gözden geçirmeye başladı. "Demek kadınlar kendilerini adamın kollarına atıyor?" Sanki böyle bir şeyi hayal edemiyormuşçasına şaşırılmış gibi konuşuyordu.

Ama hayal edebiliyordu. Sadece bunu sesli bir şekilde itiraf etmeyecek ya da o çaresiz kadınlardan biri olmayacaktı. Adamla sadece ticari bir iş için ilgileniyordu, hepsi buydu.

Claudia ellerini göğsünün üstünde kavuşturdu. "Şu Sam Cooper denen adamı köşeye sıkıştırmak istiyorsan, sana arka kapı yöntemini öneriyorum. Biraz bekleme gerekebilir ama bahse girerim eninde sonunda dışarı çıkacaktır."

Lexie gözlerini kıstı. "Emin misin?" Çünkü sadece umuda dayanarak bir ara sokakta saatler geçirebileceğini düşünemiyordu.

"Bana inanmıyor musun?"

Hayat okulunu bitiren Claudia anlaşılması güç kodlama işlerinden oldukça zorlu erkeklere kadar aklına koyduğu her işi iyi becerirdi.

Fikrini kabul eden Lexie kafasını salladı. "Patron sensin. Arka kapı olsun, o halde."

Coop asansörle bodruma indirdiği kocaman kutuyu gazete binasının arka kapısından çıkararak büyük, mavi bir çöp bidonuna götürdü. Akşam yemeği saatine kadar çalışmıştı ve kutuyu yere bıraktığında ara sokak gölgelerle örtülüydü. Çöp bidonu kutuyu kaldırıp içine atamayacağı kadar yüksekti, o yüzden kutunun içindekileri elleriyle boşaltmak zorunda kalacaktı.

Eğilerek gülünç isimli Bekâr Günlükleri'nin kısa bir süre önce taçlandığı Bekâr'a kadınların kendilerini methettikleri iki avuç dolusu parfüm kokulu mektubu aldı.

Günlüğü, lanet olası kendi gazetesinin basıyor olması her şeye tuz biber ekiyordu. İsimsiz yazarın yeni *kurbanı* olduğunu öğrenince, Coop gazetesinin yayıncısına gidip basımı durdurması için yalvarmıştı. Ama en iyi olay yeri muhabirleri de dahil olmak üzere hiç kimse, iyi para getiren Bekâr Günlükleri'ni engellemiyordu.

Ya önceki hayatında yaptığı bir şey yüzünden cezalandırılıyordu ya da hiçbir iyilik cezasız kalmaz diyen eski atasözünün kanıtıydı bu. Ne olursa olsun, utanç vericiydi.

Binadaki güvenlik görevlisi Chris Markov'a randevusu olmayan tüm kadınları geri çevirmesi talimatını vermek zorunda kalmıştı; yaşadığı yeri öğrenen birkaç gözükara kadın Britney Spears'in peşini bırakmayan paparazziler gibi kapısının önünde kamp kurmaya başladığından artık işe yürüyerek gidemiyor ve bu güzel yaz havasında kendisini arka kapıdan alıp eve götüren bir taksi çağırmak zorunda kalıyordu. İş bittiğinde Charlie'nin köşede onu bekliyor olmasını umdu.

Coop son mektupları da çöpe attı. Sırada çiçek demetleri ve çikolatalar vardı. Paketlenmiş olanları yerel hastanelere göndermişti. Eğer kadınlar onun çaresiz bir yabancıyla ilgileneceğini düşünerek ona hediye gönderecek kadar çılgınlarsa bile, paketlenmeden gönderilen hiçbir şeye lezzet testi yapmayacaktı. Rahmetli annesi ona her şeyin en doğrusunu öğretmişti.

Kutuda kalan son parçalara uzandığında eline yumuşak, pamuklu bir şey geldi. Dışarı çıkartıp paketi açar açmaz Coop karşısında duran kadın iç çamaşırına gözlerine inanamayarak baktı. En azından arkasından bir etiket sallanıyordu. Bu hediyeye, bağış yapıp yapmamak konusunda endişelenmeyeceği kadar onu korkutmuş ve hemen çöpe atmasına neden olmuştu.

"Çok sevimli bir parça. Belki de çöpe atmadan önce kaç be- den olduğuna bakmama izin verirsin?"

Coop tanımadığı bir kadın sesini duyunca donup kaldı.

“Şaka yapıyordum. Sana kendimi tanıtmadan önce o şeylerden kurtulabilir misin? Bekâr Günlükleri, çaresiz ve entrikacı kadınlar her tarafımı kaşındırıyor.”

Kadının sesindeki eğlenceli hava Coop’un dikkatinden kaçmamıştı.

Çamaşırları kutuya fırlatıp hafifleyen yükünü çöp kutusuna kaldırıp attıktan sonra iş üstüneyken onu yakalayan kadına döndü. Mektuplarına birer fotoğraflarını ekleyen sarışın ya da esmer bombalardan herhangi birine benzemiyordu – çıplak fotoğraflardan biri ona gereken dersi verene kadar fotoğraflardan birkaçına bakmıştı.

Aksine, kendisini düz saçları bir tarafa doğru ayrılmış ve omuzlarına kadar kesilmiş, göz alıcı bir kadına bakarken bulmuştu. Uzun saç tutamları siyah çerçeveli şık gözlüğünün kısmen gizlediği hoş suratını çerçeveliyordu. Yine de, çıkık elmacık kemiklerini ve dolgun, seksi dudaklarını fark etmişti. Çekici dudaklarının yanı sıra şeffaf camların ardında olmalarına rağmen gözleri en dikkat çekici yanıydı. Gözbebekleri kocaman ve koyuydu, azalan ışık yüzünden gözlerinin renginden emin olamıyordu.

Gözlüğü baştan çıkarıcı yüz hatlarına zeki bir hava katıyordu. Coop’un bozup sindire sindire yapmak istediği bir yap-boz gibi görünüyordu.

Ama ondan hoşlanmış olması kadının kafasını ona takan sapıklardan biri olmadığı anlamına gelemezdi. “Pekâlâ, yükümü azalttım. Kimsin ve burada ne yapıyorsun?” diye dikkatle sordu.

Kadın, ıslık ıslık bir gülümsemeyle ona bakınca Coop hoşuna giden özelliklere güzel dişleri de ekledi. “Seni bekliyorum,” dedi kadın.

Bu cevap karşısında Coop’un içi anlamsız bir hayal kırıklığıyla dolmuştu. “İlgilenmiyorum.” Ellerini ceplerine sokarak sokağın çıkışına doğru yöneldi.

“Söyleyeceklerimi dinlemeden ilgilenmeyeceğinden nasıl emin olabilirsiniz?” diye arkasından seslendi.

Coop kendisine rağmen durup arkasını döndü. “Çünkü sen bir kadınsın, dışarı çıkmam için beni arka kapıda bekle-din ve az önce ilgilenmediğini itiraf ettin!”

“Seninle ilgilenmiyorum!” diye düzeltti kadın, sesinden bu fikrin onu şaşırttığı anlaşılıyordu, Coop’un egosu zedelendi.

Kendisine neler olduğunu merak ediyordu.

“Yüzüğünle ilgileniyorum!” Kadının söylemek istediğini iyice açıklamak için elini kaldırarak parmaklarında parlayan yüzükleri gösterdi.

“Kendilerine koca arayan şehirdeki her kadın gibi sen de yüzükle ilgileniyorsun,” diye homurdanırken Coop bu sırada onun onca takı arasında nişan yüzüğünü nereye takacağını düşünüyordu.

Kadın baştan çıkarıcı dudaklarını büzerek kaşlarını çatı. “O anlamda değil!” Omzuna takılı büyük çantaya elini sokup bir fotoğraf çıkardı. “İşte. Bu benim büyükannem ve fotoğrafta televizyonda kabul ettiğin yüzüğe benzer bir kolye takıyor.”

Onun açıklaması karşısında şaşırarak Coop fotoğrafı aldı, ama azalan gün ışığı iyice görebilmesi için ona yeterli ışığı sağlamıyordu. “Etraf fazla karanlık,” dedi ve fotoğrafı ona geri verdi.

“Bana güvenebilirsin. Yüzük kolyenin eşi gibi görünüyor.”

Yüzüğün bir zamanlar bir sete ait olduğunu Coop zaten biliyordu. Büyükannesi gerçekten de eş kolyenin sahibi miydi, yoksa hikâyeyi ona yaklaşılabilmek için mi uydurmuştu?”

Coop’un gazetecilik içgüdüleri arayışında samimi olduğunu söylüyordu. Ayrıca, şehrin yeni bekârıyla ilgilenen bir kadın gibi davranmadığını da itiraf etmek zorundaydı.

Ama kendisiyle ilgilenmiyor oluşu da canını sıkıyordu. Özellikle de Coop onu merak ediyorken – ve sadece pantolonunun ön cebine attığı yüzükle olan olası bağlantısı yüzünden de değil.

Yine de, hikâyesi hakkında daha fazla şey öğrenmeden ona yüzüğü göstermeyecekti. Mücevherin çalındıktan sonra ikinci ya da üçüncü kez el değiştirisip değiştirmedini merak ettiğinden, "Büyükannen kolyeyi nereden almış?" diye sordu.

"Bu konuşmayı başka bir yerde yapmamız mümkün mü? Her yer uygun. Çöp kokusu beni öldürüyor." Kadın elini suratının önünde sallarken burnunu kırıstırıyordu.

Coop kafasını sallayarak sırttı. "Güzel olduğu kadar akıllı da."

Kadının gözlük camlarının ardındaki gözlerini kocaman açmıştı.

"Bak sana ne diyeceğim. Eve gidip duş almalıyım. Az önce çöpe attığım mektupların kaçının parfüme bulanmış olduğunu anlatamam. Daha sonra bir içki içmek için benimle buluşmak ister misin?" Coop onu ani bir hevesle davet etmiş ve cevabını beklerken kalbi göğüs kafesinde hızla atmaya başlamıştı.

Kadın başını bir yana eğdi. "Yüzüğü getirecek misin?"

Coop kafasını salladı. "Peki, sen de fotoğrafı getirecek misin?"

"Elbette."

"Kalemin var mı?" diye sordu Coop, onu tekrar görme düşüncesi nefesini kesmiş olsa da umursamaz görünmeye çalışıyordu.

Kadının kocaman çantasından üzerine onun numarasını yazabileceği bir şey çıkardı. "Al. Bunu kullan." Fotoğrafın arkasını çevirdi.

"Saat sekiz nasıl?" diye sordu Coop.

"Bana uyar."

Coop babasının ızgara restoranının ismini yazdı, yaşlı adamın emekli olduktan sonra açtığı bir yerdi burası. Polisler mesai saatleri dışında orada takılırlardı. Bira güzeldi ama yemeklerin tadı daha iyiydi. Kendisini bir yabancımla yanında güvende hissedebileceği, işlek bir caddenin üzerinde yer alan ve iş görüşmesi için yeterince rahat bir restorandı.

Birden aklına gelmişti. "Sanırım tanışmadık," dedi.

"Ben Lexie Davis."

Cooper, onun uzattığı elini sıktı.

"Alexandra'nın kısaltılmış hali mi?"

"Alexis. Ailem çok tutucuydu. Konuşacak yaşa gelir gelmez ismimi değiştirdim."

Cooper güldü, onun elini avucunun içinde hissetmek güzeldi. Yumuşak ve kadınsı eli küçüktü ama bu kadının kendisini savunabileceğine dair en ufak şüphesi yoktu. Cesareti ve azmi hoşuna gitmişti.

"Ve sen de meşhur Sam Cooper olmalısın," dedi Lexie elini ondan çekerken.

İlgiyle ona bakıyordu.

"Yeni Bekâr'ın kendisini tanıtmaya gerek yok." Lexie, onun medeni halini bir kenara bırakmak istercesine burnunu buruşturdu.

"Gerçekten de Bekâr Günlükleri'yle ilgilenmiyorsun, öyle mi?" diye merakla sordu Cooper.

Lexie kafasını salladı. "Kendisine saygısı olan hiçbir kadın sırf bekâr ve yüzüğü var diye bir erkeğin peşine düşmez..." Kendisini tarif ettiğini fark edince sesi hafiflemiş ve gülümsemişti.

Cooper güldü. "Rahatla, Lexie. Benimle ilgilenmediğini anladık," dedi, sesi planladığından daha sert çıkmıştı.

"Kim demiş?" Lexie, fotoğrafı geri alıp çantasına attı. "Se-kizde görüşürüz." Hafifçe el sallayıp arkasını döndü ve sokakta yürümeye başladı, bu sırada Cooper'ın beyaz kot pantolonu ve bol gömleğinin içindeki hoşluklara da göz atma fırsatı olmuştu.

Aceyle büyükannesinin Batı Yakası'ndaki evine giden Lexie, Sam Cooper ile buluşmadan önce hızla duş alıp üstünü değiştirmek niyetindeydi.

"Sam Cooper." En sevdiği içki kremalı Kahlua gibi ismi rahatça dilinin üstünde yuvarlanmıştı.

Anahtarını kapıya sokup daireye girdi. Her zamanki gibi, büyükannesinin tercihi olan menekşe kokusu onu karşılaştırmıştı.

“Büyükanne? Evde misin?” diye seslendi Lexie.

Cevap yoktu. Charlotte’in koridorun sonunda, Sylvia’nın evinde olduğunu düşündü ve yatak odasına doğru yürürken ışıkları açtı. Büyükannesi karanlığı tercih eder, kalın perdelerle eski pencereleri sıkı sıkıya örterdi. Lexie lambalardan birkaçını yaktı.

Odasında dolabının altını üstüne getirerek flört etmediği ama yine de etkilemek istediği bir adamla yapacağı iş görüşmesinde giyecek uygun bir şey aradı. Çok fazla eşya biriktiren biri değildi, o nedenle sahip olduğu giysiler gerçekten sevdiği ve ihtiyacı olan şeylerdi. Seyahatlerine mümkün olduğunca hafif şeyler götürmek için hiç uğraşmak zorunda kalmamıştı. Bu onun doğasında vardı. Dolabını hızla gözden geçirdikten sonra hafif bir yazlık elbise ve bir çift çiçekli sandalet seçti.

Yarım saat sonra duş almış, biraz makyaj yapmış ve yeni kestirdiği saçlarını kurutmuştu. Elbisesine uyan ince, turuncu bir saç bandı taktı, en sevdiği parfümünden sıktı ve artık evden çıkmaya hazırды.

Daha önce Sam’le buluşmaya gittiğinde ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Elbette, haberlerde yakışıklı olduğunu görmüştü ama aynı zamanda hediye kabul ederken çekinmiş ve muhabire karşı da biraz ters davranmıştı. Onunla yüz yüze olduğunda karşılaşacağı darbeye hazırlıklı değildi. On-dan sakınmaktan vazgeçer geçmez son derece çekici bir hale bürünmüştü.

Ve ona güzel olduğunu söylemişti. Hatırlayınca yanakları kızardı. Ayrıca ona dokunmuştu. Elleri çok çalışmaktan sertleşmemişti, yumuşak ya da manikürlü de değillerdi. Aslında, parmaklarıyla elini kavradığında elleri birbirlerine tam uymuş, ayak parmaklarına ve şu an çok fazla konsantre olmasa iyi edeceği vücudunun diğer bölgelerine kadar farkındalık göndermişti.

Evin geri kalan kısmından pek ses duymayınca büyükannesinin henüz eve gelmediğini düşündü. Anlaşılan şanslı yolunda gidecek ve nereye gittiği hakkında herhangi bir soru yanıtlamak zorunda kalmadan dışarı çıkabilecekti. Mücevherle doğum gününde büyükannesine sürpriz yapmak istiyordu ve büyükannesi ne kadar az sesini çıkarırsa o kadar iyiydi.

Yaşlı kadına endişelenmemesi için bir not bırakacaktı. Lexie çantasını aldı, arkasında restoranın isminin ve adresinin yazılı olduğu fotoğrafın yanında olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra ufak koridora yönelerek kapıya giden küçük odadan geçti.

Ani bir ıslık onu olduğu yerde durdurunca dönüp etrafına bakan Lexie büyükannesinin odanın köşesindeki geniş koltukta oturduğunu gördü.

“Bu kadar güzel bir elbiseyle nereye gidiyorsun bakalım?” diye sordu Charlotte.

“Beni çok korkuttun! Eve geldiğini bilmiyordum.” Lexie elini göğsüne götürerek hızla atan kalbini örttü.

Büyükannesi örgüsünü kucağına yerleştirdi. “Seslendim. Herhalde beni duymadın.”

Lexie başını salladı. “Neyse, eve geç dönerim. Beni bekleme.”

Kapıya doğru bir adım atmışken büyükannesinin, “Sorma cevap vermedin,” dediğini duydu.

Lexie kaçmasına ramak kaldığını düşünmüştü. “Ne sormuştun?”

“Bana aptal rolü yapma. Bir randevun mu var?” diye sordu Charlotte, gözleri meraktan kocaman olmuştu.

Hiçbir şey Lexie’nin bir erkekle anlaştığını görmek kadar büyükannesini memnun edemezdi, böylece Charlotte gittiğinde onunla ilgilenecek biri olabilirdi. Evli olmasına rağmen, *Grease*’deki ağırbaşlı ve masum Sandy’den çok eğlenmesini bilen, bağımsız Rizzo gibi olduğunu iddia eden kadından gelen büyük bir ikeyüzlülüktü. Ayrıca Lexie, buna hafifmeşrepliğin de dahil olmadığını umuyordu.

Onun büyükannesine her zaman hayran olmuş; ama hiçbir zaman Lexie, evlilikle ilgili fikirlerini ciddiye almamıştı. Hem özel hayatına Charlotte'ın dahil olmasına izin verecek değildi.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama bu bir iş toplantısı, büyükanne.”

Charlotte kalemle çizdiği ince kaşlarından birini ona inanmadığını belirtircesine havaya kaldırdı. “Hadi oradan. Kimi kandırdığını sanıyorsun? Bir müşteriyle buluşmak için fazla özenli giyinmişsin. Söyle bakalım. Onu tanıyor muyum? Seni nereye götürüyor? Onunla ilk kez mi çıkıyorsun? İyi bir genç adam mı?”

Lexie abartılı bir şekilde içini çekti, bezmiş ama henüz yenilmemişti. Charlotte'ın hevesle yirmi soru sıralaması karşısında gülmesine engel olamasa bile, “İstedğine inanmakta serbestsin, büyükanne,” dedi. “Hayır, bu müşteriye tanımıyorsun, Jack'in Izgara Restoranı adında bir yere gidiyoruz, evet, bu ilk buluşmamız, ve elbette iyi bir genç adam. Öyle olmayan herhangi bir müşteriyle buluşmayı kabul etmezdim.”

“Sana inanmıyorum.”

Lexie saatine baktı. “Sana kalmış. Şimdi gitmeliyim, yoksa geç kalacağım.” Büyükannesine bir öpücük yolladı. “Seni seviyorum.”

Charlotte gülümsedi. “İyi eğlenceler! Unutma, yerinde olsaydım yapacağım her şeyi yapardım! Sen daha da fazlasını yapmaya bak!”

Lexie gözlerini devirdi ve uzun zamandır tanıştığı en çekiçi erkekle flört olmayan iş görüşmesi için kapıya yöneldi.

Coop'un cep telefonu Jack'in Izgara Restoranı'nın kapısına varmadan çalmıştı. Lexie ile buluşmasına henüz vakti olduğundan, telefona cevap vermek amacıyla içeriye göre daha sessiz olduğu için dışarıda kaldı.

“Ben Coop,” dedi.

“Ben Ricky Burnett. Klasik Kuyumcu'nun sahibiyim. Kızımın ve torunumun hayatlarını kurtardığınızı duydum.”

Coop, bu kadarından emin değildi. “Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim, Bay Burnett.”

“Teşekkür ederim. Çok minnettarım,” dedi adam boğuk bir sesle.

“Rica ederim.”

“Ama yüzüğü sizden geri almam gerekiyor.”

Coop, bu ani açıklama karşısında hazırlıksız yakalanmış ve yüzükten söz edilir edilmez içgüdüleri alarına geçmişti.

“Baba!” Coop, adamın kızının arkadan gelen sesini tanımıştı.

“Bir dakika,” dedi Ricky.

Coop diğer tarafta ne konuşulduğunu duymaya çalışarak telefonu iyice kulağına yasladı. Baba kızın tartıştığı düşünülürken, kulak misafiri olmakta pek zorlanmamıştı.

“Ne kadar küstahsın!” diye babasını azarladı kızı. “Sana adamın hayatımızı kurtardığını söyledim.”

“Ve ben de buna minnettarım ama özel parçaların olduğu kutumdan ona herhangi bir şey vermeye hakkın yoktu!” dedi Ricky.

“Çöp koleksiyonu yapıyorsun, baba. Sana kalsa, çekmecelerde dükkânda olduğundan daha fazla eşya olacak. Arada temizlik yaptığım için çok şanslısın! En azından, ben işe yarıyorum.”

“Başka şeylerimi de mi sattın?” Çileden çıktığı belli olan Ricky sesini yükselmişti.

“Sakin bana hiç fark etmediğini söyleme! Buna klasik istifçiliği deniyor, *Oprah*'da izledim. Şimdi Bay Cooper'dan özür dileyip yüzüğün onda kalabileceğini söyle.”

“Hâlâ orada mısınız?” diye sordu Ricky.

“Evet.” Coop, Ricky Burnett'in onu eğlendirdiğini mi yoksa meraklandığını mı bilmiyordu.

“Bakın, eğer yüzüğümü bana geri getirirseniz size başka bir hediye verebilirim,” dedi Ricky, kızına aldırış etmediği çok açıktı.

Demek yüzüğün adam için bir önemi vardı. Acaba çalıntı olduğunu biliyor muydu? Hırsızlıkta bir rol mü oynamıştı? Yoksa, kızının da söylediği gibi sadece bir istifçi miydi?

“İnanılmaz birisin!” diye bağırdı kızı. Fonda sertçe çarpılan bir kapının sesi duyuldu.

Coop irkildi. “Size yardım etmeyi çok isterdim, Bay Burnett ama yapamam.”

“Ne?”

“Özür dilerim, ama kapatmam gerekiyor.” Coop telefonu kapattı, sonra yüzüğü koyduğu cebini yokladı.

Yüzüğü geri vermeyi kabul etmediği için elbette kendini suçlu hissediyordu. Aslında, en başta ödül almayı istemeyen kendisiydi. Ama edindiği yeni bilgilerden sonra, Coop yüzüğü Ricky Burnett’e öylece geri veremezdi. Yüzüğün gerçek sahibinin Ricky olduğunu kim bilebilirdi ki? Ayrıca, Lexie Davis de bu mücevherle ilgileniyordu.

Yüzük hakkında öğrenmesi gereken çok daha fazla şey olduğunu anlamıştı, bir yandan Coop’un gazetecilik merakı ona rahat vermiyordu. Diğer yandan da hikâye onun içindeki roman yazarını cezbediyordu. Hırsızlığın ardındaki gizemi çözene dek, yüzük hiçbir yere gitmeyecekti.

Üçüncü Bölüm

Jack’in Izgara Restoranı sahibi gibi hareketli ve hayat dolu-
luydu. Coop’un annesi, babasının emekli olmasının üzerinden çok geçmeden beyindeki bir damarın genişlemesi sonucu aniden ölünce, Jack Cooper karısının arkadaşlığının yerini tutabilecek bir yere ihtiyaç duymuştu. En sonunda, aradığı şeyi bu restoranda ve orada takılan polis arkadaşlarında bulmuştu.

Coop ikinci evi olarak gördüğü restorana girince, soygunu önlemesinin hemen ardından haber odasındaki gibi alkışlar ve kahkahalar eşliğinde karşılandı.

Ağabeyi Matt ona seslendi. “Herkes kahramanı selamlaşın!”

“Kapa çeneni,” dedi Coop ağabeyine.

“Bir dahaki sefere suçla mücadele işini bize bırakmanı söylememi ister misin?” diye sordu Matt gülerek.

Coop ona hiç de katılmıyordu.

“Baba, kahramanımıza bir bira gönder.”

Coop kafasını salladı. Lexie ile buluşmak için Jack’in restoranını seçmenin bir hata olacağını bilmesi gerekirdi.

“Kardeşine aldırma, gel de kendine bir bira al,” dedi babası. “Gazete Bekâr Günlükleri’ne onu seçmediği için kıskanıyor.” Jack barın öteki ucuna köpüklü bir bardak gönderdi.

“O saçmalığı okuyor musun?” diye sordu Coop.

Coop’un gözlerine bakmadan, “Spor bölümüne geçmeden önce şöyle bir bakıyorum,” diye homurdandı babası.

Coop bir tabureye oturdu.

“Söylesene, şehrin gözdesi olmak nasıl bir duygu?” diye sordu Matt.

Coop kısa bir süre önce çöpe atmakla uğraştığı kutuyu tarif etti.

“Kulağa gerçekten de zor geliyor. Her şeyi attın mı? O kadınlardan birinin bile telefon numarasını kaydetmedin mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Aklı başında kadınlardan hoşlanıyorsam benim suçum ne?”

Matt başını eğerek onu onayladı. “Güzel bir noktaya değindin. Aklı başında olan kadınlara. Olivia gibi,” dedi, on senedir evli olduğu karısını kastetmişti.

Coop’un aksine, evlilik, babasının izinden giden Matt’in başarılı olduğu bir başka konuydu. Coop nadiren başarısızlıklarının üzerinde dururdu ama bazen kendisini başkalarıyla kıyaslamaması çok zordu.

Matt bira bardağını kaldırıncı Coop kendi bardağını onunkiyle tokuşturdu.

Sonra ikisi de tokuşturdukları biralarından büyük birer yudum aldılar.

“Bir sonraki mesain ne zaman?” diye sordu Coop.

“Yarın sabah. O yüzden bu gece babama eşlik edebileceğimi düşündüm.” Matt bakışlarını Coop’a çevirdi.

İki kardeş de sık sık içki içme bahanesiyle soluğu Jack’in yerinde alıyorlardı. Aslında babalarını kontrol ediyor ve onun kendini çok yalnız hissetmediğinden emin oluyorlardı.

Matt’in sözlerine kulak misafiri olan babası, “Başka bir deyişle, karısı ondan bıkmış,” dedi.

Haklı olabilirdi, ama hem Matt hem de Coop, yaşlı Jack’in oğullarının yanına uğramasından hoşlandığını biliyorlardı.

“İşler nasıl gidiyor?” diye sordu Matt.

“Her zamanki gibi,” dedi Coop.

“Yeni ya da ilginç bir şeyler var mı?”

Coop kafasını alladı. “Soygun ve lanet olası Bekâr Günlükleri dışında, hayatım oldukça sıkıcı,” diye yalan söyledi.

Lexie ve büyükannesinin yüzükle olan ilişkisi hakkında daha fazla şey öğrenene kadar Coop kendini bu bilgiyi kendisine saklamak zorunda hissediyordu.

“Demek kahraman ve ünlü bir bekâr olmak sıkıcı, ha? Belki de riske girip polis olmalıydın,” diye şaka yaptı Jack.

Babası ona takılıyor olabilirdi ama şaka Coopu’un canını sıkıyordu.

Coop lisede futbol oynarken omuz kasını yırtmış, akademide eğitime tabi tutulduğu sırada tekrar sakatlanmıştı. Ameliyatın ardından, doktorlar birçok polisin omuz ameliyatından sonra nadiren işlerini güvenle yapabilecek kadar tam olarak iyileştiğini söyleyerek onu uyarmıştı. Ayrıca, zaten zayıflayan omzunu tekrar incitme riski de vardı.

Akademiden ayrılmak ve babasının her iki oğlu için umduğu gelecekte vazgeçmek Coop’u neredeyse öldürmüştü. Yaşlı adamı hayal kırıklığına uğratmış olmasının kendisine hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Her lanet olası gün başarısız olduğu gerçeğiyle birlikte yaşıyordu. Her ne kadar muhabirlik işinden önceleri çok keyif alsada, artık sıkıcı bulduğunu babasına kesinlikle itiraf etmeyecekti.

Saldırıların, soygunların ve bıçaklamaların insanların ilgisini çekmeyecek kadar sıradanlaşması hayatın acı bir gerçeği. Coop haberleri sunacağı ve polis olarak asla yaratamayacağı etkiyi muhabir olarak yapacağı için işe çok hevesli başlamıştı. Suçla ilgili haberler sunarak toplum bilincini artırmayı, insanları öfkelenirerek hayat kurtarmaya ya da suçluları yakalamaya yardımcı olabileceklerini umuyordu. Aksine, suç muhabirliği sonu gelmeyen bir şiddet döngüsüydü. İnsan doğasının daha saf halinin sıradan bir tekrarıydı. Herhangi bir şeye yardımcı olmuyor ya da hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Sadece olan biteni insanlara aktarıyordu.

Belki de bu yüzden roman yazmaktan bu kadar çok hoşlanıyordu. Hikâyenin bölümlerine, konusuna, karakterlere ve her şeyden önemlisi sonucuna istediği şekli verebilirdi. Yeryüzünde herhangi bir değişiklik yaratmıyor olabilirdi ama yazı yazarken aldığı keyfi başka hiçbir şeyde bulamıyordu.

Sorun, roman yazarlığıyla gazetecilik ve muhabirlikte edindiği başarı ve onayı henüz bulamamış olmasıydı. Ve başarılı erkeklerle dolu bir ailede, Coop başarısızlığa uğramayı reddediyordu.

“Evlı olmasaydım, sanırım rüyalarımın kadını bulmuş olurdum,” dedi Matt, bakışları aniden ön kapıya mihlanıp kalmıştı.

Coop arkasını dönmeden restorana kimin girdiğini tahmin etmiş ve içinde daha önce hiç tatmadığı koruyucu bir duygu belirmişti.

Pastel desenli yazlık bir elbise giymiş olan Lexie’ye attığı ufak bakış önsesizini doğrulamıştı. Lexie’nin kıskırtıcı elbisesiyle çelişen zeki kız gözlüğü ilginç bir tezat oluşturmuştu. Çok güzel görünüyordu. Eşsizdi.

“Belki de Jack’in restoranında ağırlayabilirim.” Matt ona doğru yönelir yönelmez Coop elini kardeşinin omzuna koydu. “O benimle.”

Matt durdu. “Sürtüklerden hiçbiriyle ilgilenmediğini sanıyordum.”

Coop dikleşti. “Sana sürtük gibi mi görünüyor?”

Matt güldü. “Rahatla. Benim mutlu bir evliliğim var, unuttun mu?”

Coop biraz gevşemişti. Doğru düzgün tanımadığı bir kadın yüzünden eşeklik ettiğini itiraf etmeden aralarını yumuşatmak için, “Bir sonraki içkin benden,” dedi ağabeyine.

Lexie onlara doğru ilerlerken, “Sam?” diye seslendi.

“Şimdi gidip biranı alabilirsin,” dedi Coop ağabeyine.

Matt sırttı. “Henüz değil, Sam.”

Hayatta olduğu günlerde annesi dışında hiç kimse Coop’a ilk ismiyle hitap etmezdi.

“Geciktiğim için üzgünüm,” dedi Lexie.

“Sorun değil. Neden arka taraftaki bir masaya geçmiyoruz?” diye öneride bulundu Coop. Orada kimse kulak misafiri olmadan yüzük ve büyükannesinin kolyesi hakkında konuşabilirlerdi.

“Olur tabii”

“Kız arkadaşını kardeşinle tanıştırmayacak mısın?” Matt, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle araya girdi.

Kaçış yolu olmadığından, Coop zorunlu tanıştırma faslına yerine getirdi. “Lexie Davis, bu ağabeyim Matt Cooper.” Babasının bakışlarının sıcaklığını hisseden Coop devam etti, “Barın arkasındaki ihtiyar delikanlı da babam, Jack.”

“İkinizle de tanıştığım sevindim. Birbirinize benzediğinizi görebiliyorum.” Lexie’nin içten gülümsemesi üç adamın da içini ısıtmıştı.

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,” dedi Jack. “Evet, güzel hanım, siz de en yeni parçayla evlenmek isteyen bekâr kadınlardan biri misiniz?” Başıyla oğlunu işaret etti.

Coop ezilip büzülmüştü.

Lexie kafasını sallayarak güldü. “Ah, hayır. Değilim. Sam’le konuşmamız gereken bir iş meselesi var.”

“Öyle mi?” diye sordu Matt, bu kadar sevinmiş olması Coop’un hoşuna gitmemişti. “Çünkü, kardeşim ikinizin arasında daha ciddi bir şeyler olduğuna inanmama neden olmuştu da.”

Coop yeterince dinlemişti. Elini Lexie’nin beline koyup onu meraklı ailesinden uzaklaştırdı.

“Özür dilerim. Babam ve kardeşim her şeyin onları ilgilendirdiğini düşünür.”

“Onların kötü olduğunu mu sanıyorsun? Büyükannemle tanışmalısın.” Lexie kafasını sallayıp güldü.

“Yiyecek mi yoksa içecek bir şey mi istersin?”

Lexie omuzlarını silkti. “Sadece buzlu çay ve biraz cips.”

“Bu tür bir bar için kolay bir seçim.” Coop onun iznini isteyip içecekleri ve cipsleri hemen göndereceğini söyleyen babasına siparişi verdi.

Tekrar Lexie’nin yanına dönüp karşısındaki sandalyeye oturdu. Oturma alanının ufak oluşu sayesinde dizleri masanın altından onunkilere değiyordu.

“Sormak zorundayım.” Lexie, durup hafifçe parlayan du-

daklarını ısırdı. “Aramızda iş ilişkisinden başka bir şey olduğuna inanmasına neden olduğunu söylerken kardeşin ne demek istedi?” Lexie iki dirseğini de masaya dayayıp Coop’a yaklaştı.

Artık görebildiği merakla dolu gözleri kızıl kahverengiydi ve sadece ona odaklanmışlardı.

Açık konuşan biriydi. Coop onun bu özelliğinden hoşlanmıştı.

“Sadece benimle birlikte olduğunu değil, ayrıca evet, işten daha fazlasıyla ilgilendiğimi bilmesini istediğimi söyleyebiliriz.”

“Anlıyorum.” Lexie’nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Memnun bir gülümsemeydi.

“Bana kendinden bahset,” dedi Coop, onun hakkında bir şeyler öğrenmeye can atıyordu.

“Anlatabileceğim çok fazla şey yok. Ben bir gezgin ve de web tasarımı uzmanıyım.”

Gezginlik kısmını bilmese de olurdu. Ama Coop onun web tasarım uzmanı oluşunu kesinlikle ilgi çekici bulmuştu. “Tasarladığın sitelerden bazılarını söyler misin, onlara bakmayı çok isterim.”

Yıllardır Jack’in yanında çalışan bir garson, içeceklerini ve bir tabak tortilla cipsini masaya koyarken konuşmalarını bölmüştü.

Nihayet tekrar yalnız kaldıklarında, “Bir düşüneyim,” dedi Lexie. “Duymamış olabileceğin birçok ufak site tasarladım, ama ayrıca Hot Zone ve Sporculara Özel sitelerini de ben hazırladım. Bu siteleri hiç duydun mu?” diye sordu.

“Sıkı bir beysbol hayranıyım. Özellikle de Renegade’lerin, o nedenle elbette Manhattan’daki en büyük spor ajansından haberim var. Ayrıca portföyünden çok etkilendiğimi söylemeliyim.” Coop soğuk birasından uzun bir yudum almadan önce bardağını kaldırıp onunkine dokundurdu.

“Teşekkür ederim,” dedi Lexie, hoşuna gittiği anlaşılıyordu. “Ama eğer siteleri kontrol etmek istersen ikisinin de

yapım aşamasında olduğunu unutma. Şu sıralar gizli gizli üzerlerinde çalışıyoruz.”

“Biz derken?”

“Asistanım Claudia’yı kastettim. Tasarım ve yaratıcılık gerektiren bölümler haricindeki işleri üstlenir, ayrıca ben seyahatleyken son gelişmeleri takip eder.” Lexie gözlüğünü düzeltti. “Bana biraz kendinden söz eder misin, Bay Bekâr,” dedi Lexie ona sataşarak.

“Çöplükte heyecan verici hayatıma dair yeterince şey görmedin mi?”

Lexie güldü. “Haklısın; ama kendisine kul köle olan kadınların hiçbirine yüz vermeyen bir erkek görmenin çok hoş olduğunu itiraf etmeliyim.”

Sohbet etmeye devam ettiler. Birbirlerini tanırlarken etraflarındaki masalar hızla dolmuştu. Neyse ki, kalabalık Coop’un babasını meşgul ediyordu, ayrıca görünüşe göre Matt’in eşi de gelmiş, ağabeyini oyalıyordu.

“Büyükannemin kolyesinin fotoğrafını görmek ister misin?” diye sordu Lexie.

Coop’un cevap vermesine fırsat bırakmadan, fotoğrafı çantasından çıkarıp ona uzattı. Fotoğraftaki yaşlı kadın kızıl saçlıydı ve gözlerindeki ışıltı ancak yaramaz olarak tarif edilebilirdi. Kolyeye gelince, tarz olarak kesinlikle yüzüğüne benzer görünüyordu. Ama Coop’un asıl dikkatini çeken kadının kıyafetiydi. “Umarım bunun tuhaf bir soru olduğunu düşünmezsin, ama neden üzerinde böylesine zarif mücevherlerle süslü bir sabahlık var?”

Lexie’nin kahkahası bulaşıcıydı, sık sık ve bolca gülüyordu. “Bu soruyu ben de kendime birçok kez sordum. Büyükannem bazı mücevherlerini sadece evdeyken takar. Manevi değerleri her şeyden fazla olduğu için böyle yaptığını söylüyor. Sana da eş gibi mi görünüyor?”

Coop yüzüğü cebinden çıkarıp ona doğru tuttu. Baş parmağı ve işaret parmağı arasında tuttuğu yüzüğe yakından bakabilmek için eğilmişti. “Bingo!” diye bağırды Lexie. “Görbilir miyim?”

“Elbette.”

Lexie yüzüğü parmağına takması için elini ona doğru uzattı. Coop, parmağındaki yüzüğe hayranlıkla bakarken neşeyle onu izliyordu. “Eşsiz bir parça,” diye mırıldandı. “Kolye gibi.” Gülümseyip yüzüğü masaya bıraktı.

Haber editörünün yaptığı gibi yüzüğün içindeki yazıyı kontrol etmemişti, bu da Coop’a Lexie’nin yüzüğe olan ilgisinin maddi olmaktan çok kişisel olduğunu söylüyordu. “Kolye ne zamandır büyükannende?” diye sordu.

Lexie omuzlarını silkti. “Kendimi bildim bileli o kolye onundu. Ona kolyeyi yıllar önce büyükbabam vermiş,” dedi özlem dolu bir halde. “Dükkân sahibi sana yüzükle ilgili herhangi bir bilgi verdi mi?”

Coop kafasını salladı. “Hiçbir şey söylemedi. Bana hediye olarak sunmaktan rahatsızlık duymadığı diğer mücevherlerle birlikte bir tepsinin içinde duruyordu.”

Lexie ellerini birleştirdi. Narin ellerinin tırnaklarına uçuk pembe oje sürmüştü, sağ bileğinde birkaç tane bilezik sallanıyordu. “Seni neden aradığımı merak ediyor olmalısın.”

“Aklımdan geçmedi değil.”

“Büyükanneme sekseninci doğum günü hediyesi olarak vermek için yüzüğü senden satın almak istiyorum.”

Coop, Lexie’den ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu, ama yüzüğü satın almayı istemesine hazırlıksız yakalanmıştı. Zevksiz bir döküntü parçası olarak başlayan şeyle başka biri daha ilgileniyordu.

Coop boğazını temizledi. “Özür dilerim ama yüzüğe bir fiyat biçmem. Çalıştığım gazetenin haber editörünün söylediğine göre, sandığımdan ya da dürüst olmam gerekirse tep-siden seçerken düşündüğümden daha değerliymiş.”

Lexie başını yana eğdi. Gözlüğünün ardından bile, sinirlendiğini belirten sabit bakışlarıyla onu delip geçmişti.

“Neden yüzük hakkında ne bildiğini sorduğumda böyle söylemedin?” diye sordu Lexie.

“Bana dükkân sahibinin yüzük hakkında ne söylediğini sordun ve ben de söyledim.” Coop daha fazla şey keşfettiğini henüz itiraf etmemişti.

Sorguya çekilmekten hoşlanmamıştı, sandalyesinde kıpırdanıp duruyordu. “Hem sana tüm sırlarımı açacak kadar seni tanımıyorum,” dedi komik olmaya çalışarak.

Lexie kaşlarını çattı. “Benden hoşlandığına karar verecek kadar beni tanıyorsun,” diye ona hatırlatmada bulundu ve tekrar sandalyesine yaslandı, ondan daha fazla şey anlatmasını beklediği çok açıktı.

Kolay kolay kurtulmasına izin vermeyecekti.

Ayrıca haklıydı. Coop ondan hoşlanıyordu. Özellikle de düşük kesimli elbisesinin göğüslerini yukarı doğru iterek göğüs dekoltesini fazlasıyla açığa çıkarmasından.

Coop kısık bir sesle inleyerek kendisini mücevherlere konsantre olmaya zorladı. “Anladığım kadarıyla, yüzük 1950’lerin koleksiyonuna ait bir parça.” Tam tarihi henüz bulamamıştı. Ama eğer istediği gibi yüzüğü ona satarsa, hikâyeyle olan bağlantısını kaybedecekti.

Yüzüğü Ricky’ye verirse Lexie ile bağlantısını kaybedecek, yine aynı şey olacaktı. Lexie’ye Ricky Burnett’in birdenbire yüzüğü geri almakla ilgilendiğini açıklamaya henüz hazır değildi. Coop hâlâ ne kadar dürüst olduğunu anlamaya çalışıyor ve yüzüğü almak isteyen bir başka rakibinin olduğunu öğrenirse Lexie’nin ne hissedeceğini bilmiyordu. Ayrıca, ona bilgi verirken dikkatini toplamasını istiyordu.

“Demek görüldüğünden değerli,” dedi Lexie neşeyle. “Muhtemelen aynı şey büyükannemin kolyesi için de geçerli. Değerli olduğu kimin aklına gelirdi ki? O halde, yüzüğünün değerini öğrendikten sonra bir fiyat belirlese nasıl olur?” Kolayca vazgeçirilemeyeceği anlaşılıyordu.

Mantıklıydı ve de akıllı. Bunlar bir kadında Coop’un hoşuna giden özelliklerdendi; ancak şu an ona hiç yardımcı olmuyordu. Değerini öğrenmek için yüzüğü profesyonel bir mücevherciye götürürlerse, değer biçen kişi muhtemelen

yüzüğü tanıyacaktı. Daha da kötüsü, yüzüğün yıllar önce işlenen çözülmemiş bir suçla bağlantısı olduğunu fark edip Coop'un hikâyesinin özelliğini mahvedebilirdi. Herhangi bir karar vermeden önce Coop olayları tüm açılarıyla ele almalıydı.

Belki bu akıllı fısıltı mücevherler ve mücevherlerin geçmişleriyle ilgili bir bilgiye sahipti. Ne var ki Lexie'nin çoktan dürüstlüğü tercih ettiğini tecrübe etmişti.

"Büyükannen kolyenin değerli olduğunu bilmiyor muydu?" diye sordu.

Lexie omuzlarını silkti. "Bana hiçbir şey söylemedi ve ben de sormadım. Sormak için bir sebebim yoktu. Seyahat etmeyi sevdiğim için gerekli olan kadarı haricinde paranın benim için bir önemi yok. Seyahat etmekten hoşlanır mısınız?"

Coop kafasını salladı. "Pek değil."

Lexie devam etmeden önce gözlerinde hayal kırıklığı belirdi. "Yeryüzünde hayal bile edemeyeceğin yerler var. Farklı ülkelerin güzelliğini ve renklerini, insanları ve miraslarını görmeyi seviyorum." Lexie seyahat tutkusunu açıklarken yanakları kızarmıştı.

Onu uzaklara götüren yabancı yerlere değil de kendisine odakladığını görmek istediği bir tutkuydu.

Kendine hâkim olarak, "Boş ver," dedi. "İşimize dönelim. Bir zamanlar pahalı bir koleksiyona ait bir parçanın nasıl büyükbabamın eline geçtiğini merak ediyorum."

"Anladığım kadarıyla büyükannen sana bundan da bahsetmedi?" diye sordu Coop.

"Hayır."

O da bunu merak ediyordu. Cevapsız kalan birçok soru vardı, Coop'un mücevherleri ve onların geçmişini daha fazla merak etmesine neden oluyordu. Buna Lexie de dahildi. En azından artık daha fazla şey öğrenebileceği bir çıkış noktası vardı. Lexie'ye yaklaşarak cevapları ortaya çıkarabilirdi. Ona baktı; bunun pek de zor olmayacağını düşündü. Ayrıca, mücevherle olmasa da yapmak istediği bir şeydi.

Büyükannesi değerli koleksiyonunun geçmişiyile ilgili onunla pek fazla şey paylaşmamıştı. Bilmediğinden mi yoksa saklamak istediği bir şeyler olduğu için mi?

"Büyükbabana sorabilir misin?" diye sordu Coop.

"On beş sene önce öldü," dedi Lexie kısık bir sesle, gözleri bulanıklaşmıştı.

"Üzgünüm."

"Teşekkürler. Büyükannem hayatta ama. Hayatı boyunca zaptedilmesi mümkün olmayan biri oldu ve büyükbabam öldükten sonra da durulacak gibi değildi. Önceleri yas tuttu ama sonra toparlanıp hayatına devam etti."

Coop güldü. "Kulağa cesurca geliyor. Senin gibi."

"Çok teşekkür ederim!" Lexie olduğu yerde doğruldu, biri onu büyükannesiyle kıyasladığında her zaman memnun olurdu.

Büyükannesinin koşulsuz sevgisi ve anlayışını ailesinde bulamamıştı Lexie ve babaannesi onu olduğu gibi kabul etmişti. Ailesinin kalan üyeleri beklenenden daha başarılı olmuşken, Lexie'nin akıllı bir karış havadaydı. Onların hedefleri; Lexie'nin ise hayalleri vardı. Sadece özgür ruhlu büyükannesi Lexie'yi olduğu gibi kabul etmişti.

Coop, Sam, Lexie için çok sevdiği büyükannesine benzetilmesinin ne kadar önemli olduğunu anlayamasa da, onun büyükannesi gibi olduğunu hemen anlamıştı. O, seyahat etmekten hoşlanmıyordu, bu nedenle Lexie'yle asla ciddi bir ilişkileri olmayacaktı. Yine de kısa süreli bir ilişkiye de sıcak bakıyordu, ne de olsa bu tür bir ilişki yaşayalı çok uzun zaman olmuştu.

Lexie ise ciddi yapısına rağmen Coop'tan hoşlanmıştı. Ama hayatlarının amacı kusursuz çocuklar yetiştirmek olan, her ikisi de bankacılık yapan babası ve kız kardeşinin ve iyi bir avukat olan annesinin aksine, Sam Lexie'ye hırslı ya da katı görünmemişti.

Onun ilgisini çekiyordu, görüştüğü kimse yoktu ve bekârdı, Drew sayesinde Lexie'nin aradığı ön koşullardan

biri olmuştu bu. Çıkmaya başladıklarında biriyle birlikte olduğundan değil, ama her zaman diğer olasılıklara karşı fazlasıyla açık davranmıştı. Lexie, erkekleri artık daha iyi değerlendiriyordu.

“Merhaba, dünyadan Lexie’ye.” Coop dikkatini çekmek için gözlerinin önünde parmaklarını şıklattı.

“Özür dilerim. Dalmışım. Arada böyle olur.” Ailesi ona bu yüzden sersem derdi.

“Seni sıklamadığım sürece sorun değil,” dedi Coop, yakışıklı suratında bir gülümseme belirmişti.

“Kesinlikle sıkılmıyorsun. Sadece zihnimin yaratıcı bölümü biraz fazla çalışıyor.” Lexie onu düşündüğünü itiraf edecek değildi. “Bir şeyler hakkında düşünmeye başlıyor ve sonra kendi dünyama gidiyorum. Sonra bir bakıyorum, aklıma yeni bir web sitesi fikri gelmiş. Bazen işle ilgili şeyler düşünmüyorum bile.”

“Görünüşe bakılırsa, ortak bir noktamız var.”

Lexie burnunu kırıştırdı. “Delilik gibi mi?”

Coop güldü. “Hayır, yaratıcı hayallere dalmak gibi. Ben de yazarım.”

“Biliyorum. Olay yeri muhabirisin.”

Coop ona doğru eğildi. “Hayır, roman yazıyorum demek istedim.” Kısık bir sesle konuşuyordu, kelimeleri neredeyse fısıldı halinde çıkıyordu.

Kişisel bir sırrını açıklarken dinleyicisinin kendisini özel hissetmesine neden oluyordu. Lexie’nin içini kaplayan sıcak his göğsüne yerleşmişti. “Harika! Ne tür romanlar yazıyorsun?”

Coop’un omuzları gevşedi. “Gizem. Sam Spade tarzı şeyler.”

“Çok kitap okurum ve o tür romanları çok severim. Hatta sana bir sır vereyim mi? Sıkı bir Ludlum hayranıyım,” dedi Lexie.

Coop hoşuna gitmiş gibi başını salladı. “Tuhaf zevkleri olan bir kadın,” dedi neşeyle.

“Kitapların yayınlandı mı?”

“Az sayıda basıldı ama – ”

“Büyük hayallerin var,” diyerek Coop’un cümlesini tamamladı Lexie.

Coop’un yüzünde şaşkınlıkla karışık bir rahatlama belirmişti. “Nereden bildin?”

“Kafa dengi insanları görür görmez tanırım diyelim.” Lexie onu anladığını göstermek istercesine uzanıp elini elinin üstüne koydu.

Sanki havai fişekler patlamıştı. Coop’a dokununca Lexie’nin içindeki sıcak kıvılcımlar serbest kalmıştı. Aralarındaki gizli çekim var gücüyle açığa çıkmıştı.

Lexie şaşkınlıkla elini çekmeye çalıştı ama Coop yumuşak bir hareketle bileğini çevirip elini yakaladı. Onun dokunuşundan hoşlanan Lexie rahatlayarak elini tutmasına izin verdi.

“Şu an üzerinde çalıştığın bir roman var mı?” diye sordu, tüm dikkati Coop’un baş parmağıyla yavaş yavaş daireler çizdiği avucuna yönelmişken sohbeti sürdürmeye çalışıyordu.

“Kısa bir süre önce şansın ayağıma geldiğini söyleyebilirsin.” Coop derin bir nefes aldı. “Bu da bana, aramızdaki her ne ise daha fazla ileri gitmeden bilmen gereken başka bir şey olduğunu hatırlatıyor.”

“Nedir?” diye sordu Lexie, birden onun ciddiyetinden endişelenmişti.

“Yüzük sadece pahalı değil – büyük ihtimalle çalıntı bir mal.”

“Ne? Çalıntı mı? Nasıl?” diye sordu Lexie, aklından bir sürü şey geçiyordu. Eğer yüzük çalıntıysa, peki ya büyükannesinin kolyesi? Yüreğine kötü bir his yerleşmişti.

Coop kafasını salladı. “Bilmiyorum. İnternette araştırma yaparken yüzüğün 1950’lerde New York’ta çalınan bir sete ait olduğunu öğrendim. Daha fazla araştırma yapmalıyım. Bu da yüzüğün sana satmamamın bir başka nedeni.”

Coop yavaşça nefesini verirken Lexie elini onun elinden çekti. Coop ona dokunurken dikkatini toplayamıyordu ve

sağlıklı düşünmeye ihtiyacı vardı. "Senden büyükannemin canını sıkacak hiçbir şey yapmamamı istiyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmediğinden ve böyle bir şeyin onu çok üzeceğinden eminim."

"Öyle mi?"

"Öyle mi ne?" Lexie Coop'un sorusunu anlamamıştı, başını yana eğdi.

"Yüzüğün geçmişiyile ilgili hiçbir şey bilmediğinden emin misin?"

"Evet, kendimden emin olduğum kadar," dedi Lexie. "Dinle, onunla konuşabilirim, ama aradığın cevapları bulabileceğine garanti veremem. Ayrıca sen sormadan önce söyleyeyim; hayır, büyükbabamın hırsız olduğunu sanmıyorum," dedi, bir sonraki mantıklı soruyu tahmin etmişti.

Coop hayal kırıklığına uğradığını belirtircesine elini kaldırdı. "Böyle bir şey iddia etmeyecektim. Yüzüğün ikinci, üçüncü ya da dördüncü sahibi olabilir," dedi, yine de hiçbir şeyi reddetmiyordu.

Lexie kafasını salladı. "Kolyesinin çalıntı olabileceğinden bahsederek büyükannemi üzmem istemiyorum." Parmaklarıyla masaya vururken büyükannesini işe doğrudan bulaştırmadan daha fazla şey öğrenmek için çaresizce bir yol arıyordu. "Belki de Sylvia bir şeyler biliyordur."

Sam tek kaşını kaldırdı. "Sylvia kim?"

"Büyükanne Charlotte'in en yakın arkadaşı. Frick ve Frack gibiler. Kendi nesillerinin Thelma ve Lousie'i gibi."

Coop kafasını sallayarak güldü. "Büyükannen hakkında bir şeyler öğrendikçe ondan daha fazla hoşlanıyorum."

"Birçok insan böyle düşünür." Lexie durdu, sonra bakışlarını ona çevirdi. "Bu mücevherler hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz. Belki de yanılıyorsun, belki de çalıntı mal değerler. Orijinal setin bir kopyası olabilirler ya da öyle bir şey."

"Olabilir," diyerek ona katıldı Coop. "Bir saniye. Daha fazla bilgi edinmeliyiz derken ne demek istedin? Gazeteci olan benim. Gerekli araştırmayı yapıp sana dönerim."

"Bilgisayar dehası olan da benim. Fareyi birkaç kez tıkladığımda senin bir haftalık araştırmandan daha fazla bilgi edinebilirim. Ayrıca, eğer birlikte çalışırsak, bazı şeyleri daha çabuk öğreniriz. Bana birbirimize ihtiyaç duyacağımız gibi geliyor."

Coop sızlandı, çok az da olsa bu fikirden hoşlanmamış görünüyordu; çünkü aralarındaki kıvılcımlar henüz sakinleşmemişti. Lexie bunu Coop'un gözlerinde ve sık sık göğüslerine kayan bakışlarında görebiliyordu.

Lexie dekoltesini fazla kullanmıyordu. Ona karşı benzer hisler içindeyken buna gerek yoktu. "Sam, bilmen gereken bir şey daha var. Yüzük sahte çıksa bile büyükannem için onu satın almak istiyorum."

"Sanırım sahip olduğun özelliklerin bulunduğu listeye *inatçılık* ve *kararlılığı* da eklemeliyiz?"

Lexie dirseklerini masaya yaslayıp ona doğru eğildi. "Eğer istersem oldukça ikna edici olabilirim."

"Seni hareket halinde görmeyi çok isterim." Coop bakışlarını onun dudaklarından göğsüne indirip tekrar yukarı çıkardı. "Ne düşünüyorsun?"

"Birlikte çalışacağımıza göre, sana başka şekillerde de yardımım dokunabilir," dedi Lexie.

"Dinliyorum..."

"Öncelikle, işimde çok iyiyimdir ve düşünüyordum da, kitabımı küçük bir yayınevi basmış olsa da bir internet sitesine ihtiyacın var. Özellikle de, büyükler ligine atlamayı düşünüyorsan."

Coop şaşkınlıkla gözlerini açınca, onun aklının cinselliğe takılı kaldığını fark eden Lexie kahkaha attı. "Mücevherlerin geçmişini araştırırken, senin web siten üzerinde çalışırım. Eğer tasarımı beğenirsen ücretimin bir kısmını yüzüğün fiyatından düşeriz. Ee, ne diyorsun?"

"Peki ya yüzük çalıntıysa ve onu geri vermek zorunda kalırsak?" diye sordu Coop.

Lexie bunu düşünmek istemiyordu. "Ben iyimser bir insanım; ama eğer çıkarıcı davranıp her ihtimali ele almakta ısrar ediyorsan, o halde senden işimin karşılığını almam."

"Neden bedavaya çalışsın ki?" diye kuşkuyla sordu Coop.

"Gerçeği bilmek ister misin? Herhangi bir web sitesini tasarlarırken müşterilerimi tanımış oluyorum. Ve seni de tanımak istiyorum."

Elmacık kemikleri kızarmıştı.

"Anladığım kadarıyla ilgileniyorsun?" diye sordu Lexie ve Coop'un cevap vermesine fırsat tanımadan müşterileriyle konuşurken takındığı standart ses tonuyla ekledi, "Günümüzde internet üzerinde var olmanın kilit bir nokta olduğunu bilmelisin. Senin gibi bir yazar söz konusu olduğunda, eğer sadece seni değil ürününü de tanırsam, seni okuyucularına aktarabilirim. Ayrıca bir internet sitesi sahibi olmak için bazı temel nedenler de var. İnsanların siteni ziyaret etmesini istiyorsan diğer sosyal web siteleri aracılığıyla okuyucularınla iletişim içinde olmalısın. Bir de iyi bir S.E.O.'ya (arama motoru optimizasyonuna) ihtiyacın var. Tüm bunları yapmak benim için çok kolay." Sebepleri sıralarken hararetle ellerini sallıyordu, Coop'un her şeyi en az kendisi kadar net bir şekilde anlamasını umuyordu. "Eee?"

Coop kafasını salladı. "Üzgünüm, ama beni S.E.O. kısmında kaybettin."

Lexie onun hayır diyeceğini ummamıştı. Boğazında hayal kırıklığının acı tadını alabiliyor ve kalbi hızla çarpıyordu.

"Ama seni tanımak istiyorum, dediğinde beni çok etkiledin," dedi Coop kalın bir sesle.

Lexie rahatlamış bir şekilde nefesini verdi ve eline aldığı kâğıt peçeteyi top haline getirerek ona fırlattı. "Beni böyle kandırman hiç hoş değildi."

Coop sırtı. "Cinsellik ima ederek önce beni kandırdığın için senden intikam aldım."

"Sadece bilmen için söylüyorum, bir işin sonunu getir-

mek konusunda çok iyiyimdir," dedi çantasını alırken. Bir kartvizit çıkarıp ona uzattı. E-mail adresim ve telefon numaram burada yazılı, bana istediğin zaman ulaşabilirsin. Sanırım mesai saatin şehirde neler olup bittiğine bağlı, o nedenle... beni arayabilirsin, tamam mı?"

Coop kartı alırken kasıtlı bir şekilde parmakları Lexie'ninkilere dokundu. "Tamam."

"Ama beni atlatıp araştırmayı tek başına yapma ihtimaline karşılık bana seninle iletişim kurabileceğim bir yol göster."

"Zeki kız." Coop'un dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. "Beni işyerimden arama. Bunu oradan ayrı tutmak istiyorum." Peçete alıp üzerine adresini ve telefonunu yazdıktan sonra Lexie'ye verdi.

Lexie'ye hesabı ödemeye çalışınca Coop bu jestini kabul etmedi. "Benden. Ödememe izin vermezsen, centilmen olmam için beni yetiştiren babam iyi bir iş çıkaramadığını düşünür."

"Buna nasıl karşı çıkabilirim ki? Teşekkür ederim. Çok iyi vakit geçirdim, Sam." Lexie ayağa kalktı.

Coop da kalkmıştı. "Bir şey daha var. Arkadaşlarım bana Coop der."

Lexie başıyla onayladı "Biz arkadaş mıyız?"

Coop elini onun sırtına koydu. Masaların ve barın kalabalığının arasından geçerek onunla kapıya kadar yürüdü. Kapıya vardığında eğilip kulağına fısıldadı. "Daha fazlası olmayı umuyorum."

Lexie ona doğru döndü. Yüz yüze durdukları sırada nefesleri neredeyse birbirine karışmıştı, sıcak yaz gecesinde gözden kaybolmadan önce, "Buna güvenebilirsin," diye karşılık verdi.

Dördüncü Bölüm

Yürürken ıslık çalan Coop evine geri dönüyordu.

Islık çalmak mı?

Ne kadar iş konuştukları düşünülürse, hepsi Lexie ile ilk randevusu yüzündendi; tabii buna randevu diyebilirse. Onunla vakit geçirmekten hoşlanmıştı ve artık bir web tasarımcısı, yüzük soruşturmasında bir ortağı ve ilgilendiği bir kadın vardı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Loş ışığın aydınlattığı koridor sessizdi, komşularından bir tarafta yaşayan evli çiftin ve diğer tarafta yaşayan sıkı dostunun hâlâ dışarıda olduklarını anlamıştı.

Anahtarı deliğe sokmaya kalktığı anda kapının aralık olduğunu fark etti. Kilit maymuncukla açılmıştı, kapı kolunun her iki yanında da derin oyuk izleri vardı.

Coop homurdanarak küfretti. Oldukça güvenli bir mahallede yaşıyordu ama burası kapı görevlisinin olduğu bir bina değildi ve hiçbir güvenlik yoktu. Sessizlik ve içgüdüleri içeri giren her kimse çoktan gittiğini söylüyordu. Tekme atarak kapıyı açıp yavaşça içeri girdi. Her ihtimale karşı. Etrafına hızla göz gezdirmesi korkusunu doğrulamıştı. Biri içeri gidip her yerin altını üstüne getirmiş, el değmedik tek bir koltuk minderi ya da kâğıt parçası bırakmamıştı.

Bir haftadan daha az bir süre içinde Coop kendini ikinci kez olay yerinin diğer tarafında buluyordu. İçeri kimin ve neden girdiğine dair evinde herhangi bir ipucu olabileceğini umarak cep telefonundan polisi aradı.

Sonraki birkaç saat boyunca New York'un en iyi polisleri parmak izi ve delil arayıp ifadesini alarak görevlerini yerine getirmişti.

Coop buzdolabından çıkardığı iki şişe koladan birini o sırada mahallesinde görevde bulunan ve aynı zamanda iyi dostu olan kadın polis Sara Rios'a verdi.

Sara, uzun sarı saçları, kocaman gözleri ve temiz bir kalbi olan hoş biriydi. Üzerinde üniforması varken harika bir polis gibi görünüyordu. Dostu olarak ise, kitaplar ve filmler konusunda Coop'la aynı zevke sahiptiler.

"Etrafına baktığında eksik bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Sara.

Coop yanağının içini ısırды. "Dizüstü bilgisayarım haricinde mi?" Kontrol ettiği ilk şey ve götürülmüş olan tek şey oydu. "Onun dışında her şey yerinde. Televizyon, iPod, hatıra fotoğraf makinem bile bıraktığım yerde duruyor."

"Çok üzgünüm, Coop; ama sana daha güçlü kilitler takman gerektiğini söylemişim."

"Sana söylemişim dediğin için teşekkürler," diye homurdandı Coop.

"Sence işle ilgili bir şey mi?"

Coop kafasını salladı. Birinin dizüstü bilgisayarını götürmüş olmasının esas nedeni iş olsa da, bu pek aklına yatmıyordu. "Sıra dışı bir dosya üzerinde çalışmıyorum. Sam'in Oğlu'nun bana mektup yolladığı da yok."

Sara kalçasını kanepenin koluna dayadı. "Sormaktan hoşlanmıyorum, ama bir kadın hayranın olabilir mi? Bekâr Günlükleri'ni takip edenlerden biri?" Gülümsemesini not defterinin ardına saklamayı becerememişti.

"Ukala. Bu şehirdeki kadınların ümitsiz vaka oldukları kesin." Coop ona bir süre önce çöpe attığı kokulu mektuplardan ve iç çamaşırlarından bahsetmişti. "Ama eğer onlardan biri olsaydı, dizüstü bilgisayarımı çalmak yerine beni yatakta beklemez miydi?"

"Haklısın. Bazı testler yapana kadar hiçbir şeyden emin

olamayız. İşleri bitmiş olmalı,” dedi Sara toparlanan adli ekibe işaret ederek. “Herhangi bir şeyin eksik olduğunu fark edersen, beni ara. Rutin prosedürü biliyorsun. Bazen önemsiz olduğunu sandığın küçük bir detay dosyanın aydınlanmasını sağlayabilir.”

Coop kafasını salladı. “Sanırım idare edebilirim.” Her gün bir sürü saçmalığın üzerini örtüyordu.

“Şimdi ukalalık yapan kim peki?” diye sordu ona doğru sırtarak.

“Bu olayı gizli tutamaz mıyız? En son ihtiyacım olan şey daha fazla şöhrat.”

Sara kafasını salladı. “Sen de biliyorsun. Bir gazete yazmazsa, diğeri yazacaktır. Bu noktada, şehrin en tanınmış siması sensin. Ortaya başka büyük bir haber çıkmadığı sürece, Bekâr Günlükleri haber olmaya devam edecek.” Coop’un omzuna hafifçe vurdu, derdini paylaşıyor ama ona hiç yardımcı olmuyordu.

“Peki ya engellediğin soygun?” diye sordu Sara.

“Sen de biliyorsun ki çok kolay çözülebilir bir dosyaydı. Adam kefaleti ödeyemedi, o yüzden hâlâ cezaevinde.”

Sara, kapıya doğru işaret eden ortağına baktı. “Sabah görevim bittiğinde kontrol ederim. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni ara.”

Coop başını salladı. “Teşekkür ederim, komşucuğum.”

Polisler gittikten sonra, Coop kanepeli ve masayı düzeltti, dağınıklığın geri kalanını şimdilik görmezden gelecekti. Kanepeli oturup ayaklarını uzattı ve kolundan uzun bir yudum aldı. Tam arkasına yaslandığı sırada, sert bir şey kalçasına battı.

Bu yüzüktü.

Neden daha önce düşünmemişti ki?

Yüzüğü cebinden çıkaran Coop, mücevher parçasını inceleyen yapbozun parçaları oturmaya başlamıştı. Yüzüğün değerli olduğunu yeni keşfetmişti. Aynı yüzük tüm yerel haberlerde boy göstermiş ve bu bilgi Günlük’te de tekrar etmişti. Şimdi de, hem Lexie hem de Ricky yüzükle ilgileniyordu.

Birinin evine izinsiz girme sebebine gelince... Lexie onunlaydı, Coop ona yüzüğü göstermişti, hem yüzüğü büyükannesine hediye etmesi konusunda onunla anlaşamayacağını düşünmesi için hiçbir sebebi yoktu. Lexie’nin ona hırsızmış gibi görünmemesi bir yana, tüm gece onun yanındaydı. Ayrıca yüzüğü buldukları zaman getireceğine söz vermişken onun evini altüst etmesi için birini tuttuğunu hayal edemiyordu.

Öte yandan, Ricky Burnett büyük bir soru işaretiydi. Coop yüzüğü geri vermeyi kabul etmemişti. Peki bir istifçi eski bir mücevher parçasını geri almak için bunca zahmete girebilir miydi? Yoksa değerli olduğu için mi yüzüğün geçmişi için mi ilgileniyordu?

Belki de Coop’un hayatında olan bitenlerle hiçbir ilgisi olmayan sıradan bir soygundu bu?

Coop’un bu konuda hiçbir fikri yoktu, ama yüzüğün gerçek olup olmadığını öğrenme vakti gelmişti. Sabah ilk iş, yardım istemek olacaktı. Yüzüğün bir zamanlar çalıntı olduğuna dikkat çekmeden gerçekliğini onaylayacak biri olmalıydı. Sonra da yüzüğü her ihtimale karşı bankadaki kiralık kasaya koyacaktı.

Lexie uyandığında pencereden içeri güneş sızıyor ve mutfaktaki CD çalardan Perry Como’nun mırıldanan sesi duyuluyordu. Büyükannesi Perry Como’yu çok severdi.

Lexie, yaşlı kadını şüphelendirmeden bir şekilde kolyenin geçmişi hakkında bilgi edinmeliydi; ama bunu nasıl yapacağını düşünmeden önce biraz kafeine ihtiyacı vardı.

Üzerinde tişörtü, çıplak ayaklarla güne başlamadan önce kahve içmek için mutfakın yolunu tuttu. Mutfaka giderken çalışma odasında bilgisayarın başına çöken büyükannesinin ve onun yanında duran Sylvia’nın önünden geçti.

“Günaydın,” diye mırıldandı.

İki kadın da irkilmışti. “Tanrım, beni çok korkuttun!” dedi Charlotte.

“Günaydın, canım,” dedi Sylvia. “Git bir kahve al da biraz insana benze, sonra konuşuruz.”

Her iki kadın da Lexie'nin sabah rutininin en az onun kadar iyi biliyorlardı. Lexie, mutfakta büyükannesinin onun için hazırladığı demlikten kendisine kahve koyup üzerine biraz süt ekledi. Bu sırada, öteki odadan tartışma sesleri geliyordu. Ne konuştuklarını anlamıyordu; ama Charlotte ve Sylvia'nın kullandıkları saç boyası markalarından oyun kâğıdı destesinin rengine kadar birçok konuda didiştiklerini bildiğinden, Lexie onları duymak için çaba harcamıyordu.

Lezzetli kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra, kafein damarlarında dolaşmaya başlamıştı. Sabah kahvesinin tadını çıkarmak için birkaç dakika daha bekleyip iyice açıldıktan sonra büyükannesinin ve arkadaşının yanına gitti.

“Selam!” dedi Lexie ve önce büyükannesini, sonra da Sylvia'yı öptü.

“Parlak gözlü ve gür kuyruklu işte geldi.” Büyükanne Charlotte onun yanağını sıktı. “Dün gece sen eve dönene kadar beklemeye çalıştım ama çok yorgundum.”

Lexie gülümsedi. “Uyku sana iyi gelir.”

“Bana flörtünden bahset!” dedi büyükannesi.

“Sana dün gece onun bir flört olmadığını zaten söylemiştim. Web tasarım işi,” dedi Lexie, bu sabah, dün gece bir müşterisiyle buluşacağını uydurduğundan daha gerçekçiydi.

Nasıl olsa Coop'un web sitesini tasarlayacaktı. Ayrıca, onun için tasarladığı başka şeyler de vardı.

Coop'un dizinin onunkine dokunuşu gözünde net bir şekilde canlanmıştı. Güçlü parmaklarının elini kavrayışı ve baş parmağıyla teninde yavaş yavaş daireler çizmesi ürperip alevlenmesine neden olmuştu. Adamın üzerindeki etkisi o kadar güçlüydü ki, Lexie'nin yüzük ve kolye hakkında edindikleri bilgilere dikkat etmesi ve büyükannesini koruyarak en sonunda yüzüğü eline geçirme fikrini aklından çıkarmaması oldukça zor olmuştu. Aklına koyduğu buydu. Yüzüğe giden yol son derece heyecan verici bir yolculuk potansiyeli taşısa bile.

Lexie'nin yanaklarını göstererek, “Gördün mü, Sylvia, hemen yüzü kızardı!” dedi Büyükanne Charlotte. “Sadece bir müşteriymiş, sen onu külahıma anlat.”

Sylvia, Lexie'nin yanağının üzerine parmağını koydu. “Evet. Pancar gibi kızarmışsın.”

Lexie gözlerini devirdi. “Benim için endişe etmek yerine ikiniz de kendi hayatlarınıza bakmalısınız.” Onların arkasındaki bilgisayara odaklandı. “Söyleyin bakalım, ben uyanmadan önce ikiniz ne işler çeviriyordunuz? Sana öğrettiğim şeylerin alıştırmalarını mı yapıyordun?”

“Ben...şey...”

“Biz sadece...”

Lexie kekeleyen kadınların omuzlarının üstünden bilgisayara baktı, ama ekran koruyucu ekranda ne olduğunu görmesini engelliyordu. *Hür Doğmuş* kelimeleri üç boyutlu bir şekilde monitörde gezinip duruyordu.

Lexie gözlerini kıstı. “Bunu ben ayarlamadım.” Sadece Mac bilgisayarlardan anlayan biri bunun nasıl yapılacağını bilebilirdi.

“Ben ayarladım,” diye atıldı Sylvia. “Büyükanne ondan daha zeki olduğumu göstermek istemişim, sen ona burada özel ders verirken ben de Apple dükkânında ders alıyordum. Ve işte!” Eliyle ekranı işaret etti. Kendisiyle gurur duyduğu anlaşılabilir Sylvia gülümsüyordu. “Bunu yap da görelim, *Bayan Bekâr Günlükleri*'ni bana *Giggle'lasana*.”

Lexie, kadınların üstünlük mücadelesine kahkaha attı. “Büyükanne, ona yetişmek istiyorsan daha fazla çalışman gerek.”

“Sana gününü göstereceğim bayan çok bilmiş,” dedi Charlotte arkadaşına. “Zeki torunum sayesinde nasıl bir bilgisayar dehası olacağımı izle ve gör. Torunumdan bahsetmişken, ne zamandır büyükanne yalan söylüyorsun sen?”

“Yalan söylemek mi?” Suçlama karşısında kafası karışan Lexie burnunu kırıştırdı.

“Şu flört olmayan randevun aslında daha önemli bir şeydi.” Charlotte, gençken anne babasının onu mecbur tuttuğu

buz pateni derslerinden kaçmaya çalıştığını itiraf etmesini sağlayan bakışlarını ona dikmişti. Büyükannesi gerçeği ortaya çıkarır ve Lexie'ye anne babasının arkasından dersleri ekip şehirdeki müzeleri gezmesi için yardımcı olurdu.

"Büyükanne, açık konuşmayı deneyebilir miyiz? Neden bahsediyorsun?"

"Fotoğraflar yalan söylemez. Dün gece gerçek bir randevun vardı, hem de yakışıklı Bekâr Günlükleri muhabiriyle." Charlotte kalemle çizdiği kaşlarını sağa sola oynatıyordu. Erken kalktığı için her zaman Lexie uyanmadan makyajını tamamlamış olurdu.

"Fotoğraflar mı?" diye sordu Lexie temkinli bir şekilde. Charlotte ve Sylvia birbirlerine baktılar, sonra Sylvia omuzlarını silkip fareyi itti. Farenin hareketiyle birlikte ekran koruyucu devre dışı kalarak altındaki siteyi açığa çıkarmıştı.

Lexie gözlüğünü düzeltip daha iyi görebilmek için yaklaştı. Bekâr Günlükleri'nin manşetinde *Yeni Bekârımız Hızlı Çıktı. Ufukta Nişan mı Görünüyor?* yazıyordu ve altında da iki tane pek net olmayan fotoğraf vardı. İlk fotoğrafta Coop Lexie'ye yüzüğü gösteriyordu. Diğerinde ise, bahsi geçen yüzüğü *takan* Lexie'ye yakışıklı suratında beliren güzel bir gülümsemeyle bakan Coop görülmüyordu.

"Aman Tanrım!" diye homurdandı Lexie. Kimsenin fotoğraf çektiğini görmemişti. İnsanlar gerçekten alçakça davranabiliyorlardı.

"Baksana, ne kadar da âşık görünüyor!" dedi Sylvia sersem sersem.

Âşık mı? Lexie buna cevap vermeden, büyükannesi yanına gelip omzundan onu dürtmüştü. "Yaşlı bir kadına nasıl yalan söylersin?" Elini kalbinin üstüne koymuştu.

Sylvia internette gezinmeye devam ediyordu.

"Duygu sömürsü yapmayı bırak, büyükanne. O benim müşterim. Sitesini tasarlıyorum."

"Peki ya yüzük?"

Lexie yüzünün daha fazla kızarmamasını ve böylece kendini ele vermemeyi umuyordu. "Sadece bana gösteriyordu."

"Gerçekten de kolyeme benziyor mu?" diye sordu Charlotte.

Cevap vermesini bekleyen iki çift göz Lexie'ye bakıyordu.

"Aslında bazı benzerlikler var." Yüzüğün çalıntı olduğu ortaya çıkarsa sahibine geri vermek zorunda kalmaları ihtimaline karşı Lexie büyükannesini umutlandırmak istemiyordu. Daha fazla bilgi edinmeden, yaşlı kadının üzülmeye ve hayal kırıklığına uğramasına neden olamazdı. "Ama farklılıklar da var. Yüzüğü görünce kolyenin büyükbabamın eline nasıl geçtiğini merak ettim."

Charlotte ve Sylvia birbirlerine uzun uzun baktılar. İkisi neredeyse birbirlerinin aklını okuyabiliyorken, Lexie böyle durumlarda genellikle başarısızca bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Charlotte boğazını temizledi. "Kolye büyükbabana yaptığı hizmetlerden ötürü para yerine verildi."

"Şoförlük hizmeti mi?" diye sordu Lexie. Büyükbabası yıllar boyunca birçok varlıklı ailenin şoförlüğünü yapmıştı.

Charlotte kafasını salladı. "Ee, ne zaman görebilirim?" diye sordu.

"Yüzüğü mü?" diye sordu Lexie.

"Hayır, şapşal. Sana talip olan adamı ne zaman görebilirim? Evleneceğin adamla tanışmak istiyorum! Sonra da bana yüzüğü gösterir."

Lexie gözlerini devirerek boş olan sol elini büyükannesine doğru salladı. "Nişanlı değilim, büyükanne."

Charlotte ve Sylvia aynı anda, "Fotoğraflar yalan söylemez," dedi.

İkisinin de aklı aynı çalışıyordu ve Lexie, Coop'tan söz ederek onları eğlendirmedikçe büyükannesinin konuyu değiştirerek kolyeden uzaklaşacağını biliyordu.

Lexie gözlerini kapatıp içinden ona kadar sayarken yoga öğretmenin onlara öğrettiği gibi derin derin nefes alıyordu. Zaman kazanmaya çalışarak, "Elimden geleni yaparım," dedi.

Coop'u eve getirmesi mümkün değildi. Eve gelirse, henüz uğraşmaya hazır olmadığı bir kutu solucan karşısına çıkacaktı.

"Harika! Ne zaman geleceğini haber verirsen yemek hazırlarım."

Lexie zorla gülümsedi. Büyükannesinin Coop'la tanışması da dahil olmak üzere tüm tartışmayı sonlandırmayı umarak, "İnternette haberlere bakabilir miyim?" diye sordu.

İki kadın kenara çekildikten sonra Lexie sandalyeye oturdu. Aşırı dozda kafeinin bile Charlotte ve Sylvia'nın oluşturduğu kasırgaya onu hazırlamasına imkân yoktu.

Olay Yeri'ne göz gezdirmek için Coop'un çalıştığı gazete, Daily Post'a tıkladı. Yazı stili ve işi hakkında daha fazla şey görmek istiyordu, ama bir başka sinir bozucu bir başlık görünce şoke olmuştu.

Olay Yeri muhabiri bir kez daha suç mahalinin öteki tarafında. Detaylar eksik olsa da önceki gece biri Coop'un evine girmişti. Haber Coop'un son zamanlardaki kahramanca davranışlarından, Bekâr Günlükleri'nin yeni bekârı olmasından ve fotoğraflardaki henüz ismi bilinmeyen kadınla olan ilişkisine dair tahminlerden bahsediyordu. En azından şimdilik kim olduğu bilinmiyordu.

Ama akli Bekâr Günlüğü'ne değil soyguna ve soygunun ne zaman olduğuna takılıp kalmıştı. Bu, geçen geceki buluşmalarından önce mi sonra mıydı? Eğer daha sonra olduysa, haneye tecavüz sırasında yüzüğün çalınmış olma ihtimali vardı. Bu düşünce Lexie'nin midelerini bulandırmıştı, ama Coop'un yaralanmış olma ihtimali daha üzücüydü.

Lexie izinlerini isteyip hemen duşa girdi... Bir sonraki durağı; önce kendisini sonra da yüzüğü kontrol etmek için Coop'un evi olacaktı.

Coop'un evi, Lexie'nin büyükannesinin evinden çok uzak değildi. Lexie, metroya atlayıp saat dokuz buçukta oraya varmıştı.

Coop'un oturduğu binaya doğru yürürken etrafına bakındı ve sonra merdivenlerden hızla çıkmaya başladı, parmak arası terlikleri her adımda yere çarpıyordu.

Zili çalıp bekledi.

Kimse cevap vermeyince tekrar çaldı, yine çaldı. Sonra birkaç kez kuvvetli bir şekilde kapıyı yumrukladı. Tam vazgeçip ilk önce yapması gerektiği gibi cep telefonundan onu aramak üzereyken, Coop'un bitişiğindeki kapı açıldı.

Üzerinde polis üniforması olan hoş bir kadın kafasını kapıdan dışarı çıkarmıştı. "Birini mi arıyordunuz?"

Ufak tefek yapısına rağmen, Lexie'nin göz ardı edemeyeceği otoriter bir havası vardı. "Sam Cooper." Lexie Coop'un dairesine doğru işaret etti.

Cevap vermeden önce onu iyice inceleyen kadın Lexie'yi baştan aşağı süzdü. "Bu sabah erkenden çıktı ve döndüğünden emin değilim. Belki de duşadadır." Esnedi. "Gece nöbetim vardı ve uyumaya çalışıyordum."

"Özür dilerim." Lexie iki adım geri çekildi. "Onu daha sonra ararım."

Coop'un komşusu kapı çerçevesine yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi; az önceki cümlesine rağmen içeri girmek için acele eder gibi bir hali yoktu. "Bana isminizi söylerseniz, ona uğradığınızı söyleyebilirim."

Lexie'nin cevap vermesine fırsat kalmadan, Coop'un kapısı ardına kadar açılmıştı. "Partiye ben de katılabilir miyim?" diye sordu.

Bir kez daha esnerken, "Arkadaşın geldi," dedi komşusu. Eliyle ağzını kapadı. "Ben yatıyorum. Bir ara görüşelim. Anlaşılan konuşmamız gereken bir sürü şey var." Kafasını içeri çekmeden önce fazla zeki bakışlarını bir kez daha Lexie'nin üzerine dikti ve sonra kapısını kapattı.

Kadının tavrı karşısında şaşkına dönen Lexie, birkaç soru sormak için Coop'a döndü, ama ona bir kez bakmasıyla tüm akli uçup gitti. Üzerinde sadece fermuarı çekilmiş, ama düğmesi açık soluk renkli bir kot pantolon varken karın kasları,

bronz göğsü ve tıraşsız suratı gözlerinin önündeydi. Lexie, onun komşusunu merak ettiğini ve neden geldiğini unutmuştu. Hatta kendi adını bile hatırlamıyordu.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordu Coop.

Lexie kafasını salladı. Ancak bu kadarını yapabiliyordu.

“Güzel. Koridorda konuşmaktan iyidir.”

“Ya da komşunu rahatsız etmekten,” diye ekledi Lexie.

“O Sara’ydı. New York Polis Teşkilatı’nda çalışıyor. Kendisinin de söylediği gibi gece vardiyasındaydı. Birkaç saat sonra daha az aksi olur,” dedi Coop, sesinde belirgin bir yakınlık vardı.

Lexie kıskançlıkla ürpermişti, bir erkek söz konusu olduğunda bu hiç alışık olmadığı ve istemediği bir duyguydu. Sıradan birlikteliklerden hoşlanırdı. Herhangi bir şey hissetmesine neden olan ilişkilerden değil.

Coop onu içeri aldıktan sonra yeni taktığı anahtar kilidi çevirip kapıyı sıkıca kapattı.

Polisler ve çilingirle uğraştığı için onun geç saatlere kadar uyumamış olabileceğini düşündü Lexie.

“Söylesene, burada ne arıyorsun?” diye sordu Coop. “İtirazım olduğundan değil elbette, ama aramadan önce en azından bir iki gün bekleyeceğini umuyordum.”

Lexie soygunu okuyunca paniklemiş ve hiçbir şey düşünmeden hemen buraya gelmişti. Coop’un erken kalkıp dışarı çıktığını bilen komşusuyla tanışınca onun kendisine ait bir hayatı olduğunu anlamış ve davetsiz bir şekilde aniden buraya geldiği için kendini aptal gibi hissetmişti.

Şimdi de henüz dün tanıştığı yarı çıplak bir adamla karşı karşıyaydı. Muhtemelen onun endişelenmesine ne ihtiyacı vardı ne de böyle bir arayışı. Lexie her zaman içgüdülerine ve duygularına göre hareket eder, nadiren durup düşünür ve genellikle soruları daha sonra sorardı, ama buna rağmen bu kez çok ileri gitmişti.

Boğazını temizledi. “Dün gece evine hırsız girdiğini oku-

dum ve çok endişelendim. Gayet iyi göründüğüne göre, gitsem iyi olacak. Gitmeden önce, en azından bana yüzüğün çalınıp çalınmadığını söyleyebilir misin?”

Coop kafasını salladı. “Soygun biz dışarıdayken yapılmış. Eve geldiğimde bu haldeydi.” Elini havada gezdirerek altüst olduğu görülen evine işaret etti.

“Çok üzgünüm. İyi olmana sevindim. Seni kötü bir zamanda yakaladım, duştan yeni çıkmış olmalısın, ben gideyim. Bir dahaki sefer gelmeden önce ararım.” Lexie daha fazla saçmalamayıp kendini iyice aptal yerine koymadan gitmek için kapıya döndü.

“Hey!” Coop onu omzundan yakalayıp kendisine doğru çevirdi. “Hemen kaçma; lütfen. Benim için endişelendiğini söylüyordun.” Bundan hoşlanmışa benziyordu.

Lexie kafasını salladı, kendini hâlâ gergin ve rahatsız hissediyordu.

Coop gülümsedi. “O halde kaçmana hiç gerek yok. Polisler dün gece ifademi aldı, Sara da bu sabah kontrole geldi, ama şimdi bir arkadaş fena olmaz,” diye itiraf etti.

Lexie kaşlarını kaldırdı. “Sara da arkadaşın mı?” Kıskançlık tınlayan kelimeler ağzından çıkar çıkmaz déjà vu yaşayan Lexie kalmak istediği halde neden birden gitmek istediğini fark etmişti.

Lexie hayatındaki en önemli erkeği pek fazla önemsemediği bir kadın uğruna kaybetmişti. Drew, Paris’teki kadından sadece bir arkadaşı olarak bahsetmişti. Ona güven duyan Lexie aşklar şehrindeki ünlü müzeleri keyifle ziyaret ederken, Drew eski arkadaşıyla kısa bir öğle yemeğine gitmişti. Sonra Lexie bir de bakmıştı ki, Drew unutmadığı kadınla Paris’te kalmaya karar vermişti.

Bu durumdan iki ders alan Lexie, seyahatlerine tek başına devam etmişti. Bir ilişki ne kadar geçici olursa olsun, birlikte olacağı adam geçmişteki ilişkilerinden tamamen arınmış olacaktı. Ayrıca yaşam tarzını anlamasa bile saygı göstermek

zorundaydı. Drew her iki konuda da ona ihanet etmişti ve Lexie gibi gezginden ziyade *arkadaşı* Stacey gibi birinin kendisine daha uygun olduğunu söylediğinde çok üzülmüştü.

“Sara komşum, aynı zamanda arkadaşım,” dedi hislerinin farkında olmayan Coop. Kişisel sorularından pek rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu. “Ama seninle umarım daha farklı olur. O yüzden kal. Lütfen.”

Onun boğuk ve ısrarcı sesi Lexie’yi içeri çekmişti. “Peki,” dedi, biraz daha rahatlamıştı.

Coop başını eğdi. “Güzel. Çünkü doğru düzgün uyumadığım için çok yorgunum ve bu hafta ikinci kez suç mahallinin öteki tarafında olmaktan nefret ediyorum.”

Lexie içini çekip gözlüğünü düzeltti. Onun yanında olmak istiyordu, ama önce verdiği tuhaf tepkiyi açıklamaya ihtiyacı vardı. “Aslında her şeye burnumu sokmam, ama Sara ile *sadece* arkadaş olduğunuzdan emin olmak istemişim. Sabah alışkanlıklarını çok iyi biliyor gibiydi ve bana çok garip baktı...bilemiyorum.”

“Önceki gece komşusunun evine hırsız giren bir polis gibi mi? Yoksa komşusunun yakınlaştığı kadını onaylamak isteyen bir arkadaş gibi mi?” Coop uzanıp onun elin tuttu.

Lexie ona izin verdi.

“Kendimi gülünç hissediyorum,” diye homurdandı. Drew’dan beri kendisi için bazı kurallar koymuş olsa da, hiçbir erkeğe kişisel ilişkileri yüzünden eziyet etmemişti. Çünkü hiç kimse onu Coop kadar derinden ve güçlü bir şekilde etkilememişti.

“Öyle hissetmene gerek yok.” Coop onu dağınık oturma odasının ortasındaki kanepeye doğru çekti ve minderlerin üstüne yerleştiler.

“Sara ile aramda herhangi bir şeyin olduğunu düşünmek seni rahatsız ediyorsa, bu çok hoşuma gider. Tıpkı endişelendiğin için buraya gelmiş olman gibi.” Ellerini Lexie’nin kaküllerinin üstünde gezdirip yavaşça gözlüğünü çıkartarak gözlerinin içine baktı.

“İyi misin?” diye sordu Lexie, onun evine neden geldiğini nihayet hatırlamıştı.

“İşimin haklarında haber yazdığım insanların üzerinde ne tür bir etkisi olduğunu hiç düşünmemiştim ama son zamanlarda kendimi iki kez diğer tarafta buldum ve bundan pek hoşlandığımı söyleyemem. Kendimi çırılçıplak ve korunmasız hissediyorum.”

“Keyfini yerine ne getirir?” diye sordu Lexie ona doğru yaklaşarak.

“Bu.” Coop elini onun göğsüne götürüp avucunu tam kalbinin üstüne gelecek şekilde yerleştirdi. Sonra başını eğerek dudaklarına derin bir öpücük kondurdu.

Lexie, onun dudaklarından nane tadı almıştı, yeni duş almış bir erkek gibi kokuyordu. Tüm vücudu aşırı yüklemeye uğramıştı. Ağzının içinde dolaşan diliyle ona sunduğu şeyleri silip süpürürken sunmadıklarını talep ediyordu. Onunla tamamen birbirlerine geçmeleri için onu nasıl öpmesi gerektiğini biliyordu. Alt dudağını hafifçe ısırınca Lexie’nin karnının derinlikleri kasılmıştı. Diliyle ısırıldığı yerin acısını dindirdi, içindeki istek dalgası giderek aşağılara hareket ediyor ve karnının alt kısmına yerleşiyordu. İç çamaşırı ıslanmıştı, kucağına çıkıp asıl istediğini almamak için kalçalarını kasti.

Coop ağzına ve boğazına daha rahat girebilmek için elini ensesine götürüp başını eğmişti. Karşılığında Lexie bir şeyden güç almak istercesine parmaklarını kapattı, ama elinin altında sadece Coop’un çıplak teni vardı.

Uzaktan duyulan telefon sesi bilincine işlemişti, ama davetsiz sesi bir kenara itti. Coop’un da kimin aradığı umurunda değilmiş gibi görünüyordu, çünkü tişörtünü kaldırıp kocaman elleriyle belini kavramıştı ve baş parmakları kenarlardan yukarı doğru çıkıyordu. Onu öpmeye devam ederken kumaşın üstünden göğüslerine dokundu, göğüs uçlarını dikleştirmişti.

Tam o sırada telesekreter devreye girmiş ve bir erkek sesi odanın içinde yankılanmıştı. “Hey dostum, gazeteyi

oku. Ufukta nişan mı var?” Bu soruyu gürültülü bir kahkaha takip etti. “Bu arada, babamın restoranı için iyi reklam oldu. Günlük yazarı restoranın isminden bahsetmiş. Sonra konuşuruz.”

Lexie bir şekilde kendisini Coop’tan ayırmayı başarmıştı. O da en az kendisi kadar hızla nefes alıyordu. Gözleri ışıl ışıl ve kocaman olmuştu, Lexie onun da kendisi kadar şaşırıp şaşırmadığını merak ediyordu. Aniden çok ileri gitmişlerdi. Lexie bir erkekle yakınlaşmadan önce genelde acele etmezdi, özellikle de Drew’dan sonra, ama Coop’la arasında olan şeyin kendine ait bir iradesi vardı, bu da birlikte olmalarının an meselesi olduğu anlamına geliyordu...Bu düşünceyi aklından çıkarmak için kasıtlı bir şekilde gerisini getirmede. Öpüşmelerinin etkisiyle vücudu hâlâ karıncalanıyordu. Telefon araya girmeseydi ne kadar ileri gideceklerdi? Düşündükçe titriyordu.

Ama bölünmüşlerdi ve mesaj henüz konuşmadıkları bir konuyu ona hatırlatmıştı.

“Sana Günlük yazarının nişanlanacağımızı sandığını söylemiş miydin?”

Beşinci Bölüm

“Nişanlı.” Coop kelimeyi idrak etmeye çalışıyordu.

“Biri dün gece bana yüzüğü gösterdiğin sırada fotoğraflarımızı çekmiş, doğal olarak bana evlenme teklif ediyormuşsun gibi durmuş...” Lexie ayağa kalkıp kıyafetlerinde olmayan kırışıklıkları düzeltmeye çalıştı.

Coop, Günlüğü hatırlatmış olmasının mı öpücüğün mü onu daha fazla telaşlandırdığından emin değildi. Ama kendisini neyin daha sert çarptığını kesinlikle biliyordu. Lexie’nin dudaklarını ve yumuşak kıvrımlarını bir kez hissedince her şey aklından uçup gitmişti. Kardeşinin telefonu biraz ağırdan almalarını söyleyen bir hatırlatma görevi görmüştü ve Coop bu uyarıyı dikkate almaya niyetliydi. Parmaklarını Lexie’nin saçlarının arasında gezdirip kaldıkları yerden devam edebilirdi, ama Lexie o kadar kolay bir kadın değildi. Birlikte yapmaları gereken bir iş vardı ve lanet olsun ki ondan *hoşlanıyordu*. Onu yatağında istemesine rağmen...aynı zamanda daha yakından tanımak istiyordu.

“Günlüğü görmek ister misin?” diye sordu Lexie.

“Daha sonra gazeteye gittiğimde kontrol ederim.” Coop’un görsele ihtiyacı yoktu. “İnsanların her yolu denediğine inanamıyorum. Biri beni takip etmiş olmalı,” dedi inanamayarak.

“Olabilir ya da bardaki biri seni tanıyınca fotoğrafımı çekti ve Günlük yazarına yolladı. Kim bilir?”

Lexie yanlış haberden rahatsız olmuş gibi görünmediğinden, Coop da daha fazla üstelememeye karar verdi. Güzel bir kadınla hazırlıklı olması gereken daha korkunç şeyler vardı. Ayrıca bu durum peşine düşen hayranlarını uzakta tutabilirdi.

“En iyisi aldırış etmemek. Eninde sonunda daha önemli haberler ortaya çıkacak ve benim yerimi alacak.” Öyle olmasını umuyordu.

Lexie güldü. “Maalesef büyükannem için bundan daha önemli bir haber olmayacak.” Gözlüğünü alıp taktı.

“Bekâr Günlükleri’ni mi okuyor?”

“Evet. Ayrıca ciddi bir ilişkim olduğu fikrini benimsemiş durumda.”

“Anladığım kadarıyla bundan memnun?”

“Hem de nasıl.” Lexie ellerini kalçalarına yerleştirip hırslının ardında bıraktığı karışıklığı inceleyerek evin içinde yürümeye başladı. “Bugün işe gidecek misin?” diye sordu.

Coop kafasını salladı. “Bugünlük izin aldım. Olanlardan sonra editörüm sorun etmedi, ayrıca biraz düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Ortalığı temizlemen gerektiğinden söz etmene gerek yok sanırım?”

Coop sızlandı. “Lütfen, hatırlatma.”

“Sana yardım etmeme ne dersin?”

Coop onun teklifi karşısında şaşırıp duraksadı. “Senden böyle bir şey isteyemem.”

Lexie gülümsedi. “Sen istemedin. Ayrıca eşyalarını düzenlerken sana yardım etmezsem gerçek seni başka nasıl tanıyabilirim ki?”

Odaya saçılan eşyalara bakıp kaşlarını çattı, dudaklarını hafifçe bükünce Coop’un aklına az önceki öpüşmeleri gelmişti.

“Tabii kendin toplamak istemiyorsan?” diye sordu Lexie, dizginlediği dalgın düşüncelerinin farkında değildi.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi. “Yardımanın ve arkadaşlığın

çok hoşuma gider. Soygundan önce de evin çok düzenli olduğunu söyleyemem, o yüzden yapacağımız en ufak şey bile bir gelişme sayılır.”

“Harika. Hadi başlayalım.” Lexie kitaplığa doğru yürüyüp ciltli kitapları boylarına göre değiştirerek teker teker toplamaya başladı.

Yanına giden Coop kitapları birer birer ona verdi. Bir süre sessizce işlerini yaptılar, sonra onun yıllardır biriktirdiği kitaplar hakkında konuşmaya başladılar.

“Ya sen?” diye sordu Coop. “Evin nasıl? Düzen delisi misin yoksa dağınıklık mı tercih edersin?” Henüz bu konuda bir fikri yoktu.

“Hmm. Zor bir soru çünkü kendime ait bir evim yok.”

Coop onun ne demek istediğini merak ederken gözlerini kıstı. “Ev arkadaşınla mı yaşıyorsun?”

“Bir anlamda.” Lexie durup ona doğru döndü. “Neredeyse seksen yaşında, son kırk senedir aynı binada yaşıyor ve buralarda olduğumda kullanmamdan rahatsız olmadığı boş bir odası var.”

“Büyükannen mi?” Coop onun büyükannesinin dinç olduğu söylediğini hatırlamıştı ama belki de yardımını gerektiren başka sorunları vardı.

Lexie kafasını salladı.

“Yardıma mı ihtiyacı var?”

“Tanrım, elbette yok! Böyle bir şey söylediğini duysa seni tokatlardı.” Bu düşünceyle gözleri ışıldamıştı. “Büyükannem özgürlüğüne çok düşkündür. Evinde kullanmadığı bir yatak odası vardı, ben de sürekli burada olmayacağım halde neden bir ev kiralayayım ki diye düşündüm.”

Coop’un midesine kötü bir his çökmüştü. Bu konuyu her ne kadar göz ardı etmek istese de, ne kadar çok şey bilirse o kadar hazırlıklı olacaktı. “Şehirden hangi sıklıkla ayrılırsın? Yoksa şehirde genelde ne kadar kalırsın diye mi sormalyım?”

“Belli olmuyor. Birkaç haftalık kısa gezilere ya da istersem aylar süren seyahatlere çıkıyorum. İş alanımın güzelliği de bu. İşimi istediğim yerden internet üzerinden yapabilirim.”

Coop bu hayat tarzının çekiciliğini anlayamıyormuş gibi kafasını salladı. “Neden gidiyorsun ki?”

Cevap zaten ortadaymışçasına Lexie ellerini açtı. “Bazen görmek istediğim yeni bir yer oluyor, bazen de bir yerde uzun süre kalınca canım sıkılıyor.”

Coop’un hosteslik yapmaktan çok hoşlanan eski sevgilisi Annie gibiydi. Önceleri bu durum gözünü hiç korkutmamıştı. Daha fazla uçuşta görev almaya başlayıp eve gelmemek için bahaneler yaratmaya başladığında güvensizlik duygusu oluşmuştu.

Bu düşünceleri ve aralarındaki benzerliği bir kenara attı. Lexie onun eski kız arkadaşı değildi. Onu henüz yeterince tanımıyor ve neden bu şekilde yaşamak istediğini anlamıyordu.

Ama yine de merak etmesine engel olamıyordu. “Şu okuduğun ve hoşuna giden kitaplar, onlar sende değil mi? Peki ya eşyaların? Eşyalarımı koymak için bir yere ihtiyacın yok mu?”

“Büyükannemde birkaç eski kitabım duruyor, diğer her şeyi ise internetten indirip okuyabilirim. Daha önce de söylediğim gibi, teknoloji harika bir şey!”

“Kendine ait bir evin olsun istemiyor musun?”

“Ama kendime ait bir yerim var. Büyükannem her zaman benim sığınağım olmuştur, o yüzden evim diyebileceğim en yakın yer orası.”

Anlaşılan bu onun aklına yatıyordu.

Coop elini onun omzuna koydu. “Neden sığınmaya ihtiyaç duyuyorsun?” diye sordu.

Sohbet edebilmek adına ortalığı toplamayı uzun bir süre önce bırakmışlardı, ama Coop az önce raflara yerleştirdikleri kitapları tekrar düzenleyen Lexie’nin kendisini meşgul etmeye ihtiyacı olduğunu fark etti.

Sonra da karton kapaklı kitaplara işaret etti. “Bana onları uzatır mısın?”

İstediklerini yaptı.

Lexie kitapları sırayla yerleştirip doğru tarafları yukarı gelecek şekilde çevirirken en sonunda çocukluğundan bahsetmeye başlamıştı.

“Oldukça *hırslı* bir aileden geliyorum. Babam bankacı, annem avukattı ve kız kardeşim de babamın izinden gitti. Özenle planladıkları hayatlarında ben daha çok onlara *eyvah* dedirten biriydim. Planlanmadan doğmuştum, üstüne üstlük onlar gibi davranmıyordum. Benden kendi hedeflerini yerine getirmemi istiyorlardı – ben de her şeyi olduğu gibi kabul etmek istiyordum.”

“Yani eşsizsin.” Coop bunu ilk tanıştıklarında hissetmişti.

Lexie gülümsedi. “Sen de çok nazıksın. Annemle babam beni istedikleri şekle sokamayacaklarını fark edince beni... hayal kırıklığı olarak görmeye başladılar.” Bunları söylerken sesi çatlamıştı.

Ailesini memnun edemeyen küçük kız için üzülen Coop’un kalbi kırılmıştı. O da babasının ideallerini yerine getirememişti, ama denemediğinden değil. Ayrıca o hep babasının onu sevdiğini hissetmişti.

“Ya onların istediği olacaktı ya da hiçbir şey,” diye devam etti Lexie. Büyükannem hep nasıl bu kadar mıymıntı bir oğlu olduğunu merak edip durur ve her fırsatta onu sinirlendirmeye çalışır.”

Coop güldü. “Aile bireylerinin hepsi aynı değildir. Farklı olman sorun değil.”

Lexie hüzünlü bir şekilde güldü. “Keşke biri bunu aileme anlatabilse. Yanlış anlama – beni severlerdi ve mümkün olan her fırsata sahip olmamı isterlerdi – tabii bu fırsatı kendileri seçtiği sürece. Beş yaşındayken buz patenine olan yeteneğim ortaya çıkmaya başlayınca, beni yarışmalara girmem için zorlamaya başladılar.”

“Dur da tahmin edeyim,” dedi Coop onunla birlikte ortalığı toplarken. “Bundan nefret ettin.”

“Aslında buz patenini severdim. Ama sıkı antrenmanlar-

dan nefret ederdim. Rutinlerin benzerliğinden de hoşlanmıyordum. Büyüdükçe, patencilerin ve hatta o dünyadaki yetişkinlerin arasındaki rekabetten nefret ettim.”

“Bunu onlara söyledin mi?” Coop onlara karşı dürüst olabilecek kadar kendini rahat hissedip hissetmediğini merak etmişti.

Lexie kafasını salladı. “Denedim. Ama kimse beni dinlemedi. Böylece, gençlik yıllarım boyunca sabaha saat beşte buz pistindeydim, antrenörümle çalışıp diğerleriyle rekabet ediyordum. En sonunda büyükannem araya girene kadar bu şekilde devam etti.”

“Seni nasıl kurtardı?” Onun yaşamının ilk yıllarından ve bugünkü haline nasıl geldiğinden bahsetmesi Coop’u büyülemişti.

“Bir gün beni okuldan alıp buz pateni antrenmanının götüreceksen, yüzüme baktı ve piste gitmek yerine arabayı şehir dışına sürdü. Ayı Dağı’nda yürüyüşe gittik. Yaprakların renk değiştirmesini izledik ve doğada olmaktan keyif aldık. Bu tam da ihtiyacım olan molaydı.”

Hatırasını anlatırken sanki gerçekten oradaymış ve serin rüzgâr yanaklarını acıtıyormuşçasına Lexie’nin yüzü kızarmıştı. Coop’un bu kadının hayatın nasıl tadını çıkaracağını bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

“Seni anladığı belli,” dedi onun gözlerinin içine bakarak. “Ona sahip olduğun için şanslısın.”

Lexie kafasını sallayarak onayladı. “Beni anlıyor gibisin. Sen de bu tür şeyler mi yaşıyorsun?”

Coop başını eğdi. “Evet. Annem,” dedi boğuk bir sesle. Güçlülükle yutkunan Coop omzundan sakatlanıp polis akademisini bırakmak zorunda kaldığını ve şu an yaptığı işe takılıp kaldığını anlatmaktan vazgeçti. “Yazı yazmaktan hoşlandığımı biliyordu, yeteneğim olduğunu fark etti ve beni gazeteciliğe yönlendirdi. Beni anlıyordu.”

Lexie gülümsedi, yüzündeki ifade samimiyet ve anlayış doluydu. “Büyükannemin beni anladığı gibi.”

“Çok yakındık. Babam ve ağabeyimin yanında kendimi hep dışlanmış hissedirdim. Hâlâ öyle hissediyorum,” diye itiraf etti. “Peki büyükannen işleri nasıl yoluna koydu?” Öyle olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Lexie gülümsedi. “Bir tür aracılık yaptırıyordum. Pistte sporcu temsilcisi Yank Morgan’la tanıştı ve çok iyi arkadaş oldular. O ve Yank ailemi karşılarına alıp onlara şampiyona düzeyindeki buz pateninin sadece yetenekle değil istekle de alakalı olduğunu anlattılar. Ve istegin insanın kalbinde olduğunu.” Elini göğsünün üstüne koydu. “Ya bu istekle doğmuşsun ya da doğmamışsındır. Beni mücadele etmeye zorlayıp birkaç madalya kazanmama neden olabilirlerdi ama bu benim cesaretimi kırardı. Büyükanneme göre sonuç buna değmezdi.” Sesi hafifçe titriyordu.

Coop onun yanağına dokundu, anlattığı için memnun olmuştu. “Mücadeleyi o mu kazandı?” diye sordu.

“İlk önce babam sadece atların cesaretinin kırılabileceğini söyledi ve büyükannem de eğer buna inanıyorsa ona atın kıcı olduğunu söyledi.”

Coop kıs kıs gülmeye başlayınca Lexie sırıttı.

“Yank onlara beni rahat bırakmalarını ve kendi yolunu bulmam gerektiğini söyledi. Annem ve babam pes ettiler, ama bugüne kadar iyi olduğum bir şeyi yaparken neden o kadar mutsuz olduğumu anladıklarımı hiç sanmıyorum.” Lexie kendisini ısıtmak istercesine ellerini birbirine sürttü. “Evet, artık biliyorsun. Hayatımdaki hiç kimse beni anlamıyor.”

“Büyükannen dışında.”

“Kesinlikle.” Lexie kafasını salladı. “Peki ya sen?” diye sordu umutla.

Coop nasıl cevap vereceğini bilemeyerek başını eğdi.

Seyahat etmek Lexie’nin ruhunu besliyordu – bu kadarını anlamıştı. Bu çok ironikti. Bir yere yerleşmeyi beceremeyen bir kadına yakınlaşmayacağına dair kendine söz verdikten sonra, gidip yine aynı şeyi yapmıştı.

Yakınlaşmıştı.

Ondan uzaklaşması için artık çok geçti. Ama sert bir düşünüş yaşayacağını bildiği halde kendini daha fazla kaptırmasına izin vermezdi.

“Hey, aç mısın?” diye sordu, daha kolay sürdürülebilir bir konuya geçerek aralarına belirli bir mesafe koymuştu. “İstersen öğle yemeğini erken yiyebiliriz.”

“Ben her zaman açım.”

Coop güldü. “Tam gönlüme göre bir kız.” Bu düşünce kalbinin teklemesine neden olmuştu.

Kendisine bunun kısa süreli bir ilişki olacağını hatırlattı. Yüzüğün geçmişini araştırmak ve Lexie'nin onu web sitesini tasarlaması ne kadar sürerse o kadar birlikte takılabilirlerdi. Ne de olsa bugün var yarın yoktu.

En azından bu kez ilişkidenden ne beklemesi gerektiğini biliyordu.

Lexie için gün çok çabuk geçmişti, pizzacıda yedikleri öğle yemeği nedeniyle evi toplamaya ara vermişlerdi ve daha fazla öpüşmek yoktu. Ayrıca Coop'un kiralık kasa açtığı banka-ya uğramışlardı. Yüzüğü kasaya koymuştu ve birlikte günün geri kalanı boyunca Coop'un evini eski haline getirmek için uğraşmışlardı.

Öğleden sonra bir süre büyükannesinden gelen telefonları yanıtlamıştı, önce nerede olduğunu, sonra da hangi müşterisiyle birlikte olduğunu sormuştu büyükannesi. Lexie'nin Coop'la birlikte olduğunu fark edince, ona kısa mesaj göndermeye başlamıştı.

Ne zaman kısa mesaj göndermeyi öğrenmişti?

Gnc adamını akşam yemeğine dtv et. Anlaşılan, büyükannesi aynı zamanda kısa mesaj diliyle mesaj çekecek kadar genç olduğunu düşünüyordu. Cevap olarak Lexie, *o benim genç adamım değil, yazmıştı.* Ama Charlotte vazgeçecek gibi değildi. *Şehrin geri kalanı nişanlı olduğunuzu düşünüyor. Onu aileyle tanışmaya getir. Yani benimle.*

Ve böyle devam etmişti. Lexie ona aldırış etmemeye çalıştıkça mesajlar daha çok birikmişti.

Günün en güzel kısmı, Coop'un nasıl yaşadığını Lexie'nin artık görmüş olmasıydı. Evi samimiydi. Oldukça erkeksi bir havası ve çekiciliği olan tek yatak odalı bir evdi. Oturma odasının ortasında geniş ekranlı bir televizyon vardı; köşede masa üstü bilgisayar duruyordu, ama kitaplığında göze çarpan bir yeri vardı. Lexie onun geceleri burada rahatça oturup spor karşılaşmalarını izlediğini, kitap okuduğunu ya da işten sonra dinlendiğini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Evi kendisi kadar rahattı.

Ya da en azından kısa bir süre önce açıldığı adam kadar rahattı. Öğle yemeğinden döndüklerinden beri, ona karşı davranışlarında fark edilir bir değişiklik sezmişti. Hem de ailesiyle olan farklılıklarını anlamış olmasına rağmen. Bu da göçebe hayat tarzıyla gösterdiğinden daha fazla sorunu olduğu anlamına geliyordu. Yoksa davranışlarındaki bu değişikliğe ne sebep olmuş olabilirdi ki?

Lexie, adımlarını bundan sonra daha dikkatli atmaya ve o öpücüğe fazla anlam yüklememeye karar verdi. Ama hâlâ unutamamıştı. Saatler sonra bile vücudu hâlâ titriyordu. Yakışıklı yüzüne bir kez bakınca karnı belirgin bir şekilde düğümleniyordu. Ama artık cinsel önerilerde bulunmuyordu, Lexie de vazgeçmişti.

Saat dörde doğru evi toplama işini bitirmiş ve etraflarına baktıklarında yaptıklarıyla gurur duymuşlardı. “Çok iyi bir takımız.” Lexie kendine engel olamadan kelimeler ağzından dökülüyordu.

Copp kollarını havaya kaldırıp gerinirken inledi. “Bunu tek başıma yapamazdım,” diye itiraf etti.

“Çalıntı mücevherleri araştırmaya başladığımızda ne kadar çok şey başaracağımızı bir düşünsene.” Lexie anlamlı bir şekilde bir an önce başlamaları gereken başka bir hedefleri olduğunu ona hatırlattı. “Programın nasıl?” diye sordu.

“Yarın işe dönüyorum, büyük bir haber çıkmadıkça aksamları boşum.”

“Bana uyar. Yarın Hot Zone'da bir randevum var, yeni

web siteleri için edindiğim fikirlere başlamak istiyorum. Seninle daha sonra ya da akşam erken saatte buluşabilirim. Planın nedir?" diye sordu.

Copp kaşlarını kaldırdı. "Plan mı?"

Bu kadar şaşkın görünmek zorunda mıydı? Çok basit bir soru sormuştu. "Cold Case'i seyredirim. Ve bu da en az o dizi kadar gecikti, ama sen sürekli haber peşinde koşan gözü kara bir muhabirsin. Eminim bizim için bir planın vardır, değil mi?"

Coop kafasını sallayıp güldü. "Yavaş ilerle, Sherlock. Henüz o kısmını düşünmeye fırsatım olmadı. Bu tür şeylerle meşguldüm." Eliyle evini gösterdi.

Cep telefonu titreyince Lexie inledi. Gelen mesaja bakarken, "Büyükanne," diye homurdandı. *Akşam yemeği. Onu da getir. Saat 6'da burada olun.* Gözlerini kapatarak sabırlı olmak için dua etti.

"Sorun ne?" diye sordu Coop.

"Akşam yemeğine gelmeni istiyor ama endişelenme. Ben hallederim."

"Seninle gelebilirim."

Lexie gözlerini kıstı. "Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?"

"Sana böylesine iyi bakan kadınla tanışmak istiyorum."

Bu kadar içten bir açıklamayı nasıl geri çevirebilirdi ki? "Bir şartla."

Coop kaşlarını kaldırdı. "Neymiş bu şart?"

"Nişanlı olmadığımıza onu inandırmama yardım edeceksin."

"Olur." Coop elini sıkıp onunla anlaştı. Avuçlarının arasında çıtırdayan elektrik, aralarına ne kadar mesafe koymaya çalışsa da inkâr edemeyeceği bir çekim olduğunu ona hatırlatıyordu.

Eski asansörden inip karanlık koridorda yürürken Lexie Coop'a sordu. "Herhangi bir şeye alerjin var mı?"

Coop bunun tuhaf bir soru olduğunu düşünmüştü. "Hayır. Neden sordun?"

Lexie'nin anahtarını kapının deliğine sokup kapıyı açmasıyla yoğun menekşe kokusu neredeyse Coop'u yere devirecekti.

"Tanrım." Burnunun önünde elini sallamaya başladı.

"İşte bu yüzden." Lexie güldü. "Merak etme. Alışırısın. Hazır mısın?" Cevap vermesine fırsat bırakmadan içeri girmiş ve onu da kendisiyle içeri çekmişti. "Büyükanne, biz geldik!" diye seslendi.

"Mutfaktayım. Hemen geliyorum!"

"İçeri gelsene," dedi Lexie loş aydınlatmalı dairede ona eşlik ederken.

Etrafına, farklı altın tonlarıyla vurgulanan koyu renklerle dekore edilmiş eve baktı. Pencereler kalın perdelerle örtülmüştü ve duvarlarda piring çerçevesi büyük tablolar ve onlarla uyumlu şamdanlar asılıydı.

"Hiç bu kadar gösterişsiz olmamıştı... Büyükanne büyükbabamla evlendiğinden beri burada yaşıyor." Lexie etrafına işaret etti.

"Oğlum burada büyüttüm. Lexie, onun eski odasında kalıyor," dedi aralarına katılan Charlotte.

Fotoğraf yaşlı kadının hakkını vermemişti. Mutluluk ve yaşam saçıyordu. Ona dair her şey *fazlaydı*. Saçları daha kızıl, makyajı daha koyuydu. Üzerindeki sabahlığı rengarenkti, pijamadan ziyade kimonoya benziyordu. Ama Coop'u en çok şaşırtan boynundaki kolye olmuştu. *Kolye* yakından yüzüğe daha çok benziyordu.

Coop önceki gece ve bu sabah pek uyuyamamıştı. Yatakta sağa sola dönerken, zaman aşımına uğrayan davaya kimse dikkatini çekmeden yüzüğün gerçek olup olmadığını öğrenmek için bir yol bulmaya çalışmıştı. En sonunda kime gitmesi gerektiğini bulmuştu ve saatin henüz erken olmasına aldırmadan ondan yardım istemeye gitmişti.

Coop'un seneler önce tanıştığı Güney Afrikalı bir adam oldukça saygın bir mücevher uzmanıydı. Aynı zamanda, Coop bir araştırma sırasında kendi ülkesinde çalıntı malları

alıp sattığını öğrenmişti. Bu ufak bilginin elindeki herhangi bir haberle ilgisi yoktu, ama bahsi geçen uzmanla Coop'un birbirlerine karşı anlayışlı davranmalarına neden olmuştu. Karaborsada olan bitenlerle ilgili öğrendiği her şeyi ilk Coop'a anlatırdı.

Lexie sabah evine gelmeden önce, Coop onunla dükkânında buluşmuş ve yüzüğü ona göstermişti. En azından Coop yüzüğün gerçek olduğunu onaylatmıştı. Doğru zaman geldiğinde Lexie ile bu bilgiyi paylaşacaktı.

"Adım Charlotte Davis." Coop'un elini güçlü bir şekilde sıktı. "Sen de Kahraman Sam Cooper olmalısın. Bekâr Günlükleri'nin yeni bekârı ve şimdi de torunumun nişanlısı!"

"Büyükanne, kes şunu! Sana bütün gün nişanlı olmadığımızı söylemeye çalıştım." Lexie haklı olduğunu belirtmek istercesine Coop'a, *Sana söylemiştim* diyen bir bakış attıktan sonra sol elini kaldırarak yüzük takılı olmayan parmaklarını büyükannesine gösterdi.

"Eh, yerinde olsam, ben de insan içindeyken o yüzüğü takmazdım. Çok değerli." Charlotte fark ettirmemeye çaba harcamadan narin boynundaki gösterişli mücevhere dokundu. "Güzel bir zevke sahipmişsin, genç adam." Cooper'a göz kırptı.

"Nişanlı olmadığımızı kabul etmiyor," diyen Lexie iyice bunalmıştı, "Coop, ona nişanlı olmadığımızı söyle."

Charlotte hemen, "Size birer içki getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

Coop omuzlarını silkti. Anlaşılan, yaşlı kadın dinlemek istemiyordu. "Bir içki çok hoşuma gider, Bayan Davis."

"Bana Charlotte diyebilirsin. Ne de olsa, aileden sayılırsın!" Durdu. Lexie'ninkilere çok benzeyen altın rengi gözleri aydınlanmıştı. "Aslında bana başka türlü de hitap edebilirsin--"

"Charlotte!" Büyükannesi daha samimi bir hitap şekli ortaya atmadan, Lexie araya girmişti.

Yaşlı kadın kafasını eğdi. "Sanırım, şimdilik Charlotte yeterli. Kadeh kaldırıp kutlamamız için gidip şampanyayı getireceğim!"

Odadan çıkarken kırmızı tüylerle kaplı elbisesiyle uyumlu terlikleri Coop'un gözüne takılmıştı. Sabahlığı. Kimonosu. Ya da üzerindeki her neyse.

"Çok hoş biri," dedi Coop, görünüşüne tam anlamıyla hayran kalmıştı.

"Seni uzak tutmaya çalıştım ama artık burada olduğuna göre mest olacak. Ayrıca onu nişanlı olmadığımızı inandırmam için bana yardım edeceğine söz vermiştin, o yüzden dalga geçmeyi bırak." Ama her şeye rağmen büyükannesini eğlenceli bulan Lexie sırtına başlamıştı.

"Hayatındaki tüm erkeklere seni yakıştırdığı olur mu?" diye sordu Coop, bu düşünce kıskançlıktan kalbinin sızlamasına neden olmuştu.

"Hayır. Bu kez onun için bile çok fazla," dedi Lexie neşeyle. "Ne diyebilirim ki? Sen özel birisin ve seni televizyonda yüzüğü seçerken gördüğü andan beri özel oldun."

Charlotte ufak bir tepsinin üzerinde rahatlıkla dengede tuttuğu üç kadeh şampanyayla geri dönmüştü.

Herkes kadehini eline aldığı anda, Charlotte kendisininkini kaldırdı. "*L'Chaim*."

"İbranice'de '*Hayata*' demek," diye fısıldadı Lexie.

"Yahudi olduğunu bilmiyordum."

Lexie kafasını salladı. "Değiliz. Büyükanmemin en yakın arkadaşı Sylvia Yahudi, yıllar boyunca ondan biraz İbranice ve Yiddiş öğrendi."

Kutlama yeterince güvenli görünüyordu, Coop kadehini önce Charlotte'ın sonra Lexie'nin kadehine dokundurdu. "Ayrıca, güzel kadınlara ve dostluğa," diye ekledi.

Lexie'yi kaburgalarından dürten Charlotte, "Sakin onu elinden kaçırma," dedi. "Hadi mutfağa geçelim. Yemek vakti!"

Mutfak, evin geri kalanından daha aydınlık, samimi ve

rahattı. Yemekleri servis ederken, Charlotte Lexie'nin web tasarımına olan muhteşem yeteneğinden kendi internet kullanma çabalarına kadar hemen her şeyden söz etmişti.

Yemekleri servis etmişti, soluk renkli köftelerin yanında et suyu, patates püresi ve taze fasulye cömert porsiyonlarla tüm tabakları süslüyordu.

"Köfte neden böyle, büyükanne? Baharat katmayı mı unuttun?" diye sordu Lexie, mezeleri yemeyi tercih ederek köfteleri tabağının kenarına itmişti.

"Düşük kolesterolü yiyeceklerle deneme yapıyordum. Çekilmiş hindi etiyle yaptım, doğranmış kırmızı etten değil," diye açıkladı yaşlı kadın.

Lexie gözlerini kıstı.

Gözlüğünün koyu çerçevelerine rağmen, kaşlarının arasındaki endişeli olduğunu belirten kırışıklık Coop'un gözünden kaçmamıştı.

"Ne zamandır yüksek kolesterolden kaçınmaya çalışıyorsun?"

"Doktorum en son yaptırdığım kan testi sonuçlarını vermek için beni aradığından beri ama endişelenecek bir şey yok, o yüzden yemeğine devam et!" Charlotte kendi söylediğini yapmaya koyuldu.

"Ne kadar yüksek?" diye sordu Lexie.

"Tansiyonum kadar yüksek değil." Charlotte dolu olduğu için konuşurken ağzını kapattı. Konuyu değiştirmek istercesine, "Coop, bana aileden bahseder misin?" dedi.

Lexie çatalını yere indirdi. "Henüz bu konuyu tartışmayı bitirmedik."

"Tartışılacak bir şey yok. Yediklerime dikkat edip yeni ilaçlarımı alıyorum. Erkek arkadaşınla mutlu olduğundan emin olursam tansiyonum düşecektir." Charlotte çatal bıçağını Coop'a doğru salladı. "Ailene geri dönelim – baban emekli oldu mu?"

Coop, Lexie'ye doğru endişeli bir bakış fırlattı. Çenesi ka-

sılmıştı, ama Coop'a bakıp onu neşelendirmesini belirtircesine hafifçe başını salladı. Anlaşılan, büyükannesinin sağlık sorunlarıyla daha sonra ilgilenecekti.

"Babam polis emeklisi," dedi Coop.

"Ah, üniformalı erkeklere bayılırım!"

Lexie sıkıntıyla kadehini masaya bıraktı.

Coop, zahmetsiz konuyu sürdürmeye karar vermişti. "Babamın şehir merkezinde bir restoranı var. Annem öldüğünden beri orası onu oyalıyor."

"Kardeşin var mı?"

Lexie gözlerini devirdi. "Sorgu yargıcı gibi."

Coop kahkaha attı. "Bir erkek kardeşim var."

Charlotte bıçağını ve çatalını tabağına yerleştirdi. "Demek annen iki tane istedi, ha? Oğlum üzerinde üç parçalık takım elbiseyle doğduğundan, ben ancak bir taneye dayanabildim. Benim gibi birinin eski kafalı bir çocuğu nasıl olur, hiç anlamıyorum. Oğlumu severim, ama hiç eğlenceli değildir. Babandan bahsetmişken, eve gelmeden önce seni aramıştı."

Lexie içini çekti. "Cep telefonumdan beni arayınca reddettim," diye itiraf etti. "Onu daha sonra ararım."

"Onunla sık sık konuşur musun?" diye sordu Coop.

Lexie omuzlarını silkti. "Ailemle kendimi zorunlu hissettiğim için haftada bir haberleşiyorum. Her konuşmamız herhangi bir konu hakkında tartışmayla biter. Hiçbir konuda anlaşamıyoruz."

"Her şey onların istediği gibi olmak zorunda," dedi Charlotte, Lexie'nin daha önceki sözlerini tekrarlarcasına.

"Buradan yaklaşık altmış kilometre uzakta yaşıyorlar ama aramızdaki gerçek uzaklık daha fazla. Onları ayda bir görüyorum. Şimdi, konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" diye sordu Lexie.

Coop tabağına baktı, sohbet sırasında tabağındaki her şeyi bitirdiğini fark etmişti. "Hindi köfteleriniz çok lezzetli olmuş. Teşekkür ederim," dedi.

Charlotte çok sevinmişti. "Rica ederim. Şimdi asıl meseleye geçelim. Eğer torunum konusunda sana güvenecekssem, hakkında her şeyi bilmek zorundayım. Hiç utanç verici bir sırrın var mı?"

Charlotte'a nişanlanmadıklarını açıklama vaktiydi ama yaşlı kadın etrafına böylesine ışık saçarken Coop onu üzmemek istemiyordu. Bunu bir süre daha devam ettirmenin ne zarar olabilirdi ki? O ve Lexie gerçeği biliyorlardı, Charlotte ise kelimelere çok fazla anlam yüklemeyen kendi eğlencesine bakıyor gibi görünüyordu.

Utanç duyduğu bir sırrı olmadığını söylemek üzereyken, Lexie'ye henüz söylemediği bir şey olduğunu fark etti. Birbirleri hakkında bir şeyler öğrendiklerine göre, şimdi söylememesi için hiçbir sebep yoktu.

"Utanılacak bir eski eşim var."

Lexie öksürdü ve sonra ona baktı, duyduğu şey karşısında meraklandığı anlaşılıyordu.

Charlotte elini çenesine dayadı. "Anlat."

"Evet, anlat," diye mırıldandı Lexie.

"Neden bir kadın senden boşanmak istesin ki?" Charlotte anlamlı bir şekilde torununa baktı.

"Seyahat etmekten çok hoşlanan bir uçuş görevlisiydi," dedi Coop, Lexie'ye bakmadan.

Charlotte biraz daha yaklaştı. "Neden ondan ayrıldın?"

Lexie ofladı.

"Beni iş arkadaşlarından biri için terk etti." Bu itirafın üzerine, Coop'un özel soruları yanıtlama işi sona ermişti. "Sıra sizde, Bayan Davis."

"Charlotte, unuttun mu?"

Coop gülümsedi. "Charlotte. Bana boynundaki kolyeden bahset. Yüzüğümün eşi olan kolyeden."

Altıncı Bölüm

Lexie, bombayı bırakıp cevap vermelerini bekleyen Coop'un sinsi olduğunu düşünüyordu. Önemi yoktu. O da en az onun kadar kolye hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu, yine de eski eş meselesini kenara bırakacak değildi.

Hayal kırıklığı hissederek onu aldatan uçuş görevlisini aklından geçiriyordu. Lexie'nin yaşam tarzı seçiminden hoşlanmaması şaşılacak bir şey miydi?

"Kolye?" Coop, Charlotte'a hatırlatmada bulunurken Lexie'nin düşüncelerinden kopup konuya odaklanmasını sağlamıştı.

"Bana kolyeyi verdiğinde kocam ve ben üç senedir evliydik ve oğlum henüz bir yaşındaydı," dedi Charlotte özlem dolu bir sesle.

"Kolyeyi nereden bulduğunu sana söylemiş miydi, büyükanne?"

Charlotte'ın bakışları en sevdiği koltuğun yanındaki sehpa bulundurduğu, üzerinde asker üniforması olan kocası Henry Davis'in fotoğrafına kaydı. "Yaptığı bir iş için ödeme yerine almıştı. Kore Savaşı çıkmadan önce varlıklı bir ailenin şoförlüğünü yapıyordu, ama daha sonra çok zor duruma düştüler. Büyükbaban, toprağı bol olsun, para yerine mücevheri almayı kabul etti." Sevgiyle boynundaki kolyeye dokundu.

"Ona kolyeyi veren ailenin adını biliyor musun?" diye sordu Coop.

Lexie bunu sormayı akıl edememişti. Ama gazeteci olan Coop'tu.

“Tanrım, hayır. Hafızam artık o kadar iyi değil.”

Lexie kaşlarını çattı. Büyükannesinin hâlâ akli başındaydı ve birçok şeyi oldukça net hatırlıyordu.

Aniden Lexie uzun yıllar öncesinden bir şey hatırlamıştı. “Sylvia’nın bir keresinde büyükbabamın Lancaster ailesinin şoförlüğünü yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Ne zaman iflas ettiklerini açıkladıklarını hatırlıyor musun? Çünkü şehirde bir sürü mülkleri vardı, hatta haberlere bile çıkmıştı.” Büyükannesine baktı.

Charlotte kafasını salladı. “Hiç hatırlamıyorum,” dedi ve Coop’a döndü. “Peki ya dükkân sahibinin sana *verdiği* yüzük? Nereden geldiğini söyledi mi?” diye sordu Charlotte.

Lexie bu soruyu Coop’a çoktan sormuştu.

Coop kafasını salladı. “Yüzük hakkında hiçbir şey söylemedi.”

Mücevherin çalıntı olduğundan ona söz etmemeye karar verdiklerinden, daha fazla birşey söylemedi.

“Yüzüğü görmem mümkün mü? Bir yüzük olduğunu bilmiyordum ama artık biliyorum...” Charlotte, yalvaran gözlerle Coop’a bakıyordu.

“Bankadaki kiralık kasaya koydum.”

Charlotte hayal kırıklığına uğramış bir şekilde içini çekti.

“Belki başka zaman,” diye lafı dolandırdı Coop.

Lexie’ye büyükannesini başından savıyormuş gibi gelmişti.

Ama taktiği Charlotte’ı kandırması, çünkü birdenbire kollarını onun beline dolamış ve “Teşekkür ederim” diye heyecanla bağırması.

Coop beceriksizce onun sırtını sıvazladı, bu sırada Lexie’ye imdat sinyalleri göndermekle meşguldü.

“Pekâlâ, büyükanne, artık Coop’u bırakabilirsin. Gitme vakti geldi.”

Charlotte ondan ayrıldı.

“Neden gidip biraz uzanmıyorsun?” dedi Lexie, büyükannesini yüksek kolesterol ve tansiyonu olduğu haberi sinirini bozmuştu. “Ben Coop’u geçiririm, sonra da etrafi temizlerim.”

“Senin için mahsuru olmadığına eminsen...”

Büyükannesine sıkıca sarılan Lexie, sağlık sorunlarını bildiği için birdenbire kendini daha kırılğan olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

“Yemek için teşekkürler, Bayan – Charlotte demek istedim. Her şey çok lezzetliydi, ama sohbet daha iyiydi.” Coop Charlotte’ın elinin üstüne bir öpücük kondurdu.

Centilmence hareketi Lexie’nin tüylerini diken diken etmişti. İnsanları çok iyi okuyabildiğini düşünmesine rağmen, öğleden beri Coop onu oldukça şaşırtmıştı. Etkileyici öpücükten öğle yemeğinden sonra aralarına mesafe koymasına ve şaşırtıcı bir istekle akşam yemeğine katılmasına kadar Lexie nerede durduğunu bilememişti.

Coop onun mücevher araştırması ortağıydı – bu kadarını elbette biliyordu. Romantik açıdan ise hiçbir fikri yoktu. Gençin büyük bir bölümünde içinde harekete geçirdiği tutkuyu bastırmakla uğraşmıştı. Ama büyükannesi yatak odasına geçip yalnız kaldıklarında vücudunun her noktası şiddetle onun farkındaydı. Coop içine işleyen mavi gözleriyle ona bakarken Lexie kollarında erimek istemişti.

Ama aksine, kollarını göğsünde kavuşturup, “Nişanlı *olmadığımızı* onu inandırmama yardım ettiğin için teşekkürler,” dedi.

“Denedim! Ama çok inatçı. Tanıdığım birine benziyor.” Yüzünde neşeli bir ifade geziniyordu. “Onunla mücadele edebilirdim ama sağlığından bahsedince onu üzmemedim.”

Lanet olsun. Neden bu kadar çekici duyarlı, şefkatli ve seyahat etmeyi seven kadınlarla sorun yaşayan biri olmak zorundaydı ki? Ortada tartışma çıkarabileceği başka bir anlaşmazlık nedeni vardı. “Eski eş mi?” diye sordu.

“Senden gizlemeye çalıştığım bir şey değildi. Teknik olarak, bu sadece ikinci buluşmamız.” Coop elini uzatıp vücudu kendi vücudunun hizasına gelene kadar onu kendisine doğru çekti.

Ellerini beline doladıktan sonra gözlerini onunkilere dikti. "Biz farklı insanlarız."

Lexie kafasını salladı. "Hayattan farklı şeyler isteyen insanlar."

Coop durmuş gözlerinin içine bakarken Lexie arzusunu karnının derinliklerinde hissedebiliyordu. "Yakın zamanda herhangi bir uçağa binmeyi planlıyor musun?" diye sordu Coop.

Lexie kafasını salladı. "Ay sonunda büyükannemin doğum gününe kadar hayır."

Nereye gideceğine henüz karar vermemişti. O zamana kadar huzursuzluğu artıp onu eline geçirecek ve buradan gitmiş olacaktı, ama şimdilik olmak istediği yerdeydi.

"Asıl soru, bununla yaşayabilir misin?" Kollarını Coop'un boynuna dolamıştı. "Çünkü eğer yaşayabilirsen, o zamana kadar seninim."

Coop cevabını çabuk vermiş, dudaklarına son derece tatlı ve oldukça kısa bir öpücük kondurmuştu. Bu kez dilini ağzına sokmamıştı, ama sıcak dokunuşuyla onu umutlandırıcak kadar oyalanmıştı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı Lexie.

"Cevabım evet. Ama büyükannenin oturma odasında uygunsuz bir şey yapmadan gitmeliyim," dedi, Coop gözlerinde baştan çıkarıcı bir ışıltı vardı.

"Benim için mahsuru yok."

"Benim için de," diye yanıtladı. Coop "Önümüzdeki birkaç gün tamamen doluyum, ama Cuma akşamı saat sekiz civarında neden bana gelmiyorsun?"

"İş için mi eğlence için mi?" diye sordu Lexie onu kapıya kadar geçirirken.

Coop sırtıttı. "Şansın varsa, ikisinden de biraz olabilir."

Coop tertemiz evine döndüğünde beyninde bir sürü fikir uçuşuyordu ve yazmaya hazırdı. Lexie ve Lexie'nin büyükannesiyile vakit geçirmek içindeki bir şeyi harekete geçirmişti.

Yatmak yerine hırsızın neyse ki alıp götürmediği masa üstü bilgisayarının önüne geçip işe koyuldu.

Ailenin şoförü tarafından çalınan değerli bir yüzük üzerine kurulu hikâyenin anahatlarını hazırlarken oldukça uzun zaman harcadı. Sonraki bir saati de mücevherleri ve mücevherlerin çalındığı Lancaster ailesini araştırarak geçirdi.

Lancaster.

Lexie'nin de hatırladığı isimdi. Coop'un boğazı sıkılır gibi oldu, ama partideki herkesin polis tarafından sorgulandığı ve daha sonra temize çıkarıldığı Lancaster soygunuyla ilgili herhangi bir şey bulana kadar araştırmaya devam etti. Geçici çalışanlar sorgulanmamıştı, bu da takip etmeyi güçleştiriyordu. İçlerinden biri akşam arkadaşlarını partiye getirip götürren şofördü.

Boynu ve omuzları ağrımişti, ayağa kalkıp gerindi; ama onu rahatsız eden fiziksel ağrıları değildi. Charlotte'ın hatırlamadığını iddia etmesine rağmen Lexie, Lancaster ailesini hatırlamıştı ve Charlotte, kolyenin kocasına yaptığı bir iş için verildiğini söylemişti. Şoförlük işi. Tüm benzerlikler tesadüf olabilir miydi? Yoksa *hırsız Lexie'nin büyükbabası mıydı?*

Coop kafasını salladı, daha fazla derinlere inmeden bunu ona söyleyemeyeceğini biliyordu. Belki de babası eski dosyalara erişmesine yardımcı olabilir ve polisin gözünden kaçırmış olduğu bir şey bulabilirdi. Elinde somut bir şey olmadan tahminleriyle Lexie'nin canını sıkmayacaktı.

Coop saatine bakınca şaşırıldı. Üç saat geçivermişti. Yazı yazıp araştırma yaparken en son ne zaman kendini bu kadar kaptırdığını hatırlamıyordu. İlhamını tetiklediği için Lexie'ye teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama araştırmasının sonunun nereye varacağını bilmediği için kendini suçlu hissediyordu.

Coop inleyerek yatağına doğru yürümeye başladı. Ertesi sabah erkenden gazetede olması gerekiyordu ve deliksiz bir uyku çekemeyeceğini biliyordu.

Birkaç saat uyumayı başarmış ve önceki geceki gibi yeni-

lenmiş bir şekilde uyanmıştı. Ama işi için araştırma yapacak fırsatı olmamıştı. Haberlerin asla sonu gelmezdi, işe gider gitmez polis kayıtlarını gözden geçirince önceki gece AIDS vakfi için önde gelen simaların katıldığı bir yardım gecesi düzenlenmiş olduğunu gördü. Birinin bileziği çalınmıştı, en azından bileziğin sahibine göre durum böyleydi; ama polis, bileziğin kurbanın bileğinden rahatça çıkarılamayacağına göre işin içinde kırık bir kopça ya da kaza olabileceğini düşünüyordu. Coop günün haberleri arasından bunu elemişti. Önceki gece yaşanan ve gazeteye çıkacak daha önemli soygunlar vardı.

Birkaç dakika sonra, Central Park yakınlarında vahşi bir tecavüz yaşandığını ve kurbanın şu an hastaneye götürüldüğünü bildiren bir telefon aldı.

Güne dinç başlayan Coop, acil servise ambulansla aynı anda varmıştı. Sonraki günler röportajlar ve yoğunlukla geçtiğinden yüzüğün geçmişini ya da Lexie'nin büyükbabasının işe karışmış olma ihtimalini araştırmaya pek vakti olmadı.

En sonunda cuma gecesi geldi. Akşam haberleri için hazırlaması gereken son bir makale kalmıştı, daha sonra kaçırmak istemediği bir haber çıkmadıkça hafta sonu için iş yerinden ayrılacaktı.

Coop, kısa bir süre önce restore edilen binanın lobisine girdi. Haber ofisi on yedinci kattaydı. Yan duvarlarda aynalarla duvarlarla ağaçlar diziliydi ve insanlar çoktan çıkmaya başlamışlardı.

Her zamanki gibi masadaki üniformalı korumaya, arkadaşısı Chris Markov'a selam vermek için Coop lobinin ortasında bulunan güvenlik masasında durdu. Chris, Coop'la aynı yaşta idi, ikisi beş yıldır arkadaşlıklar ve şimdi de aynı yaz liginde beysbol oynuyorlardı.

"Hey dostum, nasılsın?" diye sordu Coop.

Chris şapkasını çıkarıp kafasını kaşıdı. "Fena değil. Sen nasılsın?"

"İdare ediyorum. Mesain birazdan bitecek değil mi?" diye sordu Coop.

"Evet. Oğlum bu akşamki Renegades'in kendi sahasında yaptığı maça götürüyorum."

Onun takımdan bahsetmesi Coop'un aklına bu gece Lexie ile olan randevusunu getirmişti. Son birkaç gündür can sıkıcı haberlerle uğraşmaktan ruhu daralan Coop aniden vites değiştirmiş ve canlanmıştı.

"Beysbol maçı için hava harika. Küçük adam çok eğlenecek," dedi, çocuk üç yaşındayken karısının onu terk ettiği gündün beri Chris'in tek başına büyüttüğü yedi yaşındaki oğlunu kastetmişti.

"Renegades'e bayılıyor," dedi Chris gülerek.

"Anlıyorum. İyi eğlenceler. Buradan kurtulmak için gidip haberimi yazmalıyım. Sonra görüşürüz."

Coop gitmek üzereyken Chris seslenerek onu durdurdu. "İstedığın gibi şehrin bekâr bayanlarından gelen hediyeleri atmakla meşguldüm. Bugün erkenden bu geldi ve kadın çamaşırına pek benzemiyor." Üstünde ve altında kırmızı harflerle *Kırılabilir* yazan kahverengi büyük bir kutu çıkardı.

Chris, Bekâr Günlükleri takipçilerinin gönderdiği eşyalarla ilgilenme işini üstlendiği için memnundu; ama bu kez haklıydı, çünkü paket daha makul görünüyordu. Coop herhangi bir teslimat beklemiyordu, fakat onun işinde birinin suçla ilişkili olduğunu sandığı bir şeyi ona göndermesi mümkündü. Ne var ki bu paket daha önce teslim aldıklarından biraz daha büyüktü.

"Geçen hafta Günlükçülerden gelen şık paketlere benzemiyor." Hediyeler yüzünden Coop'u takılmaktan zevk alan Chris yine gülmeye başlamıştı. "Sanırım *nişanlanmış* olmanla kadınların geri çekilmesinin bir ilgisi olmalı."

Chris Coop'un nişanlı olmadığını çok iyi biliyordu, ama yine de onu uğraştırmakta ısrarlıydı. "Yok ol," diye homurdandı Coop, bir yandan da gülüyordu. "O saçmalığı okumaktan da vazgeç."

Yine de şehirdeki insanların çoğunun Bekâr Günlükleri'ni okuyor olması onu hayrete düşürüyordu. Gün boyunca, te-

cavüz kurbanının getirildiği hastanedeki hemşirelerden şekerlere ve Coop'un günlükteki bekâr olduğunu bilen resepsiyondaki kadına kadar herkes okuyordu. Bazıları sadece ona bakıp arkadaşlarına bir şeyler fısıldamıştı. Diğerleri ise kız arkadaşıyla birlikte olması yerine hemen onu kendileriyle çıkmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Utanç verici olsa da buna katlanmaktan başka seçeneği yoktu.

Ayrıca Chris'e daha fazla koz vermeyecekti.

Arkadaşı güldü. "Elbette günlüğü okuyorum. Bu masada günde sekiz küsur saat oturuyorum ben. Ne yapmamı bekliyorsun? Nişanlı olmasan bile en azından ilgi görüyorsun."

"Anladığım kadarıyla sana ilgi gösteren yok?" Coop, kolay etkilenen bir çocuğu olduğundan dolayı Chris için kadınlarla çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ayrıca Chris'in annesi onlara yardımcı olabilmek için yanlarında yaşıyordu.

"Hayır. O fotoğrafa göre konuşacak olursak kesinlikle benden daha fazla ilgi görüyorsun."

Olamaz. "Hangi fotoğraf?" diye sordu Coop temkinli bir şekilde.

"Bugünkü gazeteyi görmedin mi?"

Coop kafasını salladı. "Biraz meşguldüm."

Chris'in Coop'a uzattığı gazete çoktan katlanmış ve Bekâr Günlükleri'nin olduğu sayfa açılmıştı. Başlıkta, *Bekârımızın Şansı Açıldı* yazıyordu ve altında da Lexie ve Coop'un öpüşürken çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

"Çok ilginç bir hayatın var," dedi Chris.

"Sadece son zamanlarda böyle." En azından Lexie hayatına girdiğinden beri.

Coop öpücüğün net olmayan fotoğrafına baktı. Sadece iki yerde öpüşmüşlerdi, önce kendi evinde yalnız olduklarında ve sonra da büyükannesinin antresinde yalnız olduklarını sandıkları anda. Anlaşılan Charlotte'ın sinsi bir yanı vardı.

Gülmemesi gerekiyordu, ama buna engel olamıyordu. Gizlice çektiği fotoğrafı blogçuya gönderen yaşlı kadın oldukça cesurdu. Lexie muhtemelen onu öldürecekti.

Bekâr Günlükleri'nin geri kalanı Coop'un web tasarım uzmanı Lexie Davis'in büyükannesinin oturduğu binaya girerken nasıl görüldüğünden bahsediyor, aileyle tanışma işine başladığı izlenimini yaratıyordu. Yazıda hiçbir gerçeklik payı yoktu. Lexie ve Coop'un nişanlı olduğunu ve hızla evliliğe doğru hareket ettiklerini ima eden üstü kapalı kelimeler gerçeklikten oldukça uzaktı.

Coop sürekli basın tarafından takip edilen ünlülere aniden sempati duymuş, medyaya karşı duydukları kızgınlığın nede-nini daha iyi anlamaya başlamıştı. Yine de, suç içerikli haberleri pırlıtlı, sahte ve üstü kapalı sözlerin geçtiği haberlere tercih ederdi.

"Bana bir iyilik yap," dedi Coop Chris'e. "Gazetenin bu kısmında yazan her şeye inanma. Maçta iyi eğlenceler! Ha, ufaklığa da benden selam söyle." Coop ağır paketi alıp üst kat-taki ofisine çıkmak için asansöre doğru yöneldi.

Paketi masasına koyup açtığında karşısında hava kabarcıklı naylona iyice sarılan dizüstü bilgisayarını görünce çok şaşırıldı.

"Çok ilginç." Bilgisayarına dokunmak yerine onları suçlu-ya götürecek bir delil bulabileceklerini umarak hemen polis-leri aradı. Sara çalışmasa da görevli olan polis memuru birini göndereceğine söz verdi; ama o da Coop gibi posta servisi ve kim bilir kaç kişinin elinden geçen sarılı bir paketten herhangi bir ipucu bulabileceklerine inanmıyordu.

Polisle konuşması sona erip makalesini yazmak için yerine oturduğunda Coop, Lexie ile buluşmak için eve geç döneceğini fark etti.

Lexie telefonunu açmayınca, Sara'yı arayıp Lexie geldiğinde yedek anahtarla içeri girmesine izin vermesini söyledi. Sara ve Lexie'nin birlikte vakit geçirmeleri düşüncesi onu biraz germişti. Sara'nın ağzı işte olduğu zamanlarda çok sıkıydı ama görevi sona erdiğinde tamamen farklı birine dönüşüyordu. Lexie'ye anlatabileceği hikâyeleri hayal bile edemiyordu. Ne yazık ki makalesini teslim etmesi gereken saat yaklaşırken Coop'un başka seçeneği yoktu.

Lexie, Hot Zone ve Sporculara Özel siteleri için uygulama fikirleri hakkında Claudia ile tüm sabah telefonda görüşmüştü. Öğleden sonra, Coop'un yazar sitesi için bir şeyler düşünmüş ama Coop'un sitesine nasıl yaklaşacağı konusunda zorlanmıştı. Coop ve işi hakkında pek fazla şey bilmiyor oluşu sitesi için herhangi bir konsept oluşturmasını güçleştiriyordu. Onu sorguya çekeceğinden değil elbette ama yazar ve eseri – ve arka planda kalan adam – hakkında daha fazla şey öğrenmesi gerekiyordu.

Coop'un evine tam vaktinde varan Lexie, onun henüz eve dönmediğini anlayınca içinin burkulduğunu hissetti. Yoksa unutmuydu? hafta boyunca hiç konuşmamışlardı ama Lexie bunun üzerinde durmamıştı. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışarak son kez kapısını tıklattı.

Sanki hazır bekliyormuşçasına Sara kafasını kapısından dışarı çıkardı. "Gecikeceğini söyledi ve benden içeri girmene izin vermemi istedi."

"Teşekkürler," dedi Lexie, unutulmadığını anlayınca rahatlamıştı.

"Sana cep telefonundan ulaşmaya çalışmış, cevap vermedince de beni aramış."

Lexie kaşlarını çatarak sadece kişisel eşyalarını değil, ufak dizüstü bilgisayarı ve notlarını da barındıran kocaman çantasından cep telefonunu çıkardı. Sara'nın meraklı bakışlarına gözlerini dikmeden önce ekrana bakıp birkaç düğmeye bastı.

"Kapalı," dedi Lexie. "Şarj etmeyi unutmuş olmalıyım. İşe daldığımda hep böyle oluyor." Aslında itiraf etmekten hoşlanmayacağı kadar sık oluyordu.

Sara kafasını salladı. "İlginç. Coop da senin gibi. Bir habere kendini çok kaptırdığında saatin kaç olduğunu unuttur. Açıkçası, bu geceki planını hatırlıyor olmasına şaşırdım. Onun için çok önemli olmalı."

Lexie, genelde heyecandan dili tutulan biri değildi; fakat kadının patavatsızlığı karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Hey, içeri gelip o eve dönene kadar beklemek istemez misin?" diye sordu Sara.

"Teşekkürler, seni rahatsız etmek istemem. Hem tek başıma beklemek benim için sorun değil."

Sara umursamazca elini salladı. "Hiç sorun değil. Bugün izinliyim."

"Peki, o halde. Neden olmasın?" Lexie, Coop'un hem arkadaşı hem de komşusu olan kadını kırmak istememişti.

İçeri girer girmez Lexie etrafına bakındı. Sara'nın evi ilk karşılaştıkları zamanki üniformalı kadının karakterindeki tüm ilginç yönleri gözler önüne seriyordu. Süslü, dantelli dekorasyonu gören Lexie, Sara'nın böylesine kadınsı bir zevke sahip olmasına şaşırmıştı. Aslında, izin gününde çekici vücut hatlarını belli eden yazlık eteği ile ve askılı bluzundan Lexie bunu anlamış olmalıydı.

"Sorun ne?" diye soran Sara polisler gibi özgü bir şekilde aklından geçenleri anlamak istercesine Lexie'ye gözlerini dikmiş bakıyordu.

Lexie şüphelilerin bu bakış karşısında muhtemelen pes ettiklerini düşünürken derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey. Dekorasyon çok hoşuma gitti. Çok şaşırdım. Seni daha farklı hayal ettiğimi itiraf etmeliyim."

"Erkek gibi kadın olduğumu sanıyordun, değil mi?"

"Pekâlâ, suçluyum," dedi Lexie gülerek.

Sanki haklı olduğunu pekiştirmek istercesine Sara sırtına dökülen uzun sarı saçlarını tutup gerçek bir kız gibi tepesinde topuz yaptı. "Klimam yeterince soğutmuyor. Kapıcıyı aradım, gelip bakmasını bekliyorum."

"Ben yeterince ince giyindim, o yüzden benim için sorun değil." Lexie'nin büyükannesi de evini buzdolabı gibi tutuyor sayılmazdı, o nedenle Lexie sıcak havaya alışmıştı.

"Soğuk bir şey içmek ister misin?" diye sordu Sara.

"Hayır, teşekkürler."

"O halde rahatına bak." Lexie genç kadının işaret ettiği konforlu görünen koltuğa yerleşti.

Sara da tam karşısındaki kanepeye geçmişti. "Önceki gün kaba davrandığım için üzgünüm. Çift vardiya çalışmışım ve çok yorgundum."

Lexie, "Hiç de kaba değildin," dedi.

"Yalancı."

"Herhangi bir işine engel oluyorsam özür dilerim," dedi Lexie.

Sara kafasını salladı. "Dert etme. Coop'un arkadaşı benim de arkadaşım sayılır. Tabii adamı yüzüğüyle birlikte evlenmek için kiliseye sürüklemeyi düşünen Günlük takipçilerinden biri değilsen." Coop'un tarafında olduğu çok açıktı.

Kendisini tehdit edilmiş gibi hissetmek yerine Lexie onun suçlamasına gülmüştü. "Tanrım, elbette hayır. En son yapacağım şey Günlüğü takip etmek olurdu."

Omuzları gevşeyen Sara'nın rahatladığını görebiliyordu. "O halde istediğin kadar kalabilirsin. Sadece Coop'un ciddi bir ilişkisi olduğunda yanlış sebepler yüzünden peşinde olan biriyle birlikte olmadığından emin olmak istedim."

Lexie ve Coop ciddi bir ilişki yaşamıyorlardı ama Lexie, Sara'ya bunu itiraf etmeye gerek duymamıştı.

Lexie'nin karşısında oturan Sara çıplak ayaklarını kanepeye uzattı. "Günün fırsatını arayan bir kadından daha iyisini hak ediyor."

Lexie kafasını salladı. "Katılıyorum." Coop gerçekten de içten ve dürüst biriyle olmayı hak ediyordu.

"Coop'un biraz oynadıktan sonra çekip gideceğin türden bir erkek olmadığını fark ettiğin sürece, birbirimizi anlıyoruz demektir."

Lexie oturduğu yerde kıpırdanıp omuzlarını dikleştirerek Sara'nın gözlerinin içine baktı. Bu kadının zıddına gidebilir ve asla caymayabilirdi. "Sadece arkadaşın olan birine karşı fazla korumacı davranıyor gibisin."

Lexie'nin cümlesini anlamaya çalıştığı görülen Sara bir an için durdu. Sonra tanışıklarından beri ilk kez gülerek Lexie'yi oldukça şaşırttı. "Benim yüzümden kendini gerçekten de tehdit altında hissediyorsun!"

Lexie yorum yapmamayı tercih etti.

Sanki aralarındaki buz erimişçesine, Sara'nın kahkahaları birdenbire odayı doldurmuştu. "Endişelenmen için hiçbir sebep yok. Sadece önemseydiğim insanlara karşı korumacı davranırım. Arkadaşım olsalar bile," dedi anlamlı bir şekilde. "Coop'u oldukça iyi tanırım. Benim aksime, gelip geçiçi ilişkiler ona göre değildir," dedi, Lexie'ye bir uyarı daha gelmişti. "Daha çok istikrarlı ilişkilerden hoşlanır."

"Neden ilişki yaşamaya karşısın?" Lexie sohbeti kendisi ve Coop'tan uzaklaştırmaya dünden razıydı ve Coop'un özel hayatından bahsetmekten çekinmediğine göre, Lexie, Sara'nın kolay bir hedef olduğuna karar vermişti.

"Çok basit. Ben her gün tehlikeyle karşı karşıya gelen bir polisim ve mesleğin zorluğu yüzünden başarısız evlilikleri olan polislerle dolu bir aileden geliyorum. Geçmişte yaşanan hataları tekrarlamak gibi bir niyetim yok. Öte yandan tek bir kadınla tek bir erkeğin birlikte olması düşüncesinden hoşlanan Coop var." Bu düşünce onu ürpertmişti.

"Nedense sırlarından bahsediyor öldüğü Coop'un hoşlanacağını sanmıyorum." Kollarını birleştirdi; dikkatli bakışlarına rağmen kımıldanmamaya kararlıydı.

"Hoşlanmayabilir ama birinin o adamı koruması lazım."

Sara kendini kesinlikle Coop'un gardiyanı olarak görüyordu. Söyledikleri biraz yersiz olsa da Lexie, Sara'nın samimiyetine saygı duyuyordu. İyi, sağlam ve birbirini anlayan arkadaşlara rastlamak zordu ve her ne kadar Sara'nın söylediklerinden pek hoşlanmasa da Coop'un böyle bir arkadaş bulabilmiş olmasına memnundu.

Lexie, her ikisinin de yüzüğe ve onun web sitesine karşı duyduğu ilgi bitene kadar kısa süreli bir ilişkinin tadını çıkarabileceklerine kendini tam da inandırmışken, Coop'un bu yakın arkadaşı onu bir konuda uyarıyordu: İkisi anlaşmaya başlasalar bile Lexie Coop'a bağlanamayacaksa çok fazla ileri gitmemeliydi.

Sara'nın kapısı güçlü bir şekilde tıklatılmış ve sohbetleri

kesilmişti, yine de Lexie aklından geçen düşüncelere engel olamamıştı. Lexie için sorun bir insana bağlanmak değil, tek bir yere bağlı kalmaktı ve Coop'un bu konuyla ilgili ciddi sorunları olduğunu biliyordu.

Coop, Lexie'nin Çin yemeklerini sevdiğini umuyordu. Eve giderken yemek almak için en sevdiği restorana girdi; çünkü eve yemekle giderse Lexie ona geç kaldığı için kızmazdı belki. Coop her zamanki siparişini verirken hangi yemekleri sevdiği gibi Lexie'nin hakkında en basit şeyleri bile bilmediğini fark etti. Sonuç olarak, kocaman kesekağıdına bir orduya yetecek kadar yemek koydurmuştu, en azından Lexie'nin çok fazla seçeneği olacaktı.

Coop'un bu geceki planı işi eğlenceyle birleştirmekti. Soför bağlantısından Lexie'ye bahsedip bahsetmeyeceğine gelince, bu konuda hâlâ kararsızdı; konuyu iyice araştırıp Lexie'nin yaşayacağı şoku azaltmaktan yanaydı.

Eve vardığında Lexie onun evinde değil, Sara'daydı ve yalnız başlarına kalana dek komşusuyla havadan sudan konuşmak zorundaydı. Üstelik Sara'nın her zamanki konuşkanlığı üzerindeydi.

Lexie'nin elini tutmadan önce Sara'nın nefes almak için durmasını bekledi. "Gerçekten de gitmeliyiz," dedi Coop imalı bir şekilde.

"Rezervasyonunuza mı gecikiyorsunuz?" diye sordu Sara.

"Aslında yemeği eve getirdim."

"Eve mi getirdin?" diye sordu Lexie.

Coop ona bakıp kafasını salladı. "Evet, ayrıca açlıktan ölmek üzereyim." Lexie'nin dökümlü askılı bluzuna ve ince beyaz şortunun altından çıkan uzun, bronz bacaklarına bir bakış attıktan sonra yemekten daha fazlasına açlık duymaya başlamıştı. O tek öpüşme iştahını açmış, geceleri rüyalarını süslemişti; ama onu tatmin etmeye doğrusu pek yetmemişti.

"Ben de," dedi Lexie, sözcükleri pek dikkat çekmese de gözlüğünün ardında gözleri koyulaşınca Coop'un ne demek istediğini anladığını açığa vurmuştu.

Etraflarında dolaşan Sara gülerek, "Keyfinize bakın," dedi ve kapıya kadar onları geçirdi.

Coop önden gitmesi için elini Lexie'nin sırtına koymuştu. "Teşekkürler, Sara. Çok iyi vakit geçirdim," dedi Lexie.

"Ben de," dedi Coop komşusuna. "Bize katılman için seni davet etmezsem darılmazsın, değil mi?"

Sara kafasını sallayıp güldü. "Keyfinize bakın, dedim ya."

Coop ona göz kırptı. "Öyle yapmayı planlıyorum."

"Güzel; çünkü Lexie mülakatı başarıyla geçti."

Sara'nın Lexie ile birlikte olduğu tüm süre boyunca onu sorguya çektiği anlamına geliyordu bu. Coop sızlanarak onu bakışlarıyla uyardı. "Dikkatini verecek bir erkeğe ihtiyacın var," diye homurdandı.

"İyi geceler, Coop," dedi Sara ve kapıyı arkasından kapadı.

Lexie sabırla Coop'un kapısının önünde bekliyordu. İspanyol engisizyonundan geçen bir kadın gibi durmuyordu, ama eğer Sara ona kaba davranmışsa Coop telafi etmeyi dört gözle bekliyordu.

Ricky eskiden hırsızlık yapıyordu, ama elli küsur senelik emekliliğin ardından, eski numaralarını o kadar kolay hatırlamıyordu. Kemikleri yorgundu ve adrenalin salgısı eskisi gibi onu tetiklemiyordu. Yine de korku güçlü bir etkendi. Değerli eşyalarının, *ganimetlerinin* televizyonda canlı yayına çıktığını öğrenince, Ricky bir sorunu olduğunu anlamıştı.

Eğer ihanet ettiği eski suç ortakları mücevherleri görüp çalıntı malları tanıdılarsa, her şeyi bırakıp peşine düşeceklerdi. Suç ortakları korkulası fahişelerdi ve elinde söz verdiği üzere onlara teslim etmediği bazı parçalar vardı. Bunca yıl sonra onu bulurlarsa yaptıklarını ödeteceklerinden Ricky'nin en ufak şüphesi yoktu.

Onları suçlamıyordu. Bir gece büyük bir hata yapıp içlerinden biriyle yatakta yakalanana dek her birine güzel sözler fısıldamış ve asla tutmayı düşünmediği sözler vermişti.

Bu olay küçük gruplarını parçalamış, ilişkilerini bitirmiş ve üçünün de uzak ve farklı yerlere dağılmasına sebep olmuştu. Ricky birkaç seneliğine Kaliforniya'ya kaçmış ve orada karısıyla tanışmıştı. İşlerin sakinleştiğini öğrenir öğrenmez New York'a dönüp dükkânını açmış ve sessiz bir hayat sürmeye başlamıştı...ta ki o lanet olası soygunun ardından kızının verdiği ödül bir çuval inciri berbat edene kadar.

Ricky eski hayatına dair tüm parçaların saklı kaldığını sanıyordu; ama şimdi kızının onun arkasından gizlice eşyalarını sattığını keşfetmişti. Şimdiye kadar kimse gelip onu rahatsız etmemişti; fakat yüzük insanların gözleri önüne çıktığına göre, o lanet olası muhabir yüzüğü satmaya çalışmadan Ricky mücevheri geri almak zorundaydı. Eğer herhangi bir kuyumcu yüzüğü tanırsa, ortaya çıkmamış bu suçun ona işaret etmesi çok sürmeyecekti.

Yüzüğü kibarca ya da elinden geldiğince güzel bir şekilde geri istemeye çalışmış; ama geri çevrilmişti. Bu durum onu daha da korkutuyordu. Ödül almaya yanaşmayan bir adam neden birdenbire yüzüğü bırakmak istemiyor olabilirdi ki? İşte bu noktada eski usulüne geri dönüp muhabirin evine gizlice girmişti. Ricky yüzüğü bulamasa da polislerin basit bir soygun olduğunu düşünmeleri için dizüstü bilgisayarını almıştı.

Daha sonra beklenmedik bir şey olmuştu. Kızıyla torununun gözlerinin içine bakıp artık yıllar önce zengin insanları soyan o adam olmadığını fark etmişti. Ailesini namuslu ve terbiyeli şekilde yetiştirmişti ve şimdi de ona ait olmayan bir şeyi aldığı için kendini suçlu hissediyordu.

Eldivenlerini takıp dizüstü bilgisayarını basit kahverengi bir ambalaj kâğıdına koyduktan sonra hava kabarcıklı naylona sarmış, kutuya yerleştirmiş ve Manhattan'daki en işlek postaneye doğru yola koyulmuştu. Onu çok gür saçlı biri gibi

gösteren bir peruk, baston ve güneş gözlüğüyle kılığını değiştirmişti. Tanımadığı birinden onun için kutuyu göndermesini istemişti. Parasını ödeyip dizüstü bilgisayarı muhabire geri göndererek hissettiği suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulmuştu.

Sonra en başından beri kendisini rahatsız eden iki problemle eve dönmüştü. Yüzük hâlâ dışarıda bir yerlerde zeki biri tarafından tekrar ona gönderilmeyi bekliyordu. Aynı şekilde suç ortaklarını da.

Yedinci Bölüm

“Sen eve dönene kadar evinde kalmama izin vermesi çok hoştu,” dedi Lexie, Coop’un evine girdikleri sırada.

Coop anahtarlarını bilgisayar masasının üstüne atıp kapıyı arkalarından kilitledi.

“Umarım canını çok sıkmamıştır.” Meraklı bir ruh hali içerisindeyken Sara’nın nasıl biri oluverdiğini çok iyi biliyordu.

“Ben bir yetişkinim. Başımın çaresine bakabilirim.” Lexie gülümseye çalışsa da bunun zoraki bir gülümseme olduğu Coop’un dikkatinden kaçmamıştı.

Kısa bir süre içinde onu tanımıştı. Rahat ve tasasız bir şekilde gülmesine alışkındı; ama şu an kendini rahat hissetmiyordu. “Bir polis gibi acımasızca seni sorguya çekti, öyle mi?”

Lexie bir an durdu. “Ahkam kesmeyi uygun gördü diyebiliriz.” Bakışlarını kaçırdı, gözleri oturma odasındaki kanepenin yanındaki masaya takıldı. “Dizüstü bilgisayarın yeni mi?” diye sordu, konuyu değiştirmek istediği belliydi.

Sara’nın ona ne söylediğini başka zaman öğrenmek zorundaydı. “Hayır, o benim bilgisayarım. Önceki gece çalındı ve bugün de işyerime postalandı. Geç kalma nedenlerimden biri de buydu. Parmak izi alıp kontrol etmeleri için polisleri beklemek zorunda kaldım. Gerçi işe yarar bir şey bulmayı pek ummuyorlardı.”

Lexie tekrar ona baktı. Çerçevelerin ardında gözlerini kocaman açmıştı. “Hadi oradan! Bilgisayarımı çalan kişi onu sana geri mi gönderdi?”

Kafasını salladı. “Bana da çok garip geliyor. Üstelik benim işim bu tür şeyleri yazmak. Hard diskin tamamen temizlendiğini ya da her şeyin parçalara ayrılıp satıldığını düşünmüştüm.”

Lexie bilgisayarı koyduğu masaya doğru ilerledi. “Bakmanın bir sakıncası var mı?”

“Elbette yok ama neden bakmak istiyorsun?”

Lexie kanepeye oturup bilgisayarı açtı. “Bilgisayar senin elinde değilken hiç kimsenin gizli bir casus yazılımı yüklediğinden emin olmak istiyorum.”

Coop tek kaşını kaldırdı, Lexie’nin düşünme biçiminden etkilenmişti. “Bu hiç aklıma gelmemişti.”

Lexie gülümsedi. “Bu yüzden yanındayım.”

Kelimelerinin etkisi ve sıcak gülümsemesi Coop’un içine işlemişti. Coop onun yanındayken kendini çok rahat hissediyordu. Çok mutlu ve sevimli bir kızdı Lexie. Ona bu kadar hızlı bir şekilde kapıldığına inanamıyordu. Uzun vadede onun için çok zor olacaktı, ama mecbur olmadığı halde ondan vazgeçmesi gerekeceği anlamına gelse bile şimdiki zaman dışında endişelenmek içinden gelmiyordu.

“Sen işine bak, ben de yemekleri çıkarayım. Umarım Çin yemeklerinden hoşlanıyorsundur.”

“Bayılıyorum,” dedi Lexie, gözlerini ekrandan ayırmadan. Çoktan kendini işe kaptırmıştı.

Babasının restoranından topladığı tabakları masaya yerleştirirken, ilk kez akşam yemeğinde bir kadını ağırlayacağını fark etti. Buna rağmen yemeği aynı takıma ait tabaklarla servis etmeyi bile becerememişti. Misafirin kendine ait bir evi olmadığından belki, bunun üzerinde pek durmazdı; yine de canı sıkıldı. Kendi kendine, sen bir de çarşafarla yastık kılıflarının halini gör diye geçirdi içinden ve tek seçeneğinin Lexie’yi yatakta hiçbir şeyi umursamayacak kadar meşgul etmek olduğuna karar verdi.

Beyaz kutuları mutfak masasına yerleştirme işini bitirince, “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Lexie bir şey mırıldandı; ancak Coop onu duyamadı.
“Efendim?”

“Neden tüm dünya Mac kullanmaya başlamıyor dedim. PC’lerle her şey daha çok zaman alıyor ve daha zor.”

“Demek ben PC’yim, sen de Mac. Bu durumda anlaşamayacak mıyız?” diye ona takıldı Coop.

Lexie nefesini verip yüzüne düşen saçlarını itti. “Hayır. Sanırım buna dayanabilirim. İlk bakışta bilgisayarın temiz görünüyor; ama emin olmak için tam bir denetleme yapıyorum, biraz zaman alır.”

“Teşekkürler. O tür şeyleri yapmayı hep unutuyorum.”

“Tahmin etmiştim. Ayrıca virüs programını güncelleyip bu şeyin doğru düzgün çalışması için ücretsiz bazı yazılımlar yükledim.”

Coop ona açıklamasını dinlerken gülmesine engel olamamıştı. “Sana zekice şeylerden bahsederken çok sevimli göründüğünü söyleyen oldu mu hiç?”

Lexie gülümsedi. “Hayır, bu şekilde harfi harfine söylenen olmadı.”

Coop ona bilgisayarın başından kalkması için işaret etti. “Onu daha sonra bitirirsin. Gel bir şeyler ye. Seni zaten yeterince beklettim.”

Lexie hemen yerinden kalkıp masaya geçti. Görünüşe bakılırsa, gerçekten de Çin yemeklerini seviyordu. Coop iyi bir seçim yapmıştı, beyaz kutuları açıp yiyeceklerin hepsinden biraz alan Lexie’nin halinden memnun olduğu anlaşılıyordu. Hatta Coop yemeğini çatalla yerken Lexie yemeklerin yanında verilen çubukları kullanmıştı.

Coop, Lexie’nin tüm yiyecekleri zevkle yemesinden etkilenmişti. Oldukça iştahlıydı ve bunu belli etmekten çekinmiyordu. Ofiste öğle yemeğinde haşlanmış sebze yiyen ya da daha önce ilişkilerinde aperatif sipariş edip buna akşam yemeği diyen kadınlardan farklıydı. Onlar ucuz ve sinir bozucu randevulardı.

Lexie masayı toplamasına yardım etmek için ısrar etti ve

bu sırada ikisi de doğal bir şekilde havadan sudan konuşmaya devam ettiler. Coop yorucu geçen üç günü hakkında onu bilgilendirdi ve Lexie de aynı şeyi yaptı. Coop, Lexie Günlük’ten bahsetmediğine göre, öpüştikleri sırada çekilen fotoğrafı görmediğini düşündü. Bu konuyu ona açmak için bundan daha iyi bir anın olmayacağını düşünüyordu.

“Büyükannen nasıl?” diye sordu, konuya giriş yaparak.

Lexie kalçasını lavabonun yanındaki tezgâhın üzerine yerleştirdi. “Tuhaf,” dedi.

“Her zamankinden daha mı tuhaf?”

Genç kadın dudaklarını bükerek çarpık bir şekilde gülümsedi. “İster inan ister inanma, ama evet. Sylvia ile birlikte sürekli bilgisayarın karşısında bir şeyler yapıyorlar. Yanındayken bile bilgisayarı nasıl kullanacağını bilmediği halde sürekli o şeyin başında. Bir de sürekli fısıldaşıyorlar. Her zamankinden daha çok.”

Durulayıp bulaşık makinesine koyması için tabakları Coop’a uzattı.

“Hiç şaşırmadım.”

Lexie duraksadı. “Neden?” diye sordu gözlerini ona dikerek.

“Yine manşetlerdeyiz de ondan.” Coop, Günlük’te yer alan fotoğraflarını anlattıktan sonra Lexie’nin bir sonuca varması için bekledi.

“Öpüşürken mi?” dedi Lexie, yanakları hoş bir şekilde kızarmıştı. “O halde ya burada yalnızken ya da...büyükannemin evindeyken çekilmiş olmalı. Onu boğacağım!” Sesi yükselmişti.

Coop gülmemesi gerektiğini biliyor ama engel olamıyordu. “Yapma, komik olduğunu itiraf et. Büyükannen çok cesurmuş.”

Lexie kafasını salladı. “Cep telefonuyla gizlice fotoğraf çekip profesyonelmış gibi e-maile gönderirken ona bilgisayarı nasıl kullanacağını göstermeme izin veriyormuş!”

Coop tekrar güldü. “En azından kendini meşgul ediyor.”

Lexie gözlerini devirdi. “Yine de kendi işine bakıp özel hayatıma sayı göstermesi için ona bir nutuk çekmem gerekecek,” diye homurdandı.

“Üzerine gitme.” Coop bu kez gülmesine engel olamamıştı.

“Belki de onu şimdi aramalıyım.” Köşedeki masanın üzerindeki telefona baktı.

“Belki de biraz sakinleşene kadar beklemelisin?”

Lexie sanki içinden ona kadar sayıyormuş gibi dudakları kıpırdıyordu. “Haklısın,” dedi en sonunda. “Onunla yarın konuşurum. Bu arada, telesekreterinin ışığının yanıp söndüğünün farkında mısın?” diye sordu başıyla telefona bağlı telesekretere işaret ederek.

Coop fark etmemişti. Lexie’yi tekrar göreceği düşüncesiyle zihni o kadar meşguldü ki. “Eve geldiğimde mesajları kontrol etmeyi unutmuş olmalıyım. Sanırım seni ararken kendimi fazla kaptırdım,” dedi, düşüncelerini sorun çıkaran büyükannesinden uzaklaştırıp tekrar kendileri üzerine odaklamayı umuyordu.

Lexie’nin önüne doğru bir adım atıp üzerinden uzanarak telesekreterin düğmesine bastı. Eli pek yanlışlıkla olmasa da genç kadının göğsüne değmiş, ince bluzunun üzerinden göğüslerini sıyrıp geçmişti.

Lexie şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Görevini tamamladığını düşünen Coop, onun derinliklerinde uyarılmışlık ve tutkunun ışıldadığı gözbebeklerinin büyümesinden memnun olmuştu.

Yemek boyunca Lexie ile sevişme konusunu düşünmemeye çalışmış, bunun yerine dikkatini onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye ve iyi vakit geçirmeye vermişti. Ne var ki dizginledikleri tutkuları artık ortaya çıktığından, onu çok istediği için güçlkle nefes almaya başlamıştı.

Telesekreterden yükselen bir erkek sesi aniden sıcak dakikaları böldü.

“Ben Ricky Burnett,” dedi ciddi ses. “Yüzüğümü geri ver-

me konusunda fikrinizi değiştirdiniz mi? Kızımı kurtardığınız için size onun yerine ödül olarak nakit verebilirim. Beni genellikle dükkânda bulabilirsiniz, istediğiniz zaman uğrayın. Yüzüğün benim için manevi değeri var ve onu geri istiyorum!”

“Böyle bir şey olmayacak.” Adamın sözleri üzerine Coop kaşlarını çatı.

“Fikrini değiştirip değiştirmedeğini sordu,” dedi Lexie mesajı anlamaya çalışarak. “Yüzüğü geri vermen için seni daha önce de rahatsız etti mi?”

“Sadece bir kere ve tahmin edersin ki ona hayır dedim.”

Lexie gözlerini kıstı. Coop’a böylesine yakın dururken doğru düzgün düşünemiyordu ama sırtını tezgâha vermiş bir haldeyken ve Coop geniş vücuduyla önünü kapatırken geri adım atamıyordu. Atmak da istemiyordu. Ricky Burnett’in mesajı araya girmeden önce vereceğine emin olduğu öpücüğü beklerken vücudundaki tüm sinir uçları sızlamıştı.

Yine de cinsel isteğin zihnini bulanıklaştırmasına izin veremeyecekti. Ricky’nin yüzüğü geri istemesini kastederek, “Bu ne zaman oldu?” diye sordu.

“Babamın restoranında bulduğumuz gün. Haklı olarak sinirlenmeden önce bunu senden gizlemediğimi söylemeliyim. O zaman seni pek tanııyordum. Soygundan sonraya ve Charlotte kasırgası tarafından bölünmemize kadar bunu hiç düşünmemiştim,” dedi, kelimeler ağzından hızla çıkıyordu, savunma halinde olduğu belliydi.

Lexie’nin şikâyet etmesini bekliyordu; ama o biraz daha rahatlamıştı. Onu kasten konudan uzak tutmaya çalışmamıştı.

“Yani evine biri girmeden önce mi oldu?”

“Evet, bu yüzden de bir numaralı şüphelim oluyor, çünkü beni ilk arayıp yüzüğü geri istediğinde yüzüğün cebimde olabileceğini bilemezdi. Belki de yüzüğü ona vermeyi kabul etmeyince kendisi almak istedi.”

“Yüzüğü burada bulamayınca da dizüstü bilgisayarımı alıp götürdü...Ama neden?” diye sorarak merakını yüksek sesle dile getirdi Lexie.

“Sıradan bir soygun gibi görünmesini istediği için sanırım,” dedi Coop.

“O halde neden geri gönderdi?”

Coop omuzlarını silkti. “Aklım ermiyor. Olayın o kısmı hiç mantıklı değil.”

Lexie dudaklarını büktü, daha fazla neden arıyor ama bulamıyordu. Coop sert kasıklarını ona dayayıp onu tezgâha doğru iterken soyguna odaklanması elbette zordu.

Lexie en sonunda, “Polislere yüzükten ve Ricky’den bahsettiğinde ne söylediler?” diye sorabilmeyi başardı.

“Onlara hiçbir şey söylemedim. En azından şimdilik.” Coop’un duruşunu değiştirdiği sırada Lexie onun ereksiyonunun sertliğini karnında hissetti. Coop’un da gözleri koyulaşmıştı, Lexie’ye en az onun kadar ne yaptığının farkında olduğunu söylüyordu.

Lexie güçlkle yutkundu. “Neden söylemedin?”

Coop’e bir elini arkasına doğru tezgâha koydu. “Çünkü kontrol ettirdim ve o yüzük gerçekten de çalıntı mal.”

“O halde neden yüzüğe değer biçen kişi hemen polise haber vermedi?”

“Bana borçlu diyelim.”

Lexie yavaşça kafasını salladı. “Peki polise söylersen ne olur?”

“Yüzüğün geçmişini araştırmaya başlarlar, çalıntı olduğunu öğrendikleri an ikimiz de gizemini çözemeden yüzüğü kaybetmiş oluruz,” diye açıkladı Coop.

“Ah. Anlıyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Coop diğer elini onun beline doladı.

Lexie’nin kalp atışları hızlanmış, ince bluzunun altında göğüsleri şişmeye başlamıştı; ama her nasılsa zihninin bir köşesinde kalan düşünce geri gelmişti.

“Biliyor musun, az önce konuşurken evine birinin girmiş olmasından Ricky’nin hiç bahsetmemesini çok tuhaf buldum. Nereden bilebilir ki, belki de yüzük çalıntı, ama adam

bu konuda tek kelime bile etmedi! Sana sorduğum ilk şey buydu – tabii iyi olup olmadığını sorduktan sonra.”

“Evet, beni merak ettiğini hatırlıyorum.” Coop sırttı. “Ricky’ye gelince, belki de soygundan haberi yok.”

“Tüm haberlerde bu vardı. Sen şehrin gözde bekârisin!” dedi Lexie kahkahasına engel olamayarak. “Ayrıca son zamanlarda hakkında çıkan tüm haberlerde onun dükkânından da bahsediliyor. Soygunu duymamış olduğuna inanmıyorum.”

“Doğru.” Coop yavaşça kafasını salladı. “O halde düşünürsek, eğer suçlu Ricky ise kendisiyle herhangi bir şekilde ilişkilendirilmemi istemediği için konuyu açmayı soygundan bahsetmemiş olabilir.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Ayrıca gidip bu adamla konuşmam gerektiğini de düşünüyorum,” dedi Lexie. Hâlâ yüzüğün bir şekilde eline geçeceğini ve onu büyükannesine hediye edeceğini umuyordu; fakat nedense şimdiden ötesini düşünemiyordu.

Coop’un ona ilk kez dokunmasını beklerken tüm vücudu karıncalanıyordu.

“Yarın sabah ilk iş dükkâna gitmeye ne dersin?” diye sordu Coop.

Lexie kafasını salladı. “Varım.”

“Evet. Olacağını biliyordum.” Alnı Lexie’ninkine dokunana kadar başını eğdi. Baş parmağı sırtının çıplak teninde yavaşça daireler çiziyordu. “Asıl mesele yarına kadar nasıl vakit geçireceğimiz.”

“Ah, ikimizi de meşgul edecek yeterince şey düşünebiliyorum,” diye mırıldandı Lexie.

Konuşmayı, düşünmeyi ya da bunun dışında herhangi bir şey yapmayı bırakmıştı. Coop’un yüzünü tutup bir öpücük kondurarak etkili bir şekilde tüm konuşmayı sona erdirdi, uzun bir süreliğine böyle olmasını umuyordu.

Coop telesekreter mesajlarının ön sevişmenin bir parçası olmasını bekleliyordu, ama tam olarak böyle olmuştu. San-

ki daha önce birlikte çalışmışlar gibi Lexie ile fikir alışverişi yaptıkları sırada ateşli bir şekilde Coop kendinden geçmişti. İlk öpücüğün ondan gelmesine bakılırsa, Coop da aynı şeyi ona yapmıştı.

Lexie parmaklarını Coop'un saçlarında gezdirip onu kendine doğru çekerek narin dudakları ve diliyle hafifçe tadına baktı. Sabırsız ve ısrarcı; yine de çok kadınsıydı.

Coop kendisine engel olamadı ve inledi, sonra ellerini Lexie'nin beline doğru kaydırıp onu yukarı kaldırarak temiz tezgâhın üstüne yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Lexie, yanakları kızarmış ve dudakları ıslanmıştı.

"Kendime daha kolay bir erişim alanı yaratıyorum," dedi Coop. Kendisinin bile tanımadığı boğuk bir sesle.

"Nereye?"

"Sana. Buraya." Lexie'nin bluzunun askılarını tutup ortaya doğru çekerek sutyen takmadığı göğüslerini gözlerinin önüne çıkarınca kadınların yazın giydiği rahat bluzlar için Tanrı'ya şükretti.

Beklemediği görüntü karşısında tüm vücudu ürpermişti. Lexie'nin göğüsleri hayal ettiğinden daha iriydi, dolgun ve beyazdı, göğüs uçları ağzını sulandırır bir şekilde ufak ve pembeydi.

Başını dolaplara yaslayan Lexie istekli gözlerle onu seyrediyordu. Coop daha fazla bekleyemeden genç kadının bacaklarının arasına girip dudaklarını onu bekleyen göğüslerinden birine doğru indirdi. Dolgun yuvarlağın altına elini yerleştirip acele etmeden keşfe çıkmıştı. Kremi yumuşak teni dışarıdan içe doğru yalamaya başlamıştı, dili tenin üzerinde gezinirken parfümünün kokusunu içine çekiyor ve yavaşça merkeze doğru ilerliyordu. En sonunda dudaklarını sert göğüs ucunun etrafına kenetleyip ağzının içine alarak ısrarcı bir şekilde çekti.

Lexie kısık bir sesle inledi. Bacaklarını Coop'un belinin etrafına dolayarak onu iyice kendine doğru çekti. Hoşlandığı

belli oluyordu. Coop ona daha fazlasını vermek, onu ürpertmek, titretmek ve içine girmesi için ona yalvarmasını sağlamak istiyordu. Nelerden hoşlandığını hemen öğrenmişti, göğsünü avucunun içine alıp önce dişleriyle göğüs uçlarını hafifçe ısıyor, sonra da diliyle dokunuyordu.

Lexie sırtını gererek ona doğru yükseldi, vermeye henüz hazır olmadığı rahatlığı arıyordu.

Henüz değil.

Coop dikkatini diğer göğsüne çevirip aynı yoğun ilgiyi göstererek ona – ve kendisine – uzun bir süre daha eziyet etti. Lexie, göğüsleri iyice hassaslaştığında durması için inleyip yalvarmaya başladı. Coop bu kez onu dinledi, şortunun düğmelerini açıp sert ve hızlı bir şekilde fermuarını indirdi.

"Kendini yukarı kaldır," dedi.

Lexie ellerini tezgâhın üstüne yerleştirerek onun şortunu kalçalarından çıkarabilmesi için kendini yukarı kaldırdı, neredeyse görünmeyecek kadar ufak olan çamaşırını da şortuyla birlikte çıkardığından emin olmak istiyordu.

Lexie küçük bir çığlıkla tekrar tezgâha yerleşti. "Çok soğuk!"

Kalçalarını yukarı kaldırıp arkasına uzanınca başını dolaba çarptı.

"İyi misin?" diye sordu Coop.

"Durmadığın sürece sorun yok," dedi Lexie nefesi kesilmiş bir halde.

"Hiç şansın yok." Coop onun bacaklarını kaldırıp omuzlarına yerleştirerek kendisine giriş imkânı yarattı.

Bir yandan Lexie'nin geri çekilip çekilmeyeceğini düşünüyordu, ama genç kadın o ana kadar utangaç davranmamıştı ve şimdi de davranmıyordu. Bacaklarını serbest bırakıp karşı koymadı.

Lexie, Coop'a kesinlikle güveniyordu ve Coop da bu anın Lexie için çok değerli olmasını amaçlıyordu. Lexie inleyerek kıvrandı. Coop'un içine girmesiyle onu daha derinlere çekti.

Coop ondan düzensiz bir şekilde nefes alıp inlediği sırada yaklaştığını anlamıştı.

Ne yazık ki kendisi de yaklaşmıştı.

İşleri biraz hızlandırmaya karar verdi. Lexie en sonunda kasılmayı bırakıp sıcak ve şehvetli bir şekilde orgazm olunca neredeyse nefesi kesilmişti.

Coop onun kendisine gelmesine izin verdikten sonra yavaşça bacaklarını indirdi ve dengesini koruduğundan emin oldu.

Lexie kapanan göz kapaklarını güçlükle açınca kendisine az önce sıra dışı bir zevk veren adamla kendini yüz yüze buldu. "Vay canına."

"Muhteşemsin."

Lexie'nin yanakları yanıyordu. Deneyimsiz değildi, ama daha önce... mutfakta... hiç bu kadar... serbest davranmamıştı.

Utanması gerekip gerekmediğini düşünüyordu ama Coop yüzünü avuçlarının arasına alıp ona içten bir öpücük verince endişelenmeyi bir kenara bıraktı. Ne kadar hoşuna gittiği dudaklarından anlaşılıyordu. Ama vücudu her ne kadar iyi hissetse de, hâlâ kendini acı çekercesine boş hissediyor ve Coop'un ne durumda olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Sanırım yatak odasına geçmeliyiz," dedi Coop, aklından geçenleri okumuşçasına.

Lexie kafasını salladı.

Coop onu kollarına aldığı anda hazırlıksız yakalanmıştı.

Kendini, "Yürüyebilirim," demek zorunda hissetti.

Coop onu alnından öptü. "Ama bu şekilde daha hızlı gideriz."

Neden bu kısa yolculuğun tadını çıkarmıyorum ki, diye düşündü Lexie. Kollarını genç adamın boynuna dolayıp kulağın memesini emmeye başladı, erkeksi kokusunu içine çektikçe yeniden tahrik oluyordu.

Coop onu yatağa yerleştirip üzerindeki çıkarmakla meşgulken kendini yastıkların üstüne attı, tenlerinin bir-

birlerine dokunması için en az onun kadar acele ediyordu. Lexie üzerine kalan kıyafetlerini çıkarmak için bir anlığına bakışlarını ondan ayırdı.

Yatağa uzandığında Lexie çıplak ve hazırды, dirseklerinin üzerinde doğrulup Coop'un görkemli vücuduna bir bakış attı. Gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğramamıştı. Günlerini masa başında ya da haber kovalayarak geçiren bir muhabire göre oldukça hoş bir fiziğe sahipti. Bronzlaşan göğsüne koyu renk tüyler serpilmışti, gömleğinin altında gizlediği kaslarını gören Lexie fazlasıyla etkilenmişti ve kendini ona dokunmak zorunda hissediyordu.

Elini uzatıp göğsünün ortasından aşağıya doğru parmağını indirdi, onu baştan aşağı süzerken alanını belirlemek istercesine tırnağını hafifçe tenine batırdı. Bakışları ve parmağı en sonunda hedefe vardığında istekli gözlerinin önünde aniden kıpırdanıp sertleşmesini hayranlıkla izledi.

Coop dikkatle ona bakıyor ama tek kelime etmiyordu, sert ama pürüzsüz biçimine dokunup ezberlemesine ve onu hissetmesine izin veriyordu. Lexie, Coop'un yavaşça sertleşen penisini avuçlayınca Coop'un penisi sertleşti ve Coop boğuk bir sesle inledi.

Lexie gülümseyip onu okşayarak keşfine devam etti. Nendense Coop ilk hamleyi onun yapmasını sağlayacak kadar kendini rahat hissetmesine ve endişelenme kısmını daha sonraya bırakmasına neden oluyordu. Onda Lexie'yi cesaretlendirip kendisi gibi davranmamasına izin veren bir şey vardı.

Geçmişte yataktaki hareketlerini eski erkek arkadaşına göre şekillendirdiğini yeni yeni fark ediyordu Lexie. Drew, onun en uzun ilişkisi olmuştu ve Lexie hayatına giren diğer erkekleri hep onunla kıyaslamıştı. Elbette çok fazla erkekle birlikte olmamıştı; ama birlikte olduğu hiçbir erkek Lexie'nin aslında nasıl bir insan olduğunu anlayamamıştı. Lexie de eninde sonunda onların da Drew gibi Lexie'den hoşlanmayacaklarından korkarak hepsine karşı mesafeli ve kontrollü davranmıştı.

“Beni öldüreceksin,” dedi Coop tutkulu bir ses tonuyla.

Lexie aşağı baktığında baş parmağının penisinin başında kayarak üstünü ıslattığını gördü. Coop hiç yatışacak gibi görünmüyordu ve Lexie ona bunu yapmaktan hoşlanmıştı.

Lexie gülümsedi. “Şimdi ölemezsin. Birlikte yapacağımız daha çok şey var,” diye mırıldandı.

Coop ellerini ensesinden kaydırarak onu kendine doğru çekip uzun ve kusursuz bir öpücük verdi. Sonra yavaşça elini uzatıp gözlüğünü çıkardı. “Sana çok yakıştığını düşünsem de bunu çıkarmak zorundayız, yoksa kırılacak.”

Gözlüğünü gerçekten seviyor muydu? Bu sözleri karşısında Lexie’nin kalbi sıkışmıştı. Drew’un onun hakkında değiştirmek istediği bir başka şey de gözlüğüydü. Bu birinin umutlarını, hayallerini ya da beklentilerini karşılamadığı bir başka noktaydı. Drew, sürekli lazer göz ameliyatı olması için ona baskı yapıyor, ameliyattan korktuğu için Lexie’yi küçük görüyordu. Tek umursadığı, sanki utanç veriyormuşçasına kendisinin de söylediği gibi, *o lanet olası şeyi* bir daha takmayacak olmasıydı.

“Nerelere dalıyorsun?” Coop hafifçe onun başına vurdu.

“Hiçbir yere,” diyerek ona ve kendisine söz verdi. Lexie geçmişteki her şeyi ve herkesi bir kenara bıraktı.

Coop gözlüğünü komodinin üstüne koymadan önce ona tereddütlü bir bakış attı.

“Daha fazla ileri gitmeden önce bir şey soracağım. Sen korunuyor musun?” diye sordu Lexie. En çok önem verdiği şey korunmaydı. Zeki ve sağlıklı olduğundan değil, gezgin yaşam tarzı beklenmedik sürprizleri kaldırmayacağı için buna özen gösteriyordu. Kendisi doğum kontrol hapı kullanıyordu, ama en güvenlisi her ikisinin de korunmasıydı.

Coop üst çekmeceyi açıp bir kutu prezervatif çıkararak sorusunu yanıtladı.

Yeni kutuyu vakit kaybetmeden açınca Lexie rahatlayarak soluğunu bıraktı. “Bunu büyükannenin evindeki geceden sonra aldım.”

Coop, cüzdanında bile prezervatif taşıyan erkeklerden değildi; çünkü Sara’nın da söylediği gibi gelip geçici ilişkilerden hoşlanmıyordu.

Yine de eninde sonunda gideceğini bildiği halde, Lexie’yi hayatına davet etmişti.

İkisi de birbirinden etkiliyordu. Coop daha önce tanıdığı herhangi birine benzemiyordu. Bu ilişkinin kısa süreceğini bilmesine rağmen Lexie onunlayken ona olabildiğince şey vermek ve ondan olabildiğince şey almak istiyordu. Onun da aynı şekilde davranacağını, eski sevgilisinin aksine ona asla ihanet etmeyeceğini biliyordu.

Bu tür bir güven duymak çok ürkütücüydü. Yine de kendine engel olamıyordu.

Coop folyoyu kenara bırakıp dikkatini tekrar ona verdi. “Üstte mi olmak istersin altta mı?” diye sordu şeytani bir gülümsemeyle.

Lexie parmağını onun yanağında gezdirdi. “Sen seç.”

“Öyleyse hiçbiri,” dedi Coop boğuk bir sesle ve onu kendine doğru çekti. Yan yatarak vücudunu onunkine doğru kaşık pozisyonunda dikkatle yerleştirdi, penisini Lexie’nin arkasına dayamıştı.

Güçlükle yutkundu ama sonra rahatlayarak kollarının ve vücut ısısının yükselen bir tutku halinde onu sarmasına izin verdi.

“Çok çekicisin,” diye fısıldadı genç kadının kulağına.

Daha önce kimse Lexie’ye böyle söylememişti. Kendini hiç o şekilde görmemişti; ama Coop’un yanındayken öyle hissediyor, kendini onun gördüğü gibi görüyordu.

“Dizini kır.”

Lexie onun söylediğini yapıp kalçalarını ayırdı ve ona giriş imkânı tanıdı. Coop’un dudakları ensesindeyken sıcak nefesi tenine değiyordu, tamamen içine girdiğinde boğuk ve kısık bir sesle zevkle inledi, onu sıkı sıkı tutuyordu.

Lexie uzun bir süredir ilişkiye girmediği için bir an canı yandı. Coop onun rahatsız olduğunu hissetmiş olsa gerek, içine girdikten sonra durup alışması için bekledi.

“İyi misin?” diye sordu.

Lexie'nin hissettiği acı hafiflemiş ve zevk onu yavaşça ele geçirmişti. Hafifçe kimıldanarak içini çekti. “Ah, evet.”

Coop bir eliyle göğsünü avuçlayıp parmaklarıyla Lexie'nin hassas göğüs uçlarıyla oynayarak ona hem eziyet ediyor hem de zevk veriyordu. Lexie göğsünden kalçalarına kadar gerildiğini hissediyor, kendini sıkarak daha fazla zevk almaya çalışıyordu.

Coop onun ne istediğini anlamıştı. Onu belinden kavrayıp içine doğru hamle yapmaya başladı, girip çıktıkça kasıkları kalçalarına çarpıyor ve bu sırada neler hissettiğini ona fısıldıyordu.

Bu pozisyon Lexie için yeniydi. Giderek daha yükseklere çıkıyordu. Coop tekrar tekrar içine girerken Lexie bir eliyle yatağın başına tutundu, çok yaklaştığı için artık inliyordu.

Coop hiçbir şey söylemeden Lexie'yi sırt üstü çevirdi.

“Yüzünü görmek istiyorum,” dedi uzun öpücükler arasında.

Sözcükleri bile Lexie'yi yakıyordu.

Lexie de onun yüzünü görmek istiyor ve o anın hemen şimdi yaşanmasını istiyordu. Bacaklarını kaldırarak onu daha çok içine aldı, bakışlarını ondan ayırmıyordu. Coop tekrar hareket etmeye başladı. Ritmini ve baskısını koruyarak onu sona yaklaştırmıştı, yaptığı her hamlede onu seyrediyordu.

Lexie kendini patlayacak gibi hissediyordu ama yine de yeterli değildi. “Benim – ”

“Ne?” diye sordu Coop, gözleri tutkuyla parlıyordu.

“Sana ihtiyacım var. Hemen.” Lexie'nin utanmasına neden olan kelimeler güçlkle ağızdan çıktığında Coop'un dudaklarında memnun olduğunu gösteren bir gülümseme belirdi.

Ellerini tutup yukarı kaldırırken ara verdi. “Yatağın başına tutun.”

Lexie uzanıp ellerini soğuk metal parmaklıklara kenetledi. Hafifçe başıyla onaylayan Coop öne doğru eğilerek onu bir

kez daha öptü. Sonra ellerini Lexie'nin kafasının iki yanına koyarak istediğini yaptı. Öncekinden daha sert ve hızlı bir şekilde hareket ediyor, nefes almak için bile ara vermeden onu tam istediği şekilde doruğa çıkarıyordu.

Nefesleri birbirine karışmıştı. Lexie düşünemiyor, nefes alamıyor ve kafasında beyaz ışıklar çakarken zevkten tüm vücudu sonu gelmeyen, büyüleyici bir şekilde teslim oluyordu.

“İşte bu,” dedi Coop, sesi boğuk ve seksiydi. “Durma.”

Devam ettiler ve birlikte doruğa ulaştılar.

Sekizinci Bölüm

Banyodan dönen Coop, Lexie'nin üstüne yığıldı. Ağırliğından rahatsız olmamıştı, güçlkle nefes alsa da sıcak tenini üzerinde hissetmenin tadını çıkarıyordu.

"Coop." Lexie omzuna hafifçe vurunca Coop onu da kendisiyle birlikte götürerek yana kaydı.

"Özür dilerim. Seni ezmek istemezdim. Yaşıyor musun?" diye sordu, hâlâ yorgun bir şekilde soluyordu.

"Sayılır." Tüm vücudu sızlayan Lexie ayak parmaklarını esnetti. "Ama iyi anlamda. Hatta inanılmaz." Coop'a doğru kıvrıldı, onun vücudunun tekrar kıpırdadığını görünce şaşmıştı.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu gülmesine engel olmayarak. Pek de ufak olmayan kadınsı bir gururla adamın üzerinde oldukça etkili olduğunu düşündü.

"Birlikte olacağımızı biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum."

Memnun bir şekilde rahatlayarak derin bir nefes aldığıında odanın içinde hakim olan miski andıran erkek ve seks kokusunu içine çekti. Coop ona sarılmışken kasıkları arkasında hafifçe kıpırdanıyordu, ama anlaşılabilir bir tarafıyla akli aynı noktada buluşmamışlardı, çünkü kolları ağırlaşmış ve nefes alışını yavaşlamıştı.

Birkaç dakika sonra, Lexie onun uykuya daldığını fark etti.

Demek o tür erkeklerden diye neşeyle içinden geçirdi. Seks Coop'u rahatlatıyordu. Ama aynı şey onun için geçerli

değildi. Seks onu harekete geçiriyordu. Gözlerini tavana dikip uzandığı sırada biraz çalışarak vücudundaki fazla enerjiden kurtulmaya ihtiyacı vardı.

Yataktan kalkınca bir an gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü ama kalmaya karar verdi. Coop uyandığında onu burada görmek istemiyormuş gibi davranmamıştı. Dönüp çarşafın üstünde sere serpe yattığı yatağa baktı. Bronz teni beyaz çarşafın yanında tezat oluşturuyor, Lexie kapılmaktan kendini alamıyordu.

Çok yakışıklı, cömert, çekici ve ilgiliydi. Lexie, hayır diye içinden geçirdi nefes alışını dinlerken, onunla işi henüz bitmediği için kalmıyordu.

Kendi bluzu ve şortu yerine iç çamaşırını ve Coop'un tişörtünü giydi Lexie, tişörtün kalçalarının altına kadar inmesinden memnun olmuştu. Sonra öteki odanın yolunu tuttu. Kitaplığından Coop'un yazdığı cinayet romanı olan *Sokak*'ı alıp işe başlamak için kanepeye yerleşti. Ne yazık ki, internet bağlantısı kendi bilgisayarında çalışmıyordu, çünkü Coop'un modemi şifreliydi, bağlantıyı kullanabilmesi için şifresine ihtiyacı vardı. Sırf bunu sormak için onu uyandıracak değildi.

Dizüstü bilgisayarı bıraktığı yerde masada duruyordu ve Lexie daha önce kurcalamasına izin verdiği için onun bilgisayarını kullanmasını sorun edeceğini sanmıyordu. Ama küçük bir bakış atınca lanet olası şeyin disk birleştirme programını henüz tamamlamadığını ve o bilgisayarda çalışamayacağını anladı.

Etrafına bakınırken köşede duran masaüstü bilgisayarı gözüne ilişti. Önceki gün evini toplamasına yardım ederken de bilgisayarı fark etmişti. Coop'un bilgisayarını kısa bir süre kullanmasına aldırılmayacağını düşündü.

Sandalyeye oturunca soğuk deri yerine kumaşla kaplı olması hoşuna gitti. İmlecici hareket ettirir ettirmez geniş ekran ortaya çıktı.

"Harika," dedi yüksek sesle.

Ne var ki masaüstü yerine Lexie Word dokümanıya göz göze geldi. Sayfanın en üstünde *Yüzükle İlgili Notlar* yazıyordu.

Lexie yanaklarının iç kısmını ısıarak okumaya devam etti. Sayfa, yüzüklerinin iç kısmına yerleştirdiği sembolle tanınan ünlü mücevher tasarımcısı Trifari'yi detaylı bir şekilde anlatıyordu. Sayfanın biraz aşağısına göz gezdirince Lancaster soygunu olarak bilinen hırsızlıktan bahsedildiğini gördü. Soygun aynı gece verilen bir akşam yemeği partisi sırasında gerçekleşmişti ve muhtemelen içerden birinin parmağı vardı. O gece evde bulunan herkes olası şüpheliler arasındaydı, ama polis tarafından sorgulanan tüm çalışanlar nerede olduklarını açıklamış ve hepsi temize çıkmıştı.

Polis işini iyi bilen bir grup hırsızın o gece şoför de dahil olmak üzere evdeki çalışanların kılığına girmiş olmasından şüpheleniyordu. Üçü de arkalarında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı. *Tesadüf*, diye yazmıştı Coop. *Yoksa şoför Lexie'nin büyükbabası mıydı?*

Sonra sayfanın dibinden bir başka soru göze batıyordu. *Gerçek suç mu hayal ürünü bir hikâye mi? Hangisi daha çok ilgi çeker?*

Lexie'nin içini ihanet duygusu kaplamıştı.

Aslında onu uyandırmayacaktı; fakat Lexie birden yatak odasına dalıp yatağın kenarındaki ışığı yakarak eline aldığı yastıkla Coop'a vurdu.

"Neler oluyor?" Coop aniden yatağın üstünde doğrulmuştu. "Ne oldu?"

Lexie ellerini kalçalarına koyup kızgın bir şekilde ona baktı. "Büyükanemle büyükbabamı kariyerin için bir malzeme ya da çok satan yazar statüsüne erişmek için bir basamak olarak kullanabileceğini mi sanıyorsun!" Her öfkeden deliye döndüğünde ortaya çıkan gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

Güzel vücudu, seksi ve uykulu görünümü ya da az önce muhteşem bir şekilde sevişmiş olmaları gerçeğinin onu etkilemesine izin vermeyecekti. Hem de bu adama güvenebileceğini düşünmüştü.

"Eee? Anlat," diye emretti Lexie.

Onu ne söylemeye çalıştığını anlamak için Coop zihnini zorladı. Derin uykuda olduğu sırada birdenbire yastıkla ona vurup suçlamalarda bulunmuş ve cevap vermesini talep etmişti.

Kısa bir süre önce aynı yatağı paylaştığı yumuşak, şehvetli kadına hiç benzemiyordu.

Utandığı için değil, kızgınlığını bile seksi bulduğu ve kanıtını görmekten hoşlanacağından emin olmadığı için çıplak vücudunu çarşafarla örttü.

"Bu düşünceye nasıl vardın?" diye sordu.

"Uyuyamadım ve web siten üzerinde çalışmaya karar verdim. Kendi bilgisayarımda internet bağlantısını çalıştıramadım, senin dizüstü bilgisayarın da hâlâ tarama yapıyordu, ben de masaüstü bilgisayarımı kullanabileceğimi düşündüm."

Coop inleyerek uzun bir nefes verdi. İşine burnunu soktuğu için Lexie'yi suçlayamazdı. Bilgisayarı açık bırakan Coop'un ta kendisiydi. "Sakinleşirsen, açıklayabilirim."

"Açıklayabileceğinden eminim," dedi Lexie ses tonunda iğneleme vardı.

"Lexie," dedi, Coop sakın görünmeye çalışarak.

"Ne?"

"Otur ve beş dakikalığına sesini yükseltme." Coop yatağın kenarını gösterdi.

Lexie öfkeyle ona bakmayı sürdürerek ondan uzakta kalacak şekilde yatağın kenarına oturdu.

Coop onun, sakınleşip doğru düzgün düşünmesini istiyordu, sinirden buhar çıkaracak halde söylediği her şeye rahatsız edici bir cevap verirken bunu yapması mümkün değildi.

"Mücevherlerin geçmişini inceleyeceğimi biliyordun, hatırlıyor musun?"

Lexie kollarını göğsünde birleştirdi. "Evet, öğrendiklerini de benimle paylaşacaktın. Lancaster ailesi hakkında haklı olduğumu ya da mücevherlerin onlara ait olduğunu söylediğini hatırlamıyorum. Özellikle de benimle sevişmeden önce!"

Coop çenesini sıkıyordu. “Çünkü sana söylemeden önce daha fazla şey öğrenmek istedim. Büyükbabanı temize çıkaracak bir şeyler bulmayı umuyordum, böylece öğrendiğin zaman endişelenecek hiçbir şeyin olmayacaktı.” Elbette onun iyiliğini istemiş olmasını anlayabilirdi.

Ama çattığı kaşları Coop’a hiç de öyle düşünmediğini söylüyordu. “Bana bakıcılık etmene ihtiyacım yok. Her ne öğrenirsen öğrendiğin anda başa çıkabilirim.”

“İnatçı kadın.” Kafasını sallayarak yatağın başına doğru yaslandı. “Pekâlâ. Bir dahaki sefere herhangi bir şey öğrenir öğrenmez sana söyleyeceğim. Şimdi tatmin oldun mu?”

Lexie tek kaşını kaldırdı. “Şaka yapıyor olmalısın? Daha roman yazmayı planladığın bölüme bile gelmedik!”

Coop, “Lexie,” dedi sabrını kaybetmeden. “Ben bir muhabirim. Çözülmemiş gizemli bir suçla ne yapmamı bekliyordun?”

“Elbette kariyer yapmak için ailemi kullanacağını beklemiyordum!” Duygulandığı için Lexie’nin sesi çatlamıştı, ama zayıflığını belli etmemeye kararlıydı. Yatağın ucunda, sinirden kaskatı olmuş bir şekilde oturmaya devam etti.

Coop bir yandan onu suçlayamıyordu. Söz konusu olan onun ailesiydi, elbette korumacı davranacaktı. Mantıklı olan yanı ise onunla anlaşmaya varmayı istiyordu.

Kendisini bir hatırlatmada bulunmak zorunda hissederek, “Bu hikâye olsun ya da olmasın gazetecilik kariyerim oldukça iyi,” dedi Coop.

“Ama yazarlık kariyerin değil.”

Coop yüzünü buruşturdu. “Bu çok ağır oldu.”

“Bu da öyle!” Lexie çılginca diğer odaya işaret etti ama Coop onun gözlerindeki suçluluk duygusunu fark etmişti.

Ne de olsa Lexie onu kırmak istememişti. Yine de üzülmediğini söyleyemezdi. İkisi de daha sonra pişman olacakları başka bir şey söylemeden, “Hadi biraz uyuyalım,” dedi.

Lexie ona doğru döndü. “Eğer ailem bu işe dahilse romanı yazmayacağına dair bana söz ver.”

“Yapamam. Herhangi bir karar vermeden önce iyice düşünmeye ihtiyacım var.”

Lexie öfkeyle ona baktı.

“Sana karşı dürüst oluyorum, benden bunu istemiştin, değil mi?” dedi Coop.

Lexie içini çekti. “Tek istediğim şey bu karışıklığın bir an önce çözülmesi.”

Coop onun hislerini anlayabiliyordu. “Bunu ben yaratmadım.”

Lexie başını eğdi.

“Sanırım biraz uyumalıyız, gerisiyle yarın ilgileniriz.” Coop yanına doğru yatağın üstüne hafifçe vurdu.

Coop onu açıkça yanına davet etmesine rağmen, Lexie’nin kalkıp giyinip gitmesini bekliyordu; ama Lexie yatağın boş tarafına geçip yastıkları yumrukladıktan sonra kıvrılarak yanına yatınca şaşırıldı.

Işığı söndürdüğü sırada Coop bunun bir gelişme olup olmadığını emin değildi, bunu sabah öğrenmeye karar vermişti.

Lexie, aslında Coop’un sandığından çok daha önce uyanmıştı. Sabahları pek seven biri değildi Lexie, ayrıca mantıklı düşünmek yerine duygusal hareket etmeye daha meyilli olduğu bir anda tartışmanın hiç yararı yoktu. Tıpkı dün gece Coop’un kişisel notlarını okuduktan sonra olduğu gibi.

Lexie elbette Coop’un gazeteci ve yazar olduğunu, eline geçen her şeyi kullanacağını biliyordu. Yine de Lexie’nin bundan hoşlanması gerektiği ya da onu engellemek için elinden geleni yapmayacağı anlamına gelmiyordu bu. Lexie, yavaş yavaş ilerlemekte fayda olduğuna karar verdi.

İlk önce kendini toparlayacaktı. Coop duş alıp odadan çıkana kadar uyuyormuş gibi yaptı. Ancak o zaman uzun uzun gerinip tam anlamıyla uyanabilmişti. Duş aldı ve önceki gün giydiği kıyafetleri üzerine geçirdi. Daha sonra Coop’un kahveyi hazırlamış olmasını umarak mutfağa gitti.

Yatak odasından çıkar çıkmaz, kahvaltının kokusu tüm duyularını ele geçirmişti. Etrafına bakınca Coop'un masayı kurmuş olduğunu ve tavada omlet yapmakla meşgul olduğunu gördü.

"Kahvenin yanı sıra yemek de yapıyor," dedi kahve maki-nesindeki dolu demliği eline alarak. "Nasıl olur da bu kadar şanslı olabilirim?"

"Sadece şans." Temkinli bir şekilde onu süzen Coop ruh halini anlamaya çalıştı. "Otursana."

Omletlerden biri onu masada bekliyordu. Lexie sandalyeye oturdu.

Coop diğer omleti de tabağa aldıktan sonra iki fincan kahve doldurup ona katıldı. "Beklemiş omleti ben alırım." Lexie'nin karşı çıkmasına fırsat vermeden uzanıp tabaklarını değiştirdi.

"Onu yiyebilirdim."

"Biraz soğumuş olması benim için sorun değil. Sıcak olanı yiyebilirsin," dedi Coop ve yemeye başladı.

"Teşekkürler." Lexie çatalını eline aldı ama midesi bulan-dığı için bir lokmadan fazlasını yiyemedi. Daha önce de tuhaf *akşamdan kalmışlıklar* yaşadığı olmuştu ama gerçekten hoşlan-dığı ve muhteşem bir gece geçirdiği bir erkekle hiç böyle ol-mamıştı.

Lexie uzayan sessizliğe daha fazla dayanamayacaktı. "Dün gece seni uyandırdığım için özür dilerim." Gözlerini kaba davranışına rağmen düşünceli bir şekilde pişirdiği omlete dikmişti.

"Peki bana yastık fırlatmana ne demeli? Onun için de üz-gün müsün?"

Lexie utanarak bakışlarını Coop'a çevirince onu karşısında sırtırken buldu.

Rahatlamıştı. "Sanırım bana kızgın değilsin?" diye sordu.

"Beni kızdırmak çok zordur," dedi Coop ağzı dolu bir şe-kilde. "Ama hazırladığım yemekleri yememen beni çileden çıkarabilir." Önündekileri yemesi için çatalını sallayarak işaret etti.

Omzunu silkip kahvaltısını yemeye başlayan Lexie yu-murtaları yumuşak ve lezzetli bulunca şaşırıldı. "Tanrım, ger-çekten iyisin."

"Dün gece de buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyo-rum." Coop göz kırpıp devam etti. "Aslına bakarsan, annem öğretti. Karnımı doyurmayı öğrenmenin bana bir zararı do-kunmayacağını söylemişti."

Ses tonundaki sevgi ve özlem dolu ifade Lexie'nin dikka-tinden kaçmamıştı. "Onu çok özleyiyor olmalısın, değil mi?"

Coop kafasını salladı. "Ailem bir anlamda ikiye bölün-dü, babam kardeşimi benden daha iyi anlar. Annem de beni anlardı."

"Sormamın sakıncası yoksa, ne oldu?"

"Yaklaşık beş sene önce beyin kanaması geçirdi. Uyku-sunda öldü. Hiçbir belirti, hiçbir şey olmadan."

Lexie'nin içi ürpermişti. Kendi annesiyle çok sıcak ve ya-kın bir ilişkisi olmayabilirdi, ama büyükannesiyile bu tür bir ilişkisi vardı ve Coop'un acısını hayal bile edemiyordu. "Çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Boğazını temizledi. "Bugünkü planın ne?"

"İşe gitmeliyim ama daha sonra seni büyükannenin evin-den alabilirim diye düşünüyordum, böylece gidip Ricky ile konuşabiliriz."

Lexie yemeğini bitirince Coop tabakları yıkamak için ma-sadan kalktı. Lexie ayağa kalkıp onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Ah, hayır. Bana bırak. Sen içeri gidip hazırlan. Bulaşıkları yıkayıp çıkarım. Toplantı için Hot Zone ofisine uğramalı-yım, evden gitmektense buradan gitmek benim için daha ko-lay – elbette senin için sakıncası yoksa."

Coop, kafasını salladı. "Sorun değil." Hem de hiç değildi. Bu sabah ondan ne beklemesi gerektiğini bilememişti.

Uyandığında nefes alışından Lexie'nin uyanık olduğunu hissettiği halde uyuyormuş gibi yapmasına izin vermiş,

Lexie'ye biraz daha zaman tanımıştı. Şimdi ise, Lexie hâlâ temkinli bir hava takınsa da Coop'la medeni bir ses tonuyla konuşuyor ve gitmek için acele etmiyordu.

Coop Lexie'nin tabakları mutfığa götürmesine yardım etti, ama kendine düşen kısmı yerine getirmek istiyor gibi görüldüğünden tabakları durulayıp bulaşık makinesine dizme işini ona bıraktı. Görünüşe bakılırsa ya üstüne düşeni yaptığına inanıyor ya da gerçekten temizlikten kaçıyor. Konusu açılmasa da ona karşı üzgün olduğu belliydi. Coop, Lexie'den onun bu hikâyeyi kurcalama ya da yazma isteğini anlamasını beklemiyordu ama en azından aralarındaki uyumsuzluğun esas kaynağı bu olmamalıydı.

"Kitabımın bir kopyasını yanımda götürmemin bir sakıncası var mı? Okumak istiyorum. Siteni tasarlamama yardımcı olur," dedi Lexie ellerini havluya kurularken.

Coop olur dercesine kafasını salladı. "Kitaplıktakini alabilirsin, depoda fazladan kopyası var."

Lexie'nin kitabı okuyacağını düşününce utanmamaya çalıştı. Ne de olsa, kitaplar onun deyimi ile insanlar tüketebilirsin diye yayımlanıyordu. Yine de Lexie'nin o ve onun yazdıkları hakkındaki düşünceleri belki de olması gerekenden daha fazla şey ifade ediyordu.

"Düşünüyordum da," dedi Lexie, Coop'u daldığı düşüncelerden uyandırarak. "Artık yüzüğün gerçekten çalıntı olduğunu bildiğimize göre, kolyenin de çalıntı olma ihtimalinin de bir hayli yüksek olduğunu söyleyebiliriz. Bu da büyükannemin elinde çalıntı bir mal bulunduğu anlamına geliyor. Onunla konuşup en azından onu kolyeyi geri vermek zorunda kalma ihtimaline karşı hazırlanmalıyım." Dün gece üzerine oturduğu tezgâha yaslandı.

Coop vücudu tepki vermeden önce o ana dair hatırladıklarını aklından çıkarmak istercesine kıvıldandı.

Büyükannesinin kolyeyi kaybetmesi açmayı pek istemediği bir konuydu ve Coop bu fikre kendi vardığı için memnun olmuştu.

"Bunu ona söylerken yanında olabilir miyim? Belki etkisini hafifletmeye yardımcı olabilirim."

Lexie kafasını iki yana salladı, gözleri üzgündü. "Kolye onun için çok değerli. Haberi verdiğimde belki yalnız kalmak ister."

Coop gözlerini kıstı. Charlotte ile tanışmıştı; yaşına rağmen ne kırılğan ne de mantıksızca duygusal davranan biri gibi görünüyordu. Lexie'nin sözlerine karşın Coop orada olmasına aldıracağını sanmıyordu. Bu da orada olmasını asıl istemeyenin Lexie olduğu anlamına geliyordu; çünkü aralarına duygusal bir duvar örmüştü, bu Coop'un istemediği bir şeydi. "Yapma, Lex. Beni sevdi. Beni çoktan ailenin bir üyesi gibi görüyor," dedi onu kararından döndürmeye çalışan bir gülümsemeye. "Destek olmamdan hoşlanacağına eminim."

Coop'un söyledikleri ve amacı tamamen farklıydı. Aslında, Charlotte için değil Lexie için orada olmak istiyordu. Hikâyeyi yazmaktan vazgeçmeyerek onu zaten üzümüştü, ayrıca araştırmaları ve soruşturmaları sürdükçe zararlı bilgiler ortaya çıkabilirdi. Ona destek olmak için yanında olmak istiyordu.

Sert duruşundan ve ortama çöken rahatsızlık verici sessizlikten Lexie'nin ona eskisi kadar güvenmediğini anlamıştı ve muhtemelen onu tamamen affetmemişti. Yine de Coop bilgi toplamak için her şeyi kurcalamaya, istediğini elde etmek için uğraşmaya alışkın bir gazeteciye. Mücadele etmeyi seviyordu ve Lexie'den vazgeçmeyecekti.

Yemek çubuklarıyla erişterleri çevirip ağzı dolu olmadığında sürekli konuşan, kahkaha atan ve gülümseyen o rahat kadını özlemişti. Mutfak tezgâhında ve daha sonra yatağında dağılan yumuşak başlı kadını geri istiyordu.

Coop asla vazgeçen bir insan olmamıştı. Eninde sonunda ona karşı tekrar yumuşamasını sağlayacaktı. "O halde ne yapıyoruz? Büyükannemde mi bulaşalım?"

Lexie, karşı çıkmak için ağzını açar açmaz kapattı. "Peki, eğer çok istiyorsan. Öğlen orada ol. Toplantım o zamana kadar bitmiş olur."

Coop anlaşma sağladıkları için memnun olmuş bir şekilde kafasını salladı. Gerçi öğle saatlerine alınan bir röportajı vardı, ya ileri bir saate ya da erkene alıp Lexie'ye öncelik verecekti. "Sonra şehir merkezine gidip Klasik Kuyumcy'ya uğrar ve Ricky ile konuşuruz. Olur mu?"

Çenesindeki kaslarından biri kımıldamıştı. "Elbette," dedi Lexie en sonunda.

Ona yastık ya da yumurta fırlatmıyordu, ama kalkanını indirmeye henüz hazır değildi. Coop da Lexie'nin ördüğü duvarı geçene kadar onun yanından ayrılmamaya bir o kadar kararlıydı.

Mikrodalga fırının saatine bakıp homurdandı. "Gitmeliyim." Hiç tereddüt etmeden Lexie'yi onu kendisine doğru çekerek veda öpücüğü verdi.

Hiç de ufak bir öpücük değildi, upuzun, dudaklarını birbirine kenetleyen, dillerini düello yaptıran, *dün gece ne yaptığımızı unutma* diyen türden bir öpücüktü.

Lexie kendini kapana sıkışmış gibi hissediyordu. Kontrolü dışında gelişen şeyler yüzünden stres altındaydı, Coop'la geçirdiği inanılmaz geceyi ve daha sonra keşfettiği şeyleri düşünmesi için zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca büyükannesine çalıntı mücevherlerden ve büyükbabasının soyguna karışmış olması ihtimalinden bahsedebilmesi için bir yol bulmalıydı. Normalde, kendini kapana sıkışmış gibi hissettiğinde bir uçağa atlardı.

Her ne kadar dünyanın herhangi bir yerini görmek istediğini inkâr etmese de bu kez öyle bir seçeneği yoktu. Bu gizeme... ve Coop'a bu kadar kapılmışken çekip gidemezdi. İşe konsantre olamadığı için Hot Zone'daki randevusunu iptal etti. Eve gitmek yerine uçağa atlayıp gitmek kadar iyi bir şey yapmaya karar verdi.

Lexie kendini Empire State Binası'nda bulmuştu. Güvenlikten geçtikten sonra biletini satın aldı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen turist alanı çoktan dolmuş, yüksek hızlı asansörlere binmek isteyen insanlar uzun kuyruklar oluştur-

muştu. Lexie aldırış etmedi. Daha önce birçok kez ziyaret ettiği seksen altıncı kattaki gözlemine çıkarken insanların uğuldayan sesleri ona eşlik ediyordu. Her zaman beklemeye ve giriş ücretine değiyordu.

Lexie her evde olduğunda ve her şeyin üstüne geldiğini hissettiğinde burayı kişisel düşünme alanı olarak kullanıyordu. Pencereilerin ardındaki manzara akıl sağlığına iyi geliyordu. Tüm istatistikleri ezberle bilse de her defasında hayran kalıyordu. Böyle güneşli bir günde yüz yirmi kilometre öteyi görebilmek mümkündü. Çatıların üzerinden sonsuza doğru akan masmavi gökyüzü Connecticut, New Jersey, Pennsylvania, hatta Massachusetts'e kadar uzanıyordu.

Büyükannesiyle buraya ilk gelişini hatırladı. Buz pateni dersini astığı bir günde birlikte hızlı asansörlere binmişlerdi. Büyükannesi elini tutup alını soğuk pencereye dayamasını söylemişti.

Aynı hareketi tekrarlayan Lexie, başını camın kenarına dayayıp gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığında kendini göz kamaştırıcı şehrin üstünde havada asılı kalmış gibi hissetti. Derin bir nefes alarak tüm sorunlarının onu terk etmesini bekledi. Nefessizlik hissi bir an için onu oyalamıştı, ama çok geçmeden akli Coop'a ve kendi dudaklarında hissettiği dudaklarına, kendisine kenetlenen bedenine ve çekinmeden karşılık verişine gitmişti.

Coop'un kendi görülecek işleri olduğunu unutmaması gerekiyordu. Yüzük hakkındaki hikâye büyüdükçe, Coop işine daha bağlı bir gazeteci haline gelecekti. Ayrıca, Coop'un roman yazarı olduğunu da aklından çıkarmamalıydı. İlgiyi kendisinininkinden tamamen farklıydı.

Tabii büyükannesininkinden de. Bu da onu düşüncelerini işgal eden bir başka şeye götürüyordu. Sevgili eşinin bir ev soygununa karışmış olabileceğini ve değerli kolyesini esas sahibine geri vermesi gerekebileceğini Charlotte'a nasıl söyleyebilirdi ki? Aniden uçsuz bucaksız uzanan gökyüzü ve güneş ışınları tüm çekiciliğini kaybetmişti.

Gerçek onu bekliyordu ve Lexie'nin onunla yüzleşmekten başka seçeneği yoktu. Doğrudan yüzleşecekti. Ayrıca Coop'la birlikteyken onları gizlice izleyen büyükannesini bir sapık gibi fotoğraflarını çekerek herkesin görmesi için Bekâr Günlükleri'ne gönderdiği için azarlaması gerektiği aklına gelmişti.

Olduğu yerde doğrulup birkaç dakika baş dönmesinin geçmesini bekledi. Muhteşem manzaraya son kez baktıktan sonra arkasını dönüp asansörlere doğru gitti.

Coop'un manzara hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu, bu özel yeri onunla paylaşıp her ikisinin de çok sevdiği şehre Coop'un göstereceği tepkiyi görmek istediğini fark etti. İcini ürperti kaplamıştı, bu fikir onu hem etkilemiş hem de sersemletmişti.

Coop öğle yemeği için gelmeden oldukça uzun bir süre önce Lexie büyükannesinin evine varmıştı. Duş alıp üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Belki büyükannesiyile oturup o tuhaf konuyu açabilirdi; fakat Charlotte yalnız değildi. Sylvia büyükannesinin saçlarına henüz boya sürmüştü ve görünüşe bakılırsa Charlotte da bu iyiliğinin karşılığını verecekti.

Lexie iki kadına baktı. "Coop'la birlikte öğle yemeğine geleceğimizi söylemek için aramamış mıydım?" Eve gelirken Coop'a büyükannesinin en sevdiği restorandan minik sandviçler almasını önermiş ve o da kabul etmişti.

Büyükannesi kafasını salladı. "Biz de hazırlanıyorduk!"

"Görebiliyorum." Lexie, Sylvia'nın saçlarındaki mor saç boyasına baktı.

"Dün gece birileri eve gelmedi!" dedi Charlotte gözleri ışıdayarak.

Yetişkin olmasına rağmen Lexie'nin yüzü kızarmıştı. Bu zamana kadar, en sevdiği akrabasıyla yaşamak Lexie'nin sosyal yaşamına hiç engel olmamıştı. Endişelenmemesi için Lexie büyükannesine her zaman haber verirdi; ama dün gece

aklına Coop'la o kadar bozmuştu ki mantığı onu terk etmişti. Daha önce hiç tüm geceyi dışarıda geçirip büyükannesinin ne düşüneceğini unutacak kadar tutkuya kapılmamıştı.

Bu da her şeyi anlatıyordu.

"Umarım endişelenmemişsindir," dedi Lexie, büyükannesini üzdüğünü sanıp kaygılanmıştı.

Charlotte bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde burnunu çekip duymazdan geldi. "Elbette endişelenmedim. Emin ellerde olduğumu biliyordum."

Büyükannesi ne kadar emin ellerde olduğunu ah bir bilseydi... Birden mutfak tezgâhında olanlar aklına gelince Lexie'nin yüzü kızardı.

"Büyükanne, duyduğuma göre Bekâr Günlükleri dün çok ilginç bir fotoğraf yayınlamış. Bu konuda herhangi bir şey biliyor musun?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Charlotte ve Sylvia bir an birbirlerine baktılar.

"Elbette bilmiyorum," dedi büyükannesi.

Lexie ona inanmadığını gösterircesine tek kaşını kaldırdı. "Demek bilmiyorsun?"

"Gerçekten. Büyükannen Coop'la öpüşürken çekilen bir fotoğrafını asla siteye yollamaz." Sylvia boş eliyle ağzını kapattı.

"Öpüşürken mi? Dünkü günlükte miydi? Henüz kontrol etme fırsatım olmadı." Charlotte kendisini korumaya çalışmadan önce Sylvia'ya hain bir bakış atmıştı.

"Ben de görmedim, ama Coop bana öyle söyledi," dedi Lexie. "İlginç olan kısmı ise sadece iki kere öpüşmüş olmamız." İmalı sözleriyle büyükannesini hedef alıyordu. "İşime burnunu sokman ve özel hayatımı herkesin gözü önüne getirmen hoşuma gitmedi. Şimdi duşa giriyorum." Lexie gözlerini iki kadından ayırmadan geri geri giderek odadan çıktı.

Charlotte yerinden kıpırdamamıştı. "Sylvia öğle yemeğini bizimle yiyecek, canım."

Lexie duraksadı. Büyükannesinin arkadaşını her ne ka-

dar sevse de, bazı şeyleri yalnızken konuşmakta yarar vardı. Aileden biri gibi gördüğü kadını gücendirmemeye çalışarak, "Coop'la birlikte seninle konuşmamız gereken şeyler var," dedi büyükannesine.

"Endişelenme. Her ne konuşacaksınız ben zaten Sylvia'ya söylerim," dedi Charlotte.

Lexie bu konuyu onun arkadaşıyla paylaşacağından emin değildi, yine de zoraki bir şekilde gülümsedi.

Lavaboya gidip ellerini durularken, "Baş başa yemek istiyorsanız, benim için sorun değil," dedi Sylvia.

"Saçmalama. Sen benim arkadaşısın. Tüm sırlarımı bilirsin, o yüzden kalıyorsun," dedi ellerini kalçalarına dayayan Charlotte.

Lexie karşı gelemeyeceğini biliyordu.

"Elbette kalabilirsin Sylvia," diyerek Lexie kadına moral verdi. "Coop öğlen burada olur." Saçlarıyla işlerini bitirip giyinmeleri için birkaç saatleri vardı, bu sırada Lexie Coop'la geçirdiği geceyi düşünecekti.

Tabii böyle bir şey mümkünse.

Dokuzuncu Bölüm

Lexie, Coop'un yemeğe gelmesini kabul etmiş olsa da, pek gönülsüz davranmıştı ve Coop onun kollarını açmış bir şekilde onu karşılamayacağından oldukça emindi. Sadece sandviçler için değil, aralarını yumuşatmayı umarak çiçek almak için de durmuştu. Coop çikolata ve çiçek alacak türden bir erkek değildi. Barışma konusunu da pek düşünmemişti, ama söz konusu Lexie olunca kızgın olmasına izin veremeyecek kadar, ne kadar süreliğine olursa olsun, yanında olmak istiyordu.

Restorandaki uzun kuyruk sayesinde yirmi dakika gecikmişti. Zili çaldı.

Büyük siyah kapının ardına kadar açılmasıyla birlikte karşısında Lexie'yi buldu. Üzerinde beyaz yürüyüş şortu ve askılı buruşuk bir bluz vardı. Saçlarını ufak bir at kuyruğu yapmıştı, serbest kalan kısa saçları yüzünü çevreliyordu. Coop'un beklediği gibi tüm vücudunu şiddetli bir istek kaplamıştı ve yine beklediği gibi Lexie onu gördüğüne memnun olmuş gibi görünmüyordu. Dudaklarından dökülen ilk kelimeler, "Geç kaldın," oldu.

Aynı dudaklara öpücükle merhaba demek istemişti; fakat onu öpmeye çekindi. "Ama sana hediye getirdim." Bir elinde çiçekler diğerinde de yiyecekler vardı.

"Teşekkür ederim." Hafif bir memnuniyet Lexie'nin yüzünü aydınlatmıştı, ama içeriden gürültülü kahkahalar duyulunca neşesi kayboldu.

“Umarım yemeklerin tadına çıkaramayacak kadar sarhoş değillerdir,” diye homurdandı Lexie ve Coop’un içeri girmesi için kenara çekildi.

“Sarhoş mu dedin?” diye sordu Coop.

Lexie içini çekti. “Gel kendin gör.” Eliyle onu davet etti ve Coop menekşe kokulu daireye girdi. Çiçekleri ve yiyecekleri elinden alan Lexie, “Bunları vazoya koyduktan sonra yemekleri masaya getiririm. Ne kadar çabuk yemeğe başlarsa o kadar kısa sürede ayılırlar. Bu arada gidip onlarla ilgilenebilirsin,” dedi.

Coop, önlerindeki masada tuhaf şekilli bir şişe duran Charlotte ve başka bir kadını küçük odada buldu. “İşte geldi! Gerçekte fotoğraflardaki halinden daha yakışıklı değil mi?” dedi Charlotte cevabından emin bir şekilde.

“Beni şımartıyorsun.” Coop, Charlotte’ı yanağından öpmek için öne çıkıp eğildi. Alnından kulağına doğru koyu renk ince bir çizgi iniyordu. Saçları önceki gün gördüğü parlak kızıl rengin aksine patlıcan moru gibi görünüyordu. “Harika görünüyorsun. Arkadaşımı tanıştırmayacak mısın?” diye sordu Coop.

“Sam Cooper, bu benim en yakın arkadaşım Sylvia Krinsky. Sylvia, bu da şehrin Bekâr’ı.”

“Tanıştığımıza memnun oldum!” Saçları Charlotte ile aynı renk olan Sylvia elini sıkmak için ayağa kalkmıştı.

“Ben de memnun oldum.”

“Otur.” Charlotte yanındaki koltuğa hafifçe vurdu. Ve sonra hiçkırkı. “Özür dilerim,” dedi kıkırdarak.

Geleneksel bir Yahudi şarabı olan Manischewitz şişesini süzerek, “Gördüğüm kadarıyla partiye bensiz başlamışsınız,” dedi Coop.

“Evet, güzel bir kadeh şarap olmadan meze yemek neye yarar?” diye sordu Sylvia. “Manischewitz şarapların şampiyonudur!”

“Sloganlarının bu olduğunu sanmıyorum,” dedi Charlotte, cümlesi bir başka hiçkırıkla son bulmuştu. “Özür dilerim.”

“Ama öyle olmalı!”

Lexie mutfaktan, “Yemek hazır!” diye seslendi.

“Duydun mu? Yemek hazır.”

Her cümleinin sonunda bayanların kıkırdamalarından anlaşıldığı üzere Lexie haklıydı. Henüz ayılmamışlardı.

Charlotte’in ısrarı üzerine Coop masanın başındaki sandalyeye oturdu. Bayanlara hangi konudan ne kadar bahsetmesi konusunda Lexie’den ipucu almaya karar vermişti. Anlaşılan Lexie önce yiyip sonra konuşmak istiyor, hiç şüphesiz babaannesi ile arkadaşının biraz ayılmalarını bekliyordu; ama Charlotte ve Sylvia şarap şişesini aralarında dolaştırmaya devam ediyorlardı. Coop, mücevherler hakkında her ne biliyorlarsa şarabın bunu söylemelerini kolaylaştıracağını düşünse bile Lexie bundan o kadar emin değildi. Endişeli bir şekilde kadınları süzerek sessizce yemeğini yedi. Zaten ne onun ne de Lexie’nin tek kelime etme şansı olmuştu. Charlotte ve Sylvia durmak bilmeden konuşuyorlardı.

Fırsat bulur bulmaz aralarına giren Lexie, “Büyükanne, seninle kolyen hakkında konuşmak istiyorum,” dedi en sonunda.

Charlotte’in eli çıplak boynuna gitti. “Hay aksi, bugün kolyemi takmamıştım. Bugün saç boyama günüydü,” diye açıkladı Coop’a. “Pahalı kuaförlere para vermemek için Sylvia ve ben birbirimizin saçlarını boyarız.” Bir eliyle saçına hafifçe dokundu.

Coop, öteki kadına, “Kesinlikle anlıyorum,” dedikten sonra Lexie’ye döndü. “Nereden başlamak istersin?”

“En başından. Büyükanne, televizyonda Coop’un yüzüğü alışını izlediğini hatırlıyor musun?” Lexie’nin birbirine kenetlediği ellerinde eklemleri beyazlamıştı.

“Ah, evet! O an torunum için en uygun adam olacağımı biliyordum. Görüyorsun ya gençleşmiyorum, dolayısıyla öteki tarafa gitmeden önce Lexie’nin düzenli bir hayatı olduğunu görmek çok güzel olur.” Charlotte tam anlamıyla dramatik bir şekilde ellerini göğsüne koydu.

“Büyükanne! Kes şunu,” dedi Lexie şaşkınlıkla.

Coop, Charlotte'm hâlâ onların arasını yapmaya çalışmasının mı yoksa çok geçmeden ölüp gideceğinden bahsetmesinin mi Lexie'yi daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi.

Lexie öfkeyle soludu. "Konsantre olmaya çalışalım, olur mu?"

Charlotte kafasını yukarı aşağı salladı.

Sylvia da.

"Güzel. Coop, neden yüzük hakkında ne öğrendiğini söylemiyorsun?" diye önerdi Lexie.

Charlotte ve Sylvia ağızlarını kapatıp sandalyelerinde öne doğru eğildiler, Coop'un hikâyesiyle ilgilendikleri anlaşılıyordu.

O da Charlotte'm tepkisiyle ilgileniyordu. "Yüzüğü seçtikten sonra ofisime dönüp haber editörüme gösterdim ve hemen yüzüğün değerli bir koleksiyona ait bir parça olduğunu anlayıp Trifari olduğunu söyledi." Coop gözlerini Lexie'nin büyükannesinden ayırmıyordu.

Gözleri kocaman olan Charlotte hiçbir şey söylemeden onu dinliyordu.

"Devam et," diye teşvik etti Lexie.

"Evet, devam et," dedi Charlotte.

"Küçük bir araştırma yapınca karşıma çok ilginç bir şey çıktı."

"Yoksa bir takıma ait olduğu ve kolyemin yüzüğün eşi olduğu mu?" diye sordu Charlotte, aradaki bağlantıyı kurduğu için sesinden kendisiyle gurur duyduğu anlaşılıyordu.

"Bu kadar basit olmasını dilerdim, büyükanne. Coop'un söyleyeceklerini dinlemeni istiyorum ve lütfen üzülme. Tansiyonuna dikkat etmeliyiz." Lexie'nin içten gözleri endişeyle doluydu.

"Tansiyonumun bir şeyi yok. İlaçlarım tansiyonumu kontrol altında tutuyor ama sen çok fazla endişe ediyorsun. Devam et, Coop," diye ısrar etti Charlotte.

Lexie'ye attığı hızlı bir bakış gerçekten de istediğinin bu olduğunu söylüyordu.

"Yüzük, kolyenin de dahil olduğu bir mücevher koleksiyonunun parçası gibi görünüyor."

"İşte!" Charlotte zafer edasıyla narin kolunu havaya kaldırdı. "Haklıydım."

Lexie sızlanarak gözlerini devirdi.

"Ama söz ettiğim takımın tamamı 1950'li yıllarda bir ev soygunu sırasında çalınmış. Mücevherler ortadan kaybolmuş ve hırsızlar yakalanamamış," diye açıkladı Coop.

Masanın üstündeki peçeteyle oynayan Charlotte peçeteyi yuvarlayarak top haline getirmişti. "O halde mücevherleri kim çaldıysa elinden çıkarmaya çalışmış olmalı, bahse girerim kolye Henry'min eline bu şekilde geçti."

Lexie kaşlarını çatarak gözlüğünü düzeltilti, Coop derin düşüncelere daldığında böyle yaptığını keşfetmişti. "Kolyenin büyükbabama yaptığı bir hizmet karşılığında verildiğini söylediğini sanıyordum."

Coop da kadına aynı şeyi sormak üzereydi.

Yeni hikâyesini gerçeklere uygun olması için değiştiren Charlotte, "Kesinlikle. Büyükbabama kolyeyi veren kişi çalıntı mal satın almış olmalı," dedi.

"Bence çok mantıklı," dedi Sylvia.

Charlotte ve Sylvia, Coop'a komedi ikililerini hatırlatıyorlardı. Aklına Laverne e Shirley ya da Lucy ve Ethel geliyordu.

Coop avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Onların bu şakacı halleri Coop'a da yansımıştı. "Hanımlar, çok önemli bir detay haricinde bu söylediğiniz mümkün olabilirdi. Mücevherlerin asıl sahibi olan ve bunların çalındığı aile Lancaster'lardı ve Manhattan'da yaşıyorlardı."

Lexie kafasını salladı. "Geçen gün, Sylvia'nın bir keresinde büyükbabamın Lancaster ailesi için çalıştığını söylediğini hatırlıyorum."

Charlotte dudaklarını büzdü. "Hatırladığım kadarıyla, ailenin ismini ya da o konu hakkındaki sohbetimizi hatırlıyorum."

lamadığımı söylemişim. Peki bütün bunlarla ne söylemeye çalışıyorsunuz?” Katladığı peçeteyle kendini yelpazelemeye başladı. “Burası sıcaklaştı mı bana mı öyle geliyor?”

“Büyükanne, iyi misin?” Lexie sandalyesinden fırladı.

“İyiyim. Şarap birden ateşimi çıkardı.”

“İşte bu yüzden içki içmemelisin.” Lexie masayı toplamaya başladı, önce kadehleri ve şarap şişesini alıp Sylvia ve Charlotte’ın erişemeyeceği lavaboya götürdü.

“Genel cerrah bir kadeh şarabın kalbe iyi geldiğini söyledi!” dedi Charlotte.

“Yarım şişe Manischewitz Kırmızı Üzüm şarabının tavsiye edildiği günlük limiti fazlasıyla aştığına eminim,” dedi Lexie.

“Konuya geri dönün. Ne söylemeye çalıştığınızı bilmek istiyorum,” dedi Charlotte gözlerini kısarak.

Lexie derin bir nefes aldı. “Büyükbabamın kolyeyi ödeme karşılığında almamış olabileceğini söylemeye çalışıyorum. Belki de sadece öyle olduğunu söyledi. Belki de – ”

“Büyükbabanın hırsız olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu Charlotte, sesi yükselmisti, bu düşünce karşısında oldukça şaşırıldığı görülüyordu.

Lexie hemen yanına gidip onu rahatlatmak için elini büyükannesinin omzuna koydu. “Büyükanne, böyle bir şey söylemedim. Elbette onun hırsız olduğuna inanmıyorum. Ama eğer hırsızın o olduğuna inanılırsa daha derinlere inip adını temize çıkarmamız gerekir!”

Lexie’nin yüzündeki acı beklenmedik bir şekilde Coop’un içine işlemiştir.

“Ne anlamı var ki?” diye sordu Sylvia. “Herhalde yıllardır kimse bu davaya bakmamıştır. Neden birden bu konuyla ilgilenmeye başlasınlar ki?”

Lexie’nin bakışları kendisine kayınca Coop sandalyesinde kımıldandı. İkisi de Coop’un yüzükle ilgili hikâyeyi deşeceğini biliyordu ve Coop Lexie’nin onu bu işe sokmayacağını düşünüyordu.

Destek olmak için Lexie elini büyükannesinin omzuna koydu. “Görünüşe bakılırsa, Coop yüzüğü o kadından almış olsa da, dükkânın esas sahibi bir adammış ve birkaç kez yüzüğü geri almak için Coop’u aramış.”

Lexie gözlerini Coop’un şaşkın bakışlarından kaçırdı. Büyükannesine Coop’un bu konuda bir roman yazmayı planladığından söz etmemiştir ve Coop onu neden koruduğunu anlamamıştı.

Nedenini düşünecek fırsat bulamadan Sylvia öksürmeye başladı.

Charlotte hemen ayağa fırlayıp sertçe arkadaşının sırtına vurdu.

“Ağır ol. Kemiklerimi kıracaksın,” diye homurdandı Sylvia.

“İyi misin?” diye sordu Coop.

Lexie, Sylvia’nın oturduğu sandalyenin öteki tarafındaydı.

“Bir şeyim yok. Kendi tükürüğümle boğulacaktım.” Yaşlı kadın ıslanan gözlerini peçeteyle sildi.

Çakırkeyif yaşlı kadınlara bakan Coop bugün onlardan doğru düzgün bilgi alamayacaklarını anladı. “Bence biraz uzanıp uyumalısınız,” diye öneride bulundu.

“İyi fikir.” Lexie önce Sylvia’ya sonra da Charlotte’a sandalyelerinden kalkmalarına yardım etti. “Coop’la birlikte burayla ilgileniriz.”

Kadınların gidişini seyreden Coop, onların az önce anlattıklarından daha fazla şey bildiklerini hissetti. Sadece ne bildiklerini bilmiyordu. Tabii bir de Lexie’nin büyükannesi için endişelenmeyi bırakıp Coop’un daha önce kendisini hiç yanılmayan içgüdülerine inanıp inanamayacağını.

Öğle yemeğinin ardından mutfığı toparlamak pek uzun sürmedi, Coop sessiz kalma ihtiyacına saygı göstererek Lexie’ye yardım etti. Lexie kısa süreliğine de olsa zihnini toplama fırsatı bulduğu için memnundu. Coop’un getirdiği tezgâhın üzerindeki vazoda duran güzel çiçekler ona o kadar

da düşüncesiz olmadığını hatırlatıyordu. Sadece kendi romanını büyükannesinin hislerinden daha önemli gören bencil biriydi.

“İkisi seni çok uğraştırıyor olmalı.” Büyükannesi ve Sylvia’yı kastederek Coop sessizliği böldü.

“Bana bilmediğim bir şey söyle.” Lexie yüzüne düşen saçlarını üfleyerek uzaklaştırdı. “Büyükanneme kolyenin çalıntı olduğunu ve onu geri vermek zorunda kalabileceğini söyleme fırsatım hiç olmadı.”

Coop kafasını salladı. “Bunun için zaman var.” Elini sırtına koydu, masum dokunuş uyarılmasıyla birlikte ateşli bir hal almıştı.

Gözleri önceki geceden hatırladığı bir tona bürünmüştü.

Lexie güçlkle yutkundu. Nasıl oluyordu da bu adam üzerinde böylesine bir etkiye sahip oluyordu?

“Hadi oturalım,” dedi Coop, sesi boğuktu. “Konuşmalyız.”

Çenesi gerilmişti. Bu iyiye işaret değildi.

“Sorun ne?” diye sordu Lexie.

“Gel.” Eli hâlâ Lexie’nin sırtının aşağısındaydı, onu mutfaktaki sandalyelerden birine doğru yönlendirdi.

“Oturma odasına geçmek ister misin? Orası daha rahattır.”

Coop kafasını iki yana salladı. “Burada baş başa kalabiliriz. Büyükannenin bizi duymasını istemiyorum.”

Lexie sandalyeye oturdu. “Neler oluyor?”

Coop ata biner gibi yanındaki sandalyeye geçti, fazlasıyla seksi görünüyordu. “Her şey sırasıyla. Neden beni ele vermedin? Büyükannene yüzükle ilgili bir roman yazdığımı söyleyebilirdin, ama söylemedin.”

Lexie de bunu merak ediyordu. “Hemen yanlış bir fikre kapılma. Ben seni kollamıyordum. Onu düşünüyordum. Bugün yeterince şeyin üstüne geldiğini düşündüm ve üzerine bir de onu eklemek istemedim.” Kendisine gösterdiği ilk neden buydu.

Ayrıca daha kişisel olan başka bir sebebi de vardı.

“Hepsi bu kadar mı?” diye directti Coop.

Lexie içinden muhabir ruhunun canı cehenneme diye düşünüyordu.

“Pekâlâ. Büyükannem seni seviyor.” Ve bu Lexie için fazlasıyla önem taşıyordu. “Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Coop boğazını temizledi. “Büyükannenin hayat hakkında kendini sandığın kadar kandırdığını düşünmüyorum.”

Lexie gözlerini kıstı. “Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Sylvia ile birlikte son zamanlarda tuhaf davrandıklarını sen söylemiştin, değil mi?”

“Eee, ne olmuş?” Lexie, onun varmaya çalıştığı şeyden hoşlanmadığını belirtircesine çenesini kenetlemişti.

“Charlotte’ın hiç vakit kaybetmeden çalıntı mal satma hikâyesini uydurduğunu fark etmedin mi? Çalıntı malların büyükbabanın eline nasıl geçmiş olabileceğini ona sormamıza fırsat bırakmadan kendiliğinden bize cevap verdi.”

“Çok hızlı düşünür.”

Coop ona biraz daha yaklaştı.

Tıraş losyonunun erkeksi ve tanıdık kokusu Lexie’nin tüm duyularına ve vücuduna aşırı yükleme yaptırıyordu. Mantıklı düşünebilmek adına tahrik olmasını engellemek kolay değildi, ama deniyordu.

“Konuyu Lancaster ailesi soygununa bağladığımızda hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi yapıp böyle bir isim hatırlamadığını iddia etti.”

Coop’un kendinden memnun ifadesi Lexie’yi rahatsız ediyordu. “Hatırlamadığını nereden biliyorsun? Belki de gerçeği söylüyordur. Hiç bunu düşündün mü, Bay Yetenekli Muhabir?” Büyükannesini savunmak Lexie için oldukça doğal bir davranıştı. Yıllarca ailesine karşı bunu birçok kez yapmış, aşırı davranışları konusunda onlara sık sık açıklama yapmak zorunda kalmıştı. Bu kez de durum pek farklı değildi.

Coop canından bezmiş bir halde inleyerek soludu. “Lan-
caster ismi her sarf edildiğinde, büyükannen ya konuyu de-
ğiştiriyor ya da kendini iyi hissetmiyormuş gibi yapıyor.”

“Sıcakladığını söyledi, Coop. Kendini iyi hissetmediğini
değil.”

“Dikkatimizi dağıtmak istiyor olamaz mı? Bunu sana ne
kanıtlayabilirim ne de açıklayabilirim, ama içimden bir ses
bize tüm bildiklerini anlatmadığını söylüyor.”

Lexie her ne kadar Coop’un inandıklarını inkâr edip ken-
dini savunmaya devam etmek istese de, söylediği şeylerdeki
gerçeklik ihtimalini düşünmeden edemiyordu.

Büyükannesi gerçekten de son zamanlarda tuhaf davra-
nıyordu. Kadının keskin bir hafızası vardı ve geçmişe dair
en ufak detayları bile hatırlardı, ayrıca Lexie, Charlotte’in
unutkanlık yaşadığına dair hiçbir belirti görmemişti. Sıradan
unutkanlıkları dışında. Çok sevdiği kolyesini aldığı aile ol-
maları bir yana, kocasının çalıştığı ailenin ismini Charlotte
nasıl unutulabilirdi ki?

Lexie sandalyesinde kıpırdandı, huzursuz olmuştu ama
bunu kendince konuşmak istediği şeyler olan Coop’a itiraf
etmek istemiyordu. Ona ailesinin aleyhine – ya da romanını
yazabilmek için – kanıt toplamasında yardımcı olmaya niyeti
yoktu. Ailesinin hangi üyesi için içinde olursa olsun.

Coop tekrar boğazını temizledi, Lexie’nin konuşmasını
beklediği açıktı. “Şimdilik bu konuyu konuşmamaya ne
dersin? Bunun yerine *gerçeklere* odaklanmaya devam edelim.”
Lexie keşfedecekleri her şeyle mücadele etmeye hazırdı, ye-
ter ki bir gazetecinin içgüdüğü değil gerçek olsun.

“Anlaştık.” Coop ellerini sandalyenin tepesinde birleştirdi.

“Öyleyse ilk durağımız Klasik Kuyumcu mu?” diye sordu
Lexie. “Öğleden sonra ikimiz de işe mi dönüyoruz?”

Coop başını salladı. “Akşam da babamın restoranına ye-
meğe gideriz.”

Lexie hemen kafasını salladı. Coop’la akşam yemeği ye-
mek, onunla baş başa vakit geçirmek artık pek de akıllıca bir

fikir gibi görünmüyordu. Onu hâlâ eskisi kadar çok istese
de, her ikisinin de kendilerine ait planları bu yakınlıkta bir
ilişkiyi aptalca yapıyordu.

Coop ayağa kalktı. “Nasıl istersen. Ben sadece soygunla
ilgili eski dosyalara erişmemize yardımcı olup olmayacağını
görmek istemiştim.”

Demek *randevu* türünden bir akşam yemeği olmayacaktı.
Lexie yanlış fikre kapılmıştı. Onu reddetmiş olsa da hissettiği
utanç içindeki hayal kırıklığıyla savaşıyordu.

Coop’un yanında olmadan araştırma yapmasını istemiyor-
du. “Hmm, işlerimi hızlandırıp seninle gelebilirim.” Sertçe
yanağının iç kısmını ısırıldı.

“Harika. Babama bizim için bir masa ayırmasını söyle-
rim.” Coop ona göz kırptı.

Ve böylece Lexie ne olduğunu anlamıştı. Coop onu tam
da kaçınmaya çalıştığı köşeye sıkıştırmıştı. Deli gibi istediği
adamlar samimi ve baş başa vakit geçirecekti. Olması gerektiği
kadar sinirlenmemiştir, bu da onu delirtiyordu.

Ricky dükkânının arka tarafında saklanıyor, kendisini es-
kisinden daha alçak hissediyordu. Dükkânı Anna’ya bırak-
mıştı ve bankadan yeni dönmüştü. Nasıl ön kapıdan rahatça
içeri giriyorlarsa, arka kapıdan döndüğünü haber vermeden
içeri girmişti. Kapının üstündeki çanların çalmasıyla müşte-
rilerin geldiğini anlayınca dükkânı ofisten ayıran perdelerin
arasından gizlice içeri baktı.

Onları ilk görüşte tanıyamamıştı. Hayır, kılık değiştirmeye
çalışmışlardı, ama Anna’ya o lanet olası muhabire verdiği yü-
züğü sorduklarında seslerini duymuş ve Ricky anlamıştı. He-
nüz bir planı yoktu, o yüzden kulak kabartmaya devam etti,
kızı soruları cevaplandırırken onları izliyor ve dinliyordu.

“Soygunu haberlerde gördük. Sizin için çok korkutucu
olmuş olmalı.”

Ricky, bir takım oldukları zamanlarda kadınlara takma
isim verirdi. İlk konuşmaya başlayan Lucy adını taktığı ka-

dındı. Anlaşılan hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ ikisinin arasında liderlik onun elindeydi. Diğeri, en yakın arkadaşı ve destekçisi Ethel'di.

"Soyguncunun kızımın canını yakmadığına şükrediyorum," dedi Anna, sesi dikkat çekiciydi.

Ricky, hayatındaki tek doğru şeyler olan kızının ve torununun başına bir şey gelme ihtimalini düşündükçe hâlâ soğuk terler döküyordu.

Sohbet ailelere kaymıştı, normal bir şeymiş gibi görünüyordu, çünkü mücevherlere bakmaya gelen yaşlı insanların çoğu kendileri hakkında sohbet etmekten hoşlanırlardı. Ricky hariç. O hep sessiz kalmayı tercih ederdi, böylece bunca yıl kendini beladan uzakta tutmayı başarmıştı. Yine de ilgiyle onları dinliyordu, her şeye rağmen eski ortaklarının hayatlarını merak ediyordu. Anlaşılan, Lucy duldu ve bir çocuğu vardı, Ethel da duldu ama yaşlılık yıllarında ona destek olabilecek bir çocuğu yoktu. Ve elbette birbirlerinin ellerine hafifçe vurarak Anna'ya iyi ki birlikte olduklarını söylüyorlardı. Ricky ancak bu kadarına tahammül edebilmişti.

Başlarında eşarplar ve yüzlerinde geniş camlı siyah güneş gözlükleri olduğundan yılların onlara iyi gelip gelmediğini anlayamamıştı

Ricky neredeyse kahkaha atıp kendini ele verecekti.

"O yakışıklı gazeteciye verdiğiniz yüzüğü merak ediyoruz," diye Ethel'in araya girmesiyle Ricky gerçekliğe geri dönmüştü.

"Biliyor musunuz, kendisi şu sıralar şehrin en gözde bekârı," dedi Lucy.

Ricky hâlâ dedikodu köşelerini okuduklarını düşündü.

"Ödül almak istemedi ama ben ısrar ettim. O da en sonunda yüzüğü seçti. Size ancak bu kadarını söyleyebilirim," dedi Anna.

Aferin kızım, diye içinden geçirdi Ricky.

"Yüzüğü nereden bulduğunuzu bile söylemeyecek misiniz?" diye sordu Ethel.

"Babamla konuşmanız gerekir. Yüzük yıllardır biriktirdiği ıvır zıvırlardan sadece biriydi. Maalesef kendisi döküntü toplayan biri."

"Öyle olduğuna eminim," diye homurdandı Lucy.

Söylediği şey karşısında şaşırان Anna, "Anlayamadım?" dedi.

Huysuz kocakarı. Hâlâ eskisi kadar cesurdu.

"Öyle olduğuna eminim dedim. *Oprah*'da sandığımızdan da çok insanın ciddi psikolojik rahatsızlıkları olduğunu izledim. Sonu çöp evlere kadar gidiyor." Lucy daha ciddi bir ses tonuyla açıkladı.

Anna içini çekti. "Biliyorum. Bu yüzden babam ortalarda olmadığına arada sırada biriktirdiği şeyleri satıyorum."

"Baban buralarda mı?" diye sordu Ethel, sesinden gergin olduğu anlaşılıyordu.

"Hayır, bankaya gitti, ama kalıp onunla konuşmak istiyorsanız birazdan dönecektir," dedi Anna.

İyi ki Ricky ön kapıya taktığı çanlardan arka kapıya da taktırmayı düşünmemişti. Kızı bile dönmüş olduğunun arkında değildi.

"Hayır, teşekkür ederiz," dedi Lucy. "Artık gitmeliyiz."

Ricky kafasını salladı. Evet, evet gidin. Dışarı çıkın. Uzaklaşın ve bir daha geri gelmeyin.

"Hey, bekle! O senin baban mı?" diye sordu Ethel.

Ricky gözlerini sınımsıkı kapatıp yutkundtu. Anna'nın arkasındaki duvarda bir fotoğraf asılıydı.

"Evet, babam ve Ed Koch, New York valisi olduğu zamanlar," dedi Anna gururla.

Ricky restoranda tanıştıkları o geceyi hâlâ hatırlıyordu; karısı, toprağı bol olsun, valiyle birlikte poz vermesine ısrar etmişti. Daha sonra fotoğrafı büyüttürüp çerçeveletmiş, sonra da duvara asmıştı.

Ricky bunu şu ana kadar tamamen unutmuştu. Masum fotoğraf Lucy ve Ethel'e ihtiyaçları olan tüm bilgiyi vermişti – dükkân gerçekten de Ricky'ye aitti ve yüzük sürekli el değiştirmek yerine yıllar boyunca Ricky'nin elinde kalmıştı.

Telefon çalınca Anna izin isteyip telefona baktı. Neyse ki telefon tam yanında olduğundan dükkânın arkasına gelmek zorunda kalmamıştı.

“Çok uzun bir süre önce çekilmiş,” dedi Ethel. “Ama daha o zamanlar yaşlanmaya başlamış.” Sesindeki neşe Ricky’nin dikkatinden kaçmamıştı.

“Hiç de iyi görünmüyor. Şu göbeğe bak. Anlaşılan kelleşmeye başlamış, ayrıca diğer tarafa taradığı saçları çok gü-lünç.”

Ricky, elini kel kafasına götürürken Lucy’nin dırdırcının teki olduğunu düşündü. Eşarpları ve gözlüklerinin altında bu yaşta kapak modelleri gibi göründüklerini de pek sanmı-yordu.

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedi aralarına geri dönen Anna. “Yüzüğü çok mu beğenmişsiniz? Belki sizin için ona benzer bir şey bulabilirim.”

“Hayır, teşekkürler. Çok ilginç bir parça gibi görünüyordu, sadece nereden geldiğini merak etmiştik. Seninle sohbet etmek çok hoştu, canım.”

“Sizinle de öyle. Yine beklerim. Belki babamla konuşabil-sirsiniz ya da ilginizi çeken bir şey bulursunuz!” dedi Anna neşeli satış elemanı sesini takınarak.

Ricky normalde onunla gurur duyardı. Ama şu an korku-dan sinmiş bir haldeydi.

Sonu gelmişti.

Terlemeye başlamıştı, zamanı gelip onu köşeye sıkıştır-dıklarında iki kadınla nasıl başa çıkacağına dair zihni senar-yolar üretiyordu. Çünkü onu köşeye sıkıştıracaklarından son derece emindi.

Ona hep ne zaman bir işi yapması, ne zaman ise çekip git-mesi gerektiğini söyleyen içgüdücü birinden birinin onu bu-lacağı konusunda onu uyarmıştı. Bu iş ikisi birlikteyken ol-mayacaktı. Ethel ile birlikte olduğu o geceye kadar çok yakın arkadaşlardı. Ricky onları en son gördüğünde, bugünlerde it dalaşı denen şekilde yatak odasında yerde yuvarlanıyorlardı.

Hem de onun için.

Korkağın teki olduğundan onlar kavga ettiği sırada sıvışıp gitmişti. Aradan geçen yıllar boyunca birbirlerine düşman olduklarını sanmıştı. Anlaşılan yanılmıştı, bu da içinde bu-lunduğu durumu daha tehlikeli bir hale sokuyordu.

İkisi bir araya geldiklerinde koskoca bir adamı altına bile iştebilirlerdi.

Onuncu Bölüm

Lexie ve Coop, Klasik Kuyumcu'dan dışarı çıkmışlardı. Anna onlara babasının aniden şehir dışına çıktığını; balık tutmaya gittiğini söylemişti kafasını sallayarak, sinirlendiği anlaşılıyordu. O dönene kadar bu taraftan hiçbir bilgi alamayacaklardı. Lexie, Coop'un babasından rica etmelerinin daha iyi olacağını umuyordu.

Ancak Coop babasının barında o gece kadınlar gecesi olduğunu unutmuştu. Bar çok kalabalıktı ve yaşlı Cooper içkileri servis etmekle meşguldü. Bu da Lexie'yle Coop'un ortalık sakinleşip Jack'in onlarla konuşmaya fırsatı olana kadar birlikte takılmak zorunda oldukları anlamına geliyordu. Neyse ki, Jack onlara arka taraftaki aynı masayı ayırmıştı.

Bardaki kimseyi tanımadığından ve yapması gereken işler olduğundan Lexie yerine yerleşti. Coop içkilerini sipariş etmeye gitmiş ve insanlara selam verip onlarla sohbet etmeye başlamıştı. Çok sayıda kadının dolaşması ve Coop'un şehrin en gözde bekârı olması nedeniyle tüm kadınlar etrafını sarmıştı, sohbet etmek için onu durdurup ilgisini çekmeye çalışıyorlardı. Vücut dili kadınların hiçbirini ayartmadığı için şanslıydı, yine de Lexie içini kaplayan kıskançlık duygusuna engel olamıyordu.

Lexie, kıskançlığın kendisine yakışmadığına karar verip dizüstü bilgisayarını çıkardı ve sitesiyle ilgili fikirlerini not alıp Coop'u ve işini özetleyen kelimeler yazmaya başladı. Hâlâ Coop'un romanını okuması gerektiği halde siteyi nasıl

tasarlayacağı ona kendiliğinden gelen bir şeydi. Her zaman ilk olarak renk kartelasıyla başlardı. Pantone renklerini çıkarırdı, buradan sonra istediği renkleri bulmak kolaydı, yine de elinde bolca seçeneği olması için bir sürü renk seçti.

"Tekrar buradasın. Bu çok etkileyici. Demek kardeşim seni korkutup kaçırmadı." Matt Cooper bir sandalye çekip yanına oturdu.

Lexie zoraki bir şekilde gülümsedi, çünkü hâlâ Coop'un bir sonraki kitabının konusu üzerine düşünüyordu. "Kardeşinle bir işimiz var."

Matt tek kaşını kaldırdı. Sorgulayan bakışı kardeşini andırıyordu, ama yakışıklılık konusunda Coop'u gölgede bırakmaya yeterli değildi. Matt de yakışıklıydı elbette, ama Coop gibi göz kamaştırıcı bir şekilde seksi değildi. En azından Lexie'nin önyargılı fikrine göre.

"Kişisel bir iş mi yoksa özel bir şey mi?" diye sordu.

Lexie gözlerini devirdi. "Siz Cooper kardeşler neden sürekli soru sorup duruyorsunuz?"

"Kanımızda var." Matt sırttı. "Eee?"

Lexie dürüstçe bir cevap almadan Matt'in vazgeçmeyeceğini anlamıştı. "İkisi de; ama şu an onun web sitesi üzerinde çalışıyorum." Yüzüğün gizemi hakkında herhangi bir şey açığa vurmaya niyeti yoktu. Bu Coop'un işiydi, onun değil.

"Onun ne tür bir siteye ihtiyacı olur ki?" diye sordu Matt, aklının karışmış olduğu belliydi.

"O, romanı yayınlanan bir yazar. Yazarların web sitelerine ihtiyacı vardır." Lexie bunun yeterince açık olduğunu düşünüyordu.

Matt gözlerini kocaman açıp kahkaha attı. "Yapma. Roman yazma işi sadece bir hobi. O bir olay yeri muhabiri. Asıl işi bu."

Eğer Matt buna inanıyorsa, kardeşini pek de iyi tanımıyor demektir. Lexie çenesini tutması gerektiğini bilse de kendine engel olamayıp "Kitabını okudun mu?" diye sordu.

Aslında çenesini tutmalıydı.

“Okumayı seven bir insan değilim.” Matt gözlerini indirip aşınan tahta masaya baktı. En azından ilgisizliğinden utanmış görünüyordu.

“Ona destek olmak için kitabından satın aldın mı?” diye soran Lexie onu biraz daha sıkıştırmıştı.

Matt sandalyesinde kıpırdandı.

Sorgulanan kişi olmaktan pek hoşlanmadığını düşündü Lexie neşeli bir şekilde.

“Kitabından çok sayıda basmadılar. Dolayısıyla kitabı bulmak çok zordu,” diye yanıtladı Matt en sonunda.

Lexie'nin neşesi kaybolmuştu. “Senin gibi bir kardeşe hiç yakışmıyor.” Geniş çantasına uzanıp Coop'un evinden aldığı kitabı çıkardı. “İşte. Bunu okuyabilirsin.” Kitabı onun eline tutuşturdu. Kendisine başka bir tane almak zorundaydı.

Matt kahkaha atmaya başlayınca şaşırıldı. “Kardeşimin senden neden hoşlandığını şimdi anlıyorum. Güzel, akıllı ve sadıksın.”

“Benden bir süs köpeğiymişim gibi bahsediyorsun!”

“Hiç de değil. Bir merdiven düşün mesela; sen Coop'un eski eşinden bir basamak yüksektesin. Karşımda olduğun için böyle söylemiyorum.”

Lexie, Coop'un hostes eşinin seyahatleriyle ilgili bir tartışmaya girmek istemiyordu. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.” Matt'in konuyu burada bırakacağını umuyordu.

Onlara doğru yürüyen Coop yanlarına geldi, Lexie tam zamanında geldiğini düşünüyordu. “Bir şeyi mi bölüyorsunuz?” diye sordu, bakışları Matt'e odaklanmıştı.

Gözlerindeki kızgınlık parıltısı Lexie'ye az önce yaşadığı kıskançlık duygusuna pek alışkın olmadığını söylüyordu.

“Sadece bu bayana eşlik ediyordum. Şimdi evime, karımın yanına dönmeliyim.” Matt acele etmeden yerinden kalktı. Kardeşinin sırtına hafifçe vurdu ve Lexie'ye göz kırptuktan sonra uzun adımlarla yanlarından uzaklaştı.

“Baş belası,” diye homurdandı Coop. “Hamburger, patates kızartması ve içecek bir şeyler söyledim. Umarım senin için sakıncası yoktur.”

Birdenbire karnı guruldayınca Lexie gülümsedi. “Aslında harika olur.”

Sonraki birkaç dakika boyunca yemeklerinin gelmesini beklerken, Lexie ve Coop, web sitesinde görmek istedikleri tonlar hakkında konuştular. Coop, Lexie'nin seçtiği renk kombinasyonlarına kısaca göz attı, ama barın aydınlatması yeterince iyi olmadığından bu işi başka bir zamana ertelediler.

Ne yüzük ne büyükanne ne de endişe verici başka bir şeyden bahsettiler; havadan sudan konuşup yemeklerin tadını çıkardılar. İkisi de müzik ve film konusunda aynı zevklere sahip olduklarını fark ettiler, çünkü Lexie kadınlara yönelik filmler yerine aksiyon filmlerini tercih ediyor ve her ikisi de komedi filmlerini seviyordu.

Coop'la olmak, Lexie'nin hatırladığı kadarıyla herhangi bir adamla ya da cinsel çekim hissettiği bir adamla olmaktan daha kolaydı. Ona hâlâ kızgın olsa da ama onu çok istediğini inkâr edemezdi.

Coop tabağını ileri itip arkasına yaslandı. “Şıştım.”

Lexie güldü. “Ben de. Baban harika hamburger yapıyor-muş.”

“Bunu ona da söylemeyi unutma.” Coop aniden titreyen telefonunu eline aldı. Arayan numaraya bakıp yanıtladı. “Ben Coop.” Telefonun öteki ucunda konuşan kişiyi dinlerken sakin görünümü birden değişmişti. “Birazdan orada olurum,” dedi ve kapattı.

“İş mi?” diye sordu Lexie.

Coop kafasını salladı. “Görev. Şehirin banliyösünde büyük bir yangın çıkmış. Gitmeliyim.” Sorumluluğundan kaçmaya çalışmamış, Lexie de ondan böyle bir şey yapmasını istememişti.

“Eve tek başıma dönebilirim. Zaten okumam gereken çok fazla şey var, beni oyalay,” der demez farkına vardı. “Aslında...”

“Ne?” diye sordu Coop.

“Senden aldığım kitabı kardeşine verdim.”

Lexie'nin söyledikleri üzerine şoke olan Coop, "Ne yaptın?" diye sordu. "Neden böyle bir şey yaptın?" Matt kitabı neden almış olabilirdi ki?

Daha önce Coop'un yazdıklarına hiç ilgi göstermemişti ve Coop'un ilk denemesi müthiş bir başarı yakalamadığından, kendisi de kitabını pek övme gereği duymamıştı. Ne var ki ailesi biliyordu. Coop'un imzalayıp verdiği kitaplardan biri babasının evinde duruyordu, fakat yaşlı adamın kitabını elini alıp okuduğundan emin değildi. Matt'e gelince, hiçbir zaman kardeşinin *hobisine* ilgi göstermemişti, o halde neden böyle bir saçmalığa bulaşıyordu?

Peşine düşmesi gereken bir haber varken neden oturmuş Lexie'yle bu konuyu tartışıyordu. "Al." Evinin anahtarlarını çıkardı. "Neden benim evime dönmüyorsun? Koridordaki küçük odada kitaplarımın olduğu bir kutu var. Onlardan birini okurken beni bekleyebilirsin. Ben de ya bugün ya da yarın ilk iş çözülmemiş vakaların olduğu dosyalara nasıl erişebileceğimizi babama sorarım."

Lexie duraksayınca Coop elini tutup anahtarı avucuna bıraktı. "Sırf bana hâlâ kızgın olduğun için aramızdaki muhteşem şeyden kaçmayacaksın."

Lexie eline baktı. "Kaçmayacağım, öyle mi?" Dudaklarında beliren gülümseme Coop'a bu raundu kazandığını söylüyordu.

"Hayır. Bunu ve kardeşime kitabımı vermiş olmanı daha sonra konuşuruz. "Copp onun dudaklarına ufak bir öpücük kondurduktan sonra dışarı çıkıp haberin peşine düştü.

Lexie'nin bir şeyler okurken ya da çalışırken yapmayı en sevdiği şey fıstıklı dondurma yemektir, o yüzden Coop'un evine giderken bir kutu dondurma almak için markete uğradı. Apartmanın girişine yaklaştığı sırada, üzerinde üniforması olan Sara dışarı çıkıyordu.

"Merhaba." Genç kadın ona el salladı. "Coop evde değil."

Lexie önce duraksadı ama sonra elindeki anahtarları gösterdi.

Sara gözlerini kocaman açmıştı. "Vay, vay, vay." Yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Seni gerçekten önemsiyor olmalı."

"Bunu onaylıyor gibisin."

Sara kahkaha attı. "Evet, sanırım onaylıyorum."

Aslında Sara, Lexie'nin içinde kopan fırtınadan habersizdi. Büyükannesinin tansiyonu, yıllar önce olan bir soyguna bir şekilde karışmış olma ihtimali ve Coop'un bu konuda bir roman yazma isteği arasında duyduğu endişe yüzünden sanki duvarlar üstüne üstüne geliyormuş gibi hissediyordu Lexie. Sara'nın kocaman gülümseyerek onaylamasıyla üzerine binen baskı daha çok artmıştı.

Birkaç dakika daha çene çaldıktan sonra Sara işine gitti. Lexie, Coop'un evine girip kitapların olduğu kutuyu buldu ve içlerinden bir tanesini aldı.

Okumaya başlamadan önce dizüstü bilgisayarını çıkarıp yeryüzünde ziyaret etmek istediği yerleri internette gezmeye başladı.

Gidebilme ihtimali olan yerlere bakmak Lexie'yi neden-sekinleştiriyordu. Tüm bu mücevher soygunu olayı sona erdiğinde kafasında bu yer isimleri olacaktı. O zamana kadar Hot Zone tekrar başlamış olacak, tasarruf yapmak ve seyahat etmek için eline yeterince nakit para geçecekti. Büyükannesinin tansiyonunun kontrol altında olmasını ve bilgisayar bilgisinin birbirlerine elektronik posta gönderebilecekleri kadar yeterli olmasını umuyordu. Seyahati normalden daha kısa sürse de bu şekilde Lexie huzur içinde gidebilirdi. Büyükannesinin yaşı ilerledikçe, seyahatlerini kısaltan Lexie onu görmek için daha sık eve döner olmuştu.

Peki ya Coop?

Roman yazmaya kararlı olduğu düşünülürse, Lexie'nin umurunda olmamalıydı. Buna rağmen buradaydı; çünkü Coop haklıydı. Bundan hoşlanmasa da onu durduramıyordu.

Birlikte araştırma yaptıkları sırada onunla vakit geçirmekten zevk aldığını inkâr edemiyordu. Öte yandan, herhangi bir kısa geziye çıkacak olsa, eve döndüğünde Coop'un onu beklemiyor olacağından emindi.

Bu düşünce içinin ürpermesine neden olmuştu. yine de gitme isteğinden daha güçlü değildi.

Coop eve sabah ikide dönebilmişti. Yorgun bir şekilde merdivenlerden çıkarken Lexie'yi yatağında derin uykuda bulacağını umuyordu. Gece eve döndüğünde karşılaşabileceği ondan daha güzel bir şey düşünemiyordu ve bu düşünce onu birdenbire durdurdu.

Tırabzana tutunup durdu ve nasıl bu kadar hızlı bir şekilde bu noktaya geldiğini düşünmeye başladı. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes alıp kendine Lexie'nin onun etrafında olmasına pek alışmaması gerektiğini hatırlattı. Eve döndüğünde Lexie'yi bulacağını beklemek üzüntüye giden kesin bir yoldu.

Anın tadını çıkarmalıydı. Bu düşünceyle birlikte, evine girdi.

"Hey!" dedi Coop, oturma odasının ışıklarının hâlâ açık olduğunu ve Lexie'nin kanepeye kıvrılmış kitabını okuduğunu görünce şaşırılmıştı.

İçeri girdiğinde kafasını kaldırıp ona bakmamıştı bile.

"Saat çok geç olmuş."

"Biliyorum. Ama neredeyse bitmek üzere." Lexie, Coop'a gitmesi için işaret etti.

Lexie, üstünü değiştirip onun V yakalı tişörtlerinden birini giymişti. Tabii Coop'un tişörtü Lexie'nin ufak vücuduna bol geliyordu ve göğüslerinin arası görünüyordu. Coop, Lexie'nin o lanet olası kitaba gösterdiği ilgiyi kendisine göstermesini diledi, ama bir yandan da onun yazdığı hikâyeye kendisini kaptırmış olmasından mutluydu.

Diğer odada ışıklar hâlâ açıkken Coop yatağa girdi, Lexie kitapla ilgileniyordu. Coop yeteneği hakkında onun ne dü-

şündüğünü gerçekten merak ediyordu; çünkü hayatında sadece bu konuda başarısız olmaktan son derece korkuyordu.

Coop uyandığında Lexie'yi ellerini başının arkasında birleştirmiş bir şekilde tavanı izlerken buldu. Sabahları uyanıldığını fark edene kadar birkaç dakikalığına da olsa onu gözükleri olmadan izleyip görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Güneşte pek fazla kalmamıştı, açık, porselen gibi bir teni, burnunda ve yanaklarında hafif çilleri vardı.

Elini uzatıp parmak ucunu burnunun ufak kemiği üzerinde gezdirdi. "Uyanalı çok oluyor mu?"

"Pek sayılmaz." Lexie gülümseyip yan tarafa döndü ve dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Dün gece kaçta yattın?"

"Senden az sonra yattım sayılır ama sen çoktan kendinden geçmişsin."

Coop kafasını salladı. Saatlerce ayakta kaldığından ve kasten çıkarılan yangının dumanını solumaktan yorgun düşmüş ve yastığa başını koyar koymaz uyumuştur.

Etkisini bu sabah da üzerinde hissedebiliyordu.

"Neden bu kadar erken uyandın?"

"Altı saat uyku bana yetiyor."

Coop işi gereği, çalışma saatlerini önceden kestiremediği için daha az uyumaya alışmıştı. Gözlerini açıp kendine gelmişti ve en sonunda kafasını kurcalayan soruyu sordu. "Kitabın hakkında ne düşündüğünü söylemeyecek misin?"

Lexie'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Elimden bırakamadım."

Bu kadarının farkındaydı. "Ve?"

"Çok ilgi çekici bir hikâyeye yazmışsın, Coop. Olaylara kendimi kaptırdım, karakterler hayatın içinden ve gerilim inanılmaz. Gerçekten heyecan verici bir kitap!"

Güzel şeyler söylemişti ama Coop o zeki gözlerinin ardında başka bir şeyin saklı olduğunu fark etmişti. "Söylemediğin şey nedir?" diye sorarken ne zamandan beri ceza vermeye bu kadar meraklı olduğunu düşünüyordu.

Yatağındaki güzel kadın yaptığı işe iltifat ediyor, o ise daha fazlasını duymak için ısrar ediyordu.

Lexie oturur pozisyona geçip yüzünü ona doğru çevirdi. “Pekâlâ, sorun şu.”

Coop yatağın başına yaslanıp muhtemelen hoşlanmayacağı eleştirileri duymak için hazırlandı.

“Bence hikâyenin geçtiği yerle ilgili bir sorun var,” dedi Lexie tereddütlü bir şekilde, devam edip etmemek konusunda kararsız olduğu görülüyordu.

“Coop sorun değil. Dayanabilirim,” deyip eliyle devam etmesini istercesine işaret etti. “Söyle bakalım.”

Lexie dilini dudaklarının üstünde gezdirdi. Coop bu görüntünün dikkatini dağıtmaması için beynini uyardı. Ama vücudu bu uyarıyı dinlememiş ve sabah ereksiyonu başlamıştı.

“Sadece... Polisin bir numaralı şüphelisini aradığı Doğu Harlem’de geçen bölümü ele alalım. Onun kafasının içindeyiz, dolayısıyla ne kadar tecrübesiz ve hassas olduğunu ve bunun nedenini biliyoruz. Peki o sokakta ne görüyor?” Lexie konuşurken hararetli bir şekilde ellerini havada sallıyordu. “Bu hikâye herhangi bir yerde geçebilirdi. Mekânın rengini ve özelliklerini okuyucuya yansıtabilirdin ve kelimelerin sayfadan taşmalıydı. Hiç orada bulundun mu?” diye sordu.

“Elbette.” Doğu Harlem Coop’un arka bahçesi sayılırdı. İlk elden edindiği deneyimlerine dayanarak yazmıştı.

“Öyle mi? O halde etnik karışımı, çeşitli restoranlardan gelen farklı milletlere ait yemeklerin kokularını, pencerelerden sokaklara taşan salsa ritmini *tasvir edebilirsin.*” Hayali bir ritme göre parmaklarını şıkırdattı. “Farklı dillerde yapılan sohbetler ve çeşitli yaş gruplarındaki insanların sokaklarda birbirlerine karışması.” Gözleri heyecanla ışıldıyor, kelimeleri ve enerjisiyle yarattığı dünyaya onu sürüklüyordu.

Oraya gitmesine dahi gerek kalmadan Doğu Harlem’i Lexie’nin gözlerinden görebilmiş, kendisini gece vakti dumanlı sokaklarda yürüyormuş gibi hissetmişti.

Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde adrenalini tüm vü-

cutunu ve beynini sarmıştı. Tıpkı büyükannesinin evinde geçirdiği ilk gece olduğu gibi, bir kez daha yazı yazması için Lexie, Coop’u harekete geçirmişti.

Coop, ona doğru yaklaşıp dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdu.

“Bu da ne içindi böyle?” diye sordu Lexie, gözbebekleri büyümüş, sesi boğuklaşmıştı. “Az önce eserini hor gören ben değil miydim?”

“Sen eserime farkındalık kattın. Bana yaşattığın tüm o renkleri ve tatları biliyor musun peki?”

“Evet?” Başını yana yatırınca Lexie’nin bir tutam saçı sevimli bir şekilde yanağına düşmüştü.

“Sana şimdi bu iyiliğinin karşılığını vereceğim.” dedi Coop ve bir eliyle onun saçını yüzünden uzaklaştırdı.

Lexie gülümsedi, eleştiriyi bir kenara bırakıp deneyim yaşamaya dünden razıydı. Aralarında ne tür bir engel olursa olsun örtülerin altında yarattıkları ısıyla baş edemezdi. Coop ona doğru uzandı, ama o sırf eşit şartlarda olmaları adına bu kez kontrolün kendi elinde olmasına karar vermişti.

Lexie bacağına Coop’un ayak bileğine dayayarak üstüne çıktı.

“Bak sen,” dedi Coop, boğuk sesinden yaptığından hoşlandığı anlaşılıyordu.

Lexie’nin gözbebekleri kocaman olmuş, tutku gözlerini karartmıştı.

“Sanırım beni yanlış anladın, *ben seni gözden geçirmek istiyorum.*”

“Nasıl arzu edersen.” Coop, kollarını ve bacaklarını açarak muhteşem vücudunu ona sundu.

Lexie ağzından başlamıştı, dudaklarını dudaklarının üstüne yerleştirip acele etmeden diliyle keşfe çıkıp tadına bakıyor, sataşıyor ve kendisini tahrik ettiği kadar onu da tahrik etmeyi umuyordu.

Coop bir elini sırtına atıp onu sıkıca kendisine doğru çekmişti. Lexie de buna karşı koymamıştı; çünkü kasıkları

Coop'un sertleşen penisine çarpıyordu. Aralarında ince ipek iç çamaşırı ve boxer dışında hiçbir şey yoktu. Eğer Coop bunların uzun süre dayanacağını sanıyorsa, Lexie ona durumun hiç de böyle olmayacağını göstermeye niyetliydi.

Dudaklarından boynuna inip miski andıran erkeksi kokusunu içine çekti. Diliyle boynundaki yapılı kaslarını takip ederek göğsüne doğru inip göğüs uçlarından birini dişlerinin arasına aldı, şişen ucunu önce çekiştirip daha sonra yalıyordu.

Coop'un sırtında duran eli biraz daha sıkışmış ve zevkten göğsünde boğuk bir inilti yankılanmıştı. Lexie Coop üzerindeki etkisi hakkında önceleri şüphe duymuşsa bile, artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. İki de bu bedensel belirsizliğe eşit ölçüde kapılmışlardı ve Lexie kendini tamamen ele geçirilmiş hissediyordu. Coop'a verdiği her damla zevk kendi vücudunun tepki vermesine neden oluyordu. Göğüsleri şişmiş, uçları sertleşmiş ve iç çamaşırı ıslanmıştı. Coop tişörtünün altına ellerini sokup göğüslerini avuçladığında hissettiği baskı o kadar hoşuna gitmişti ki, başını geriye atarak onu devam etmeye teşvik etmişti.

Coop tişörtünü çekiştirince Lexie birden çırılçıplak olmak istedi ve tişörtü boynundan çıkarıp yere fırlattı. Sanki anlaşmışlar gibi sırada iç çamaşırları vardı, ama tekrar yatağın ortasında buluştuklarında, Coop başladığı şeye geri dönmüştü; göğsünü yine avucunun içine aldı, ama bu kez daha kararlıydı. Üzerine iyice odaklanmıştı.

Lexie kontrolü buraya kadar eline alabilmişti. Söz konusu Coop olunca, kendi rızasıyla her şeyi ona bırakıyordu.

Coop başını eğip onu bekleyen göğüs ucunu ağzına aldı. Lexie vücudunu ona doğru iterek göğsünü daha çok ona doğru çıkarmıştı. Coop parmaklarıyla masaj yapıp diliyle onu yaladıkça Lexie kendinden geçiyordu. Hissettiği duygular içine işlemişti. Onun üstünde kımıldanarak en çok ihtiyaç duyduğu yere, ereksiyonunun olduğu bölgeye yerleşti.

Ön sevişme havasında değildi, esas olanı, Coop'u içinde hissetmeyi istiyordu.

"Komodinin hangi çekmecesinde?" diye sordu, o kadar tahrik olmuştu ki neredeyse bu gerekli adımı atlamak üzereydi. Yine de, Lexie bu konuya her zaman çok dikkat ediyordu.

"Üst."

Lexie prezervatif bulmak için uzandığında Coop kocaman elini Lexie'nin sırtına koymuştu ve ayıp olamayacak kadar içten bir şekilde tenine dokunuyordu. En sonunda, elinde tuttuğu folyolu paketle Lexie tekrar ona dönebilmişti.

Elleri o kadar çok titriyordu ki, ona istediği kadar dokunmanın keyfini bile çıkaramamıştı; fakat bir dahaki sefere böyle olmayacağına dair kendisine söz verdi. Yine de uyumlarının kusursuzluğu Lexie'nin inlemesine neden oldu.

Coop kendini ölmüş de cennete gitmiş gibi hissediyordu. Lexie'nin terli ve sıcak vücudu üzerinde kayıp etrafını güzelce sararken en azından cennete gitmek üzereydi.

Kapalı göz kapakları titremiş, dudaklarından tekrar uzun, seksi bir inilti çıkmış ve kalçalarının istemsizce hareket etmesine neden olmuştu. Önce etrafını sıkıca sarıp sonra onu serbest bırakıp hareketi tekrarlayan Lexie de kalça kaslarını kullanarak ona karşılık veriyordu. Duvarları etrafına her kenetlendiğinde daha fazla zevk alıyordu. Bu hafif ama etkili kasılmalara karşı daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Coop'un onu uyarmasına fırsat vermeden Lexie'nin kalçaları yavaşça sarsılmaya başlayınca konuşmak bir yana düşünmek bile onun için imkânsızlaşmıştı. Elini uzatıp hassas göğüsleriyle oynamaya başladı, onu delirteceğini bildiği için göğüs uçlarını başparmağı ve işaret parmağının arasında yularlıyordu.

Nitekim haklıydı. Lexie üzerinde yukarı aşağı hareket ederken kasıklarını sertçe ona çarpıp içini ürperten bir şekilde nefesini veriyordu. Nasıl doğru noktaya denk getireceğini, kendisini daha yükseklere çıkaracağını çok iyi biliyordu. Coop onun ritmine ayak uydurmuştu.

Vücutları birlikte hareket ediyor, Lexie orgazm olmaya başlayana dek nefesleri ve inlemeleri birbirine karışıyordu. Lexie Coop'un üzerine yığılırken onun adını haykırırdı.

Kısa bir süre sonra, kendisinden önce duş alan Coop giyinmekle meşgulken Lexie banyoya girmişti. Ona dizüstü bilgisayarını açıp web sitesi için önerdiği renk şemasını açmasını söylemişti, böylece içlerinden en beğendiğini seçebilirdi.

Onunla duş almayı tercih etse de, ikisi de bunun sadece dikkatlerini dağıtmaya yarayacağına karar vermişlerdi. Yine de suyun sesi yüzünden ve Lexie'nin duştaki görüntüsü gözlerinin önüne geldiğinden Coop'un dikkati yine de dağılmıştı.

Kot pantolonunu üzerinde daha rahat hissedene kadar kırmıldandı ve dizüstü bilgisayarını açtı. Mac kullanmaya alışkın olmadığından masaüstü ekranının altındaki ikonların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bazılarının altında noktalar vardı; bazılarında yoktu. Rasgele içlerinden birine tıklayınca iWeb diye bir program açıldı.

Kafasını salladı, Lexie'nin ona nereye bakmasını söylediğini hatırlamıyordu. Sonra altında mavi bir ışık olan pusulaya benzeyen bir ikona tıkladı. Bu kez de Web tarayıcısı açılmıştı.

Tam kapatmak üzereyken programın zaten açık olduğunu ve daha önce ziyaret edilen bir sayfayı açmış olduğunu fark etti. Kendini Avustralya ile ilgili bir siteye bakarken bulmuştu. Gözlerini kırıştırdı ama görüntü kaybolmamıştı. Bunun iş yerine seyahat planlarıyla ilgili olduğu açıktı.

Lexie'ye alışıp onunla birlikte olmaktan hoşlanmaya başladığı sırada onun bir sonraki yurtdışı seyahatini planladığını fark edince midesi bulanmaya başlamıştı. Her ne kadar bunun kaçınılmaz olduğunu bilse de, bununla birdenbire yüzleşmenin beklediğinden daha zor olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Ayrıca oldukça canı yanmıştı.

Yazı stili ve hatta kendisiyle ilgili ona böylesine güven veren kadın nasıl olur da bir ayağı dışarıdaki kadınla aynı kişi olabilirdi?

Cevapların önemi yoktu.

Gerçekler önemliydi.

Şimdi Coop, bilgisayarında kendi yazdığı hikâyeye ilgili dokümanlar bulan Lexie'nin kendini ne kadar ihanete uğramış hissettiğini anlayabiliyordu. Yerinde duramadığını ve bu hislerini ondan sakladığını bilmek sinir bozucu ve can sıkıcıydı, ayrıca kendini toy hissetmesine neden oluyordu.

Ama gitmesini önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Lexie duştan çıktığında Coop'la sevişmesinin etkisinde kalan vücudu hâlâ karıncalanıyordu ve her ne kadar gerekli olduğunu anlasa da bugün işe öncelik vermeyi kararlaştırmış olmalarına pişman olmuştu. Saçlarını kuruttuktan sonra önceki gün giydiği kıyafetleri tekrar üzerine geçirdi. Ya kocaman çantasına yedek kıyafet koyması gerekecekti ya da burada kalmaktan vazgeçmesi.

Hangisinin olacağını tahmin etmek zor değildi.

Coop'u dizüstü bilgisayarının başına çökmüş bir halde renk seçeneklerini incelerken bulmayı umarak yatak odasına girmişti. Aksine, bilgisayarı yatağın üstünde açık olmasına rağmen Coop ortalar da yoktu.

"Coop?" Oturma odası ve mutfaka giden küçük koridora yöneldi, ama oralarda boştu.

Şaşkın bir şekilde Lexie yatak odasına dönüp yatağa oturdu. "Belki de kahvaltılık bir şeyler almaya gitmiştir," dedi yüksek sesle.

O halde neden ona gittiğini söylememişti?

Boşluk çubuğuna birkaç kez tıklayınca dizüstü bilgisayarı tekrar açıldı. Ekranında ona bakmasını söylediği renk şemaları yoktu. Bunun yerine, kendisini daha önce ziyaret ettiği sayfaya bakarken buldu: *Avustralya'yı Yerlisi Gibi Gezin*.

Coop'un gitmiş olmasına şaşırılmamalıydı.

On Birinci Bölüm

Coop babasını evde bulmuştu. Hâlâ bir zamanlar eşyle paylaştığı Büyük Central Park Yolu'nun kenarındaki ufak evde yaşıyordu. Sabah alışkanlıkları değişmemişti. Mısır gevreği ve sütün yanında sade kahve içip televizyondaki haberleri seyrederdi.

Coop kendisine bir kupa kahve doldurup mutfak masasında oturan babasına katıldı.

"Bu sabah erkenden buraya gelmeni neye borçluyum?" Üzerinde eski bir kot pantolon ve beyaz bir tişört olan Jack sandalyesine yaslanıp dikkatle oğluna baktı.

"Senden bir ricam var."

Babası gümrük kaşlarından birini kaldırdı. "Kulağa ilginç geliyor."

Coop şaşkınlıkla ona baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki? Sana henüz hiçbir şey söylemedim."

"Polis olduğumu unuttun galiba. Her konuda ilginçlik bulabilirim," dedi Jack ifadesizce. "Ayrıca benden hiçbir şey istemezsin, o yüzden bu kez geçerli bir sebebin olmalı."

Coop omuzlarını silktiler. Adam haklıydı. "Mücevher dükkânından aldığım yüzüğü hatırlıyor musun?"

"Yüzüğü hatırlıyor muyum?" dedi Jack alaycı bir şekilde. "Polisler her gün hırsızlıkları önüyor ama benim gazeteci oğlum araya girince sadece kahraman olmakla kalmayıp şehrin en ünlü bekârı oluveriyor."

"Gururlandığını gizleme, baba." Coop kahvesinden bü-

yük bir yudum aldı. Neyse ki, babasının durumu idare ediş şeklinden gerçekten gurur duyduğunu biliyordu, yoksa sözlerine alınabilirdi.

Çarpık bir şekilde gülümseyen Jack, "Eee, ne olmuş yüzüğe?" diye sordu.

Coop kupasını masaya bıraktı. "1950'lerin başından kalma çözülmeyen dosyalardan birine ait olabilir." Lexie'nin büyükannesinin olası ilişkisini dahil etmeyerek Coop soygunun detaylarını açıklamaya devam etti.

Kapanmış bir dosyadan söz ettiğini duyunca babasının gözleri kocaman açılmıştı. "Peki benden ne tür bir iyilik istiyorsun?"

"Kapanmış dosyaların olduğu depoya girmemi sağla. Biraz ortalığı eşeleyip parçaları bir araya getirip getiremeyeceğime bakacağım."

Jack kafasını salladı. "Sanırım bu konuda bir şeyler yapabilirim. Üzerinde eski giysiler olsun. Deponun ne kadar pis olduğuna inanamazsın. Oda eski bir binanın bağırsaklarında sayılır."

Coop suratını buruşturdu. "Kulağa ilgi çekici geliyor."

Babası kahkaha attı. "Artık işi aradan çıkardığımızı göre, biraz özel konulardan bahsedelim. Bana şu yanında gördüğüm hoş bayandan söz et."

Coop doğruldu. Babasıyla Lexie hakkında konuşmak istemiyordu. "Sanırım şimdi kalkıp gidemem, değil mi?"

Jack ayağa kalkıp lavaboya doğru yöneldi ve kupasını duruladıktan sonra bulaşık makinesine koydu. Eskiden her şeyle ilgilenme işini karısına bırakan adam için bunun büyük bir değişim olduğunu düşünen Coop babasıyla gurur duyuyordu.

"O kızı sevdim. Hem güzel hem de akıllı. Bar daha tenhayken gelmelisiniz. Onu daha yakından tanımak istiyorum."

Coop sızlandı. "Yerinde olsam ona çok bağlanmazdım. Annie'ye çok benziyor."

“Seni çoktan aldattı mı yoksa?” diye sordu Jack, oğlunun adına çok sinirlenmişti.

Bu açık hatırlatmanın üzerine Coop suratını buruşturdu. “Elbette hayır. Seyahat etmeyi çok seviyor,” diye açıklığa kavuşturdu. “Bir ayağı sürekli dışarıda. Kendine ait bir evi bile yok. Ev dediği yer büyükannesinin evindeki yatak odası.”

Jack hafifçe çıkan sakallarını ovuşturdu. “Demek biraz sıra dışı; ama bu elde edilemeyeceği anlamına gelmez ki. Belki de taktiğini değiştirmelisin.”

“Bence fazla romantizm içerikli roman okuyorsun.” Coop’un annesi öldüğünden beri, Jack’in bir bardak viski içtikten sonra annesinin eski romanlarını okuduğu bilinirdi.

“Bu çok ağır oldu, evlat.” Jack gerçekten de kızarmıştı.

Coop kafasını salladı. “Bana gideceği kesin olan bir insanla ciddi ciddi birlikte olmamı mı öneriyorsun?”

“Risk almaya değmez mi?” Jack oğlunun yanına yürüdü. “Bak evlat, doğru düzgün bir kadına rastlamak zordur ve bu kadın sağlam görünüyor. Kimseyi tanımamasına rağmen barda vakit geçirebiliyor. Peki ya sana bakışına ne demeli?” Kısık bir ışık çaldı. “Belki de daha önce incindiğin için aradaki farkı göremiyorsun.”

“Annemin sorumluluk sahibi olduğu düşünürsek, senin için söylemesi kolay tabi.”

Karısından bahsettiğini duyan babasının gözleri ıslıl olmuştu. “Eğer Lexie’nin sorumluluk sahibi olmadığından bu kadar eminsen, neden hâlâ onunla geziyorsun?” Jack, her zamanki tecrübeli baba tavrıyla sormuştu.

“Kendime göre nedenlerim var,” diye homurdandı Coop. Her şeyden önce, onda yüzüğün geçmişine dayanan bazı ipuçları vardı.

Kafasının içindeki bir ses Lexie’yle hiçbir şekilde yaklaşmadan onun birlikte konuyla ilgili araştırma yapabileceğini Coop’a hatırlattı. Ama o daha derinlere gitmeyi seçmişti.

Hayır, diye içinden geçirdi Coop, bunu kendisi seçmişti. Onu her şekilde, her açıdan tanımaya kendisini adeta *zorunlu* hissetmişti.

Seksin muhteşem olması bir yana, ruh hali, işi ve hayatı üzerinde Lexie’nin olumlu bir etkisi vardı. Daha önce tecrübe ettiği şeylerin tamamen ötesinde olduğu için onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu.

Annie’de genç aşkı tatmıştı.

Lexie’de ise...Daha ileri gitmek istemediğinden Coop düşüncelerini bir kenara attı. Ona karşı hislerini düşünmezse, Annie gibi belki onu da kalbinden söküp atabilirdi.

Eğer biraz akli varsa henüz paramparça olmadan ondan uzak durmaya bakardı. Ama buna mecbur kalana dek ondan vazgeçmeye hazır değildi. Ve bu süre tahmin ettiğinden daha hızlı bir şekilde yaklaşıyordu.

Coop’un karamsar düşüncelerini bölerek, “Senin asıl sorunun ne biliyor musun?” diye sordu Jack.

“Hayır ama ne olduğunu bana söyleyeceğine eminim.”

Jack sırttı. “Hayal kırıklığına uğramaktan çok korktuğun için hiçbir zaman riske girmiyorsun.”

“Bunun kalıcı sakatlık riski almayı polis akademisini bırakmama herhangi bir ilgisi olabilir mi?” Coop saçlarını geriye atıp ayağa kalktı.

Jack tekrar yüzünü ovuşturdu. “Çok iyi bir polis olabilirsin. Dedektiflik işi için gereken zekâya sahipsin, ama sakatlık ihtimali gerçektir.”

Coop yavaşça nefesini vererek inledi. En azından babası durumun farkındaydı.

“Yine de bu başarısız olmaktan korktuğun gerçeğini değiştirmes. Evet, çok iyi bir gazetecisin, ama yazar olarak henüz bir başarı yakalayamadın. Neden? Çünkü kitaplarına yüreğini ve ruhunu aktarmıyorsun. Aktarsaydın mesleğinin en iyilerinden biri olurdu!” Jack’in yükselen sesi küçük evin içinde yankılanıyordu.

“Nereden biliyorsun?” diye bağırdı Coop.

“Kitabını okudum, oradan biliyorum.”

Sözleri Coop’un iddiasını zayıflatmış ve onu hazırlıksız yakalamıştı. “Okudun mu?”

Babası kafasını salladı. "Konunun ilerleyişi ve gerilim iyi, hatta oldukça iyi; fakat geri kalanında bir şeyler eksik, çünkü kitabı kendini tamamen vererek yazmamışsın."

Coop'un aklına Lexie'nin yorumu gelmişti, ama onu söylediklerine konsantre olamıyordu. Babasının eleştirileri aklına hücum etmişken onun sözlerine odaklanması imkânsızdı.

"Üstüme gelme," diye homurdandı Coop.

"Tabii gelirim!" Jack oğluna doğru yürüdü. "Her zaman doğruları söylerim ve şimdi de durum farklı değil. Bu şekilde en azından sadece başarısız olursun ama yıkılmazsın. Lexie için de aynı şey geçerli. Eğer kalbini ona vermezsen, tekrar incinmezsin. Başarısız olmaktan korkuyorsun," dedi kafasını sallayarak.

Aşağılık herif. "Buraya bunu dinlemek için gelmedim."

"Beni duymazdan gelmeye devam et; ama gerçeklerden kaçamazsın."

Coop kapıya yönelmişti.

"Karakola vardığında Ed'i görmek istediğini söyle. Onu hatırlarsın, iri yarı bir adamdı. Bacağındaki sinirlerden birine mermi saplanınca masa başı işlerine saplanıp kaldı. Ona seni dosyaların bulunduğu odaya götürmesini söylerim."

"Teşekkürler," diye homurdanan Coop dışarı çıktıktan sonra arkasından kapıyı sertçe çarptı.

Küçüklüğünden ve büyükannesi onu buz pateni antrenmanı işkencesinden kurtarıp parklara götürdüğünden beri, Lexie her şeyini toplayıp kaçmayı alışkanlık haline getirmişti. Yetişkin olduğunda ise, "Dizüstü bilgisayarım yanımdaysa seyahat edebilirim," düşüncesi yaşam felsefesi haline gelmişti. Üzgün olduğunda ya bir seyahate çıkardı ya da kendini verirdi.

Bu sabah ikinci şıkkı seçmiş ve öyle yapmak için Coop'un evinde kalmıştı. Haber vermeden gittiği için ona kızmayı istese de, kızamıyordu. Eğer ziyaret ettiği siteleri gördüyse, muhtemelen üzüldüğü için yalnız kalıp aklını toplamak istiyordu. Lexie sadece o döndüğünde evde olmayı planlıyordu.

Cep telefonu çalar çalmaz numaraya bakmadan arayanın Coop olmasını umarak telefonu hemen aldı. "Efendim?"

"Alexis?"

Kendisine verilen ismi ve babasının otoriter sesini duyunca, onunla her konuştuğunda olduğu gibi Lexie'nin karnına sancı girmişti. "Merhaba, baba."

"Nasılsın? Yoksa, *neredesin* diye mi sormalyım?"

Kasıtlı dokundurmasına karşılık gözlerini devirdi Lexie. "Şehirde olduğumu biliyorsun. Geçen hafta geldim."

"Seyahate çıkma isteğinin baş göstermiş olabileceğini düşünmüştüm."

Lexie elinde tuttuğu telefonu iyice sıkmaya başlamıştı. "Sana büyükannemin doğum gününe kadar burada kalacağımı söylemiştim."

Boğazını temizledi. "Evet. Peki seni görmek için o zamana kadar beklemek zorunda mı kalacağız?"

Lexie önceki ay şehre döndüğünde ailesini görmüştü. Babası haklıydı. Onları ziyaret etme vakti gelmişti.

"Yoksa beni özlediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu umut dolu bir şekilde.

"Uğrasan fena olmaz. Seni arama sebeplerimden biri de bu. Büyükannen, kendisine göre bile tuhaf davranıyor."

Demek babası da fark etmişti.

"Annen cumartesi gecesi onu da akşam yemeğine getirmeni umuyor."

Ailesinin evinde resmi bir akşam yemeği. Lexie'nin uçuş mekanizmasını tetiklemeye yetecek kadar can sıkıcı bir düşüncedydi. "Büyükanneme müsait olup olmadığını sordun mu?"

"Onunla konuştuğumda herhangi bir program yapmak o kadar zor oluyor ki. Ayrıca bazen aradığımızda telefona cevap vermiyor."

Lexie uygunsuz bir gülümsemeyi bastırmaya çalışırken, çünkü arayanın kimliğini kontrol ediyor, diye içinden geçiriyordu. Babasının yaklaşımı hem Lexie'yi hem de Charlotte'ı bıktırıyordu, ama her ne kadar tuhaf bir şekilde gösterse de, ikisi de endişesinin gerçek olduğunu biliyorlardı.

“Onunla konuştuktan sonra seni ararım,” diye söz verdi Lexie.

“Son bir şey daha. Büyükannen hoş bir çocukla görüştüğünü söyledi.”

Lexie gözlerini kapatıp babasının seyrekleşmeye başlayan saçlarının tamamen dökülmesine neden olabilecek küfrü ağzından kaçırmamaya çalıştı. “Tam olarak bu kelimeleri kullandığından şüpheliyim.”

Babası kahkaha atınca şaşırmişti. “İşte bu konuda haklısın. Her neyse, onu da getirirsen annen ve ben çok seviniriz.”

Şüphesiz düzgün bir ilişkinin Lexie’nin gezilerini kesmesi anlamına geldiğini düşünüyorlardı. En son onun için birini seçtiklerinde sonuç Drew olmuştu.

Ne kendisini ne de onu ailesinin evindeki akşam yemeğine mecbur etmek istemediğinden, “Coop’un meşgul olduğuna eminim,” diye yalan söyledi Lexie.

Tam o sırada, anahtarın kapının kilidine girdiğini duydu. Dönüp baktığında Coop içeri giriyordu.

İçeri girer girmez durdu, onu kanepesinde dizüstü bilgisayar ve kâğıtlar etrafına saçılmış bir halde otururken görünce şaşırmişti.

Lexie ona el sallayıp telefonuna işaret etti ve sonra dikkatini tekrar babasına verdi. “Olur, ona söylerim. Ama henüz ciddi değiliz. Gerçekten gerek yok – ”

“Elinden geleni yap, Alexis.”

Lexie içini çekti. “Bakarım.”

“Peki, bize haber verirsin. Annenin hazırlık yapmak için zamana ihtiyacı vardı.”

“Ararım, baba. Görüşürüz.” Lexie telefonu kapattıktan sonra aramaya cevap verdiğinden bu yana ilk defa derin bir soluk aldı.

Coop onun tam karşısında en sevdiği koltukta oturuyordu. Üzerinde rengi solmuş bir kot pantolon ve New York Polis Departmanı tişörtü vardı. Dik duruyordu, suratına boyun eğmeyeceğini gösteren bir ifade takınmıştı.

Lexie tekrar nefes almayı kesmişti.

“O da neyin nesiydi öyle?” diye sordu.

Lexie yanağının içini ısırıldı. “Babam bizi cumartesi gecesi yemeğe davet etti.”

“Bizi mi?”

Lexie kafasını salladı. “Büyükannem onlara senden bahsetmiş ve seninle tanışmak istiyorlar.”

“Ve sen de onlara buna hiç gerek olmadığını söyledin.” Coop’un çenesi kaskatıydı, ama çabucak gizlemeye çalıştığı üzüntü Lexie’nin dikkatinden kaçmamıştı.

Lexie güçlükle yutkundu. “Çünkü – ”

“Ciddi değiliz.” Lexie’nin kelimelerini kullanarak hayal kırıklığını yüzüne vurdu Coop.

Lexie daha da güçlükle yutkundu. “İnan bana, ben sadece seni korumaya çalışıyordum. Babamın hayatımla ilgili seçimlerimi onaylamadığı, annemin ise hep kız kardeşim Margaret gibi olmamı istediğini söyleyip durduğu bir akşam yemeğine gitmek istemezsin. Ayrıca sen sormadan söyleyeyim; hayır, ona Meg, Meggie, Peg ya da başka bir şekilde hitap etmiyorlar.”

Lexie, Coop’un gözlerinde onu anladığına dair bir parıltı yakaladığını sandı; ama bir saniye sonra kaybolmuştu. “Bir gazeteci yüksek beklentilerini karşılamıyor mu?”

Coop’un yaklaşımı Lexie’yi güldürmüştü, gerçeklik payının olmadığı söylenemezdi. Bunun Coop’la bir ilgisi yoktu. “Sana söyledim, onların beklentilerini karşılamayan benim. Sen zeki ve başarılısın, normal biri gibi davranıyorsun. Seni çok seveceklerinden eminim.”

“Bu yüzden mi onlarla tanışmamı istemiyorsun? Onlara sanki değişip onlardan biri gibi olduğunu gösteren yanlış bir işaret olabilir diye mi?” diye sordu, kendisini savunduğunu belirtir bir şekilde kollarını göğsünde kovuşturmuştu.

“Neden gitmek isteyebileceğini anlayamıyorum.” Büyükannesinin yemek davetini kabul ettiğinde de aynı şeyi söylediğini hatırladı.

O zaman, çok sevdiği ve hayran olduğu kişiyi tanımak istediğini söylemişti. Bu kez ne tür bir sebep sunacağını merak ediyordu.

“Merak ediyorum diyelim. Seni neyin çileden çıkardığını görmek istiyorum.”

Lexie, Coop’un gelmek isteme sebebinin bu olduğunu tahmin etmeliydi. Yemeğe gelmesini yine de kabul etmeyebilirdi, ama Coop meydan okurcasına bir ses tonuyla konuşmuştu.

Çok düşünmeden cevabı dudaklarından dökülürmüşü. “Peki, o halde. Gel. Gel de Lexie’nin neden kaçtığını gör.”

Kurduğu tuzağa düştüğü için kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kadınlara yakışmayacak bir küfür homurdandı.

Coop sırttı. “Kaçta gideceğimizi söylemen yeterli. Seni alıp oraya götürmekten mutluluk duyarım.” Cheshire kedisi gülümsemesi Lexie’nin önsezisini doğrulamıştı.

“Büyükannem de geliyor,” diye onu uyardı Lexie.

Coop’un gülümsemesi genişlemişti. “Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyi.”

“Harika,” diye homurdandı Lexie. “Muhteşem.”

Parlatıcı sürdüğü dudaklarını farkında olmadan seksi bir şekilde bükmesinden Coop Lexie’nin sinirlendiğini anlamıştı. Kendisi de sevinçten deliye dönmüş değildi. Aralarına bir mesafe koymaktan ailesinin geri kalanıyla tanışmak için ısrar etmeye kadar gitmişti. Coop’un geri çekilmeye karar vermiş olması ayrı, Lexie’nin paylaştıkları şeyi hafife alması apayrı şeylerdi.

Babasına ciddi olmadıklarını söylediğini duymak Coop’un canını sıkıyordu. Nereyse telefonu elinden kapıp o kelimeleri ona yutturana kadar onu öpmek istemişti. Çok iyi bildiği vücudundaki tüm hassas noktalara dokunmak, onu tatmin etmek ve sonra ona ciddi olmadıklarını söyletmek istiyordu. Bunu düşünmek bile terlemesine neden olmuştu.

Bunun yerine ailesiyle tanışacaktı, hem de Lexie bir an önce bir uçağa atlayıp uzaklaşmak isterken. Aman ne de güzel bir durumdu gerçekten!

Lexie’yi ustalıkla anlamaya zorlamaktan duyduğu gurur çok geçmeden kendisinden nefret etmesine neden olmuştu; ama olan olmuştu. Kalamı ile yarın yemekler servis edilirken uğraşacaktı.

Şimdi konuyu değiştirme vaktiydi. “Babam eski dosyaların saklandığı depoya girebilmemizi sağlayacağını söyledi.”

Beklediği üzere dikkatini çekmeyi başarmıştı, Lexie’nin gözleri heyecanla ışıldıyordu “Bu harika!” Oturduğu yerden ayağa fırladı. “Ne zaman gidebiliriz?”

“Tam zamanı.” Coop onun önceki gün giydiği beyaz şortuna ve süslü bluzuna baktı. “Dosyaların olduğu oda eski bir binanın bodrum katında. Üzerine eski bir kot pantolon ve tişört gitmek isteyebilirsiniz.”

Lexie kıyafetlerine bakıp kaşlarını çattı. “Önce büyükannemin evine uğrayarak vakit kaybetmemizden hiç hoşlanmıyorum ama sanırım başka seçeneğimiz yok.”

“Benim için sorun değil.”

Coop, daha sonra işleri kolaylaştırması adına neredeyse büyükannesine gitmişken burada bırakabileceği birkaç kıyafet almasını önerecekti.

Kelimeleri yuttu. Böyle bir öneriye karşı vereceği tepkinin mi yoksa hayır derse kendisinin nasıl bir cevap vereceğinin mi onu daha çok endişelendirdiğinden emin değildi.

Lexie üstünü değiştirebilsin diye arabayla büyükannesinin evine doğru gittiler. Coop yolculuk boyunca sessizdi, Lexie de sesini çıkarmadan oturmuştu. Gördüğü seyahat siteleri konusunu nasıl açacağından ya da her şeyini toplayıp gitme ihtiyacını nasıl açıklayacağından emin değildi.

Dünyada onu anlayan çok az insan vardı; en azından Lexie’nin tecrübelerine göre ve söylediği ya da yaptığı hiçbir şey fark yaratmıyordu. Genelde kendisi bile anlamıyordu. Uçuş mekanizması olarak başlayan şey sadece zevk aldığı değil; aynı zamanda ihtiyaç duyduğu bir şey haline gelmişti. Nedenini her zaman anlayamıyordu, ama kendisine ait bu

özelliği artık *kabullenmişti*. Coop'un kabullenemediğini görmek tahmin ettiğinden daha çok canını yakıyordu.

Eve vardıklarında büyükannesini bulamamış olmaları Lexie'yi şaşırttı. Sylvia'nın kapısını tıklattı, ama o da evde yoktu. Lexie dışarı çıkmış olabileceklerini düşündü.

Büyükannesine eve daha sonra döneceğini ve üçü birlikte cumartesi gecesi ailesinin evinde yemeğe gideceklerini yazan bir not bıraktı. Lexie o sırada yemeğin ertesi gün olduğunu fark etti.

Babasını arayıp telesekreterine yarın hep birlikte geleceklerini ileten bir mesaj bırakırken karın boşluğuna tatsız bir duygu yerleşmişti. Birdenbire hayatının tüm bölümleri üzerine gelmeye başlamıştı ve New York Polis Merkezi'nin dibine inmek yerine Empire State Binası'nın tepesine çıkmak istemişti.

Şehir merkezine geri dönüp kısa bir öğle yemeği yedikten sonra polis merkezine vardıklarında öğle saatlerinin sonuydu.

Coop danışma masasında Ed Potter adında bir kişiyle görüşmek istediğini söylemişti.

Birkaç dakika sonra, üniformalı, iri yarı, bastonlu, yaşlı bir adam onlara doğru gelip Coop'un elini sıktı.

"Bu güzel bayan da kim?" diye sordu Ed.

"Lexie Davis," dedi Lexie ve tokalaşmak için elini uzattı.

"Tanıştığuma memnun oldum." Adam elini sağlam bir şekilde sıkıyordu.

"Nasılsın Ed?" diye sordu Coop.

Yaşlı adam gülümsedi. "İdare eder. Hava yağmurlu değilse, eski yaram bana pek sıkıntı vermiyor." Eliyle hafifçe sol bacağına vurdu. "Ya sen? Uzun zaman oldu. En son seni annenin cenaze töreninde görmüştüm. Öyle bir kadına yakışan bir katılım vardı."

Coop başını eğdi. "Teşekkürler. O çok özeldi."

Onun sesindeki üzüntüyü fark eden Lexie'nin boğazı düğümlenmişti. Öylesine yakın olduğu annesini tanımış olmayı diledi.

"Baban nasıl?" diye sordu Ed. "Bunu sana soruyorum; çünkü bana doğruyu söylemediğinden eminim. Her zaman hayatın harika olduğunu söyleyip duruyor."

Coop güldü. "Babam iyi. Asla halinden şikâyet etmiyor. Umarım kendisine arkadaşlık edecek biriyle tanışır, ama doğru kadın daha bardan içeri girmedi."

Ed kafasını salladı. "O kadın her kim olursa olsun adım kadar eminim ki erkekler gecesini karım Gretchen'den daha anlayışla karşılayacak."

Coop kahkaha attı; Lexie'nin hoşuna giden tok, boğuk bir sesteki ve her zaman tüylerini diken diken ediyordu.

"Demek bu yüzden seni Jack'in yerinde sık sık göremiyoruz?" diye sordu Coop.

"Doğru bildin."

İri yarı adama bakan Lexie, karısının kiminle görüştüğünü ve ne yaptığını kontrol etmesine şaşırmıştı. İnsanları görüşmelerine göre yargılamaması gerektiğini anladı.

Ed onları merdivenlerden aşağı indirirken Lexie Coop'a şaşkın bir bakış attı.

Onun düşüncelerini okumuşçasına, "Bastonu sadece bacağım ağrıyaya başlarsa diye yanımda bulunduruyorum. Biraz dolaşmama engel değil," dedi Ed.

Lexie kafasını sallayıp iyice aşağılara inerlerken onu takip etti.

Dosyaların bulunduğu oda pisi derken Coop şaka yapmamıştı. Toz ve pislik muhtemelen içerideki her şeyin üstünü kaplamıştı. Yosemite'deki çadırlardan Afrika'daki açık barakalara kadar her türlü yerde geceyi geçiren Lexie pisliği genelde umursamazdı, ama böylesine toz ve küf apayrı bir şeydi. Alerjisi hemen etkisini göstermiş, eski binanın derinliklerine varduktan birkaç dakika sonra burnu kaşınmaya başlamıştı.

"Evet, burası." Ed kapalı bir kapının önünde durup bir dizi anahtar çıkardı ve içeri girmelerine izin verdi.

"Kapı arkanızdan kapanır ama diğer tarafta kilit yok. Rahatça dışarı çıkabilirsiniz. İstedığınız kadar kalın."

“Teşekkür ederim,” dedi Lexie.

“Teşekkürler.” Coop adamın sırtına hafifçe vurdu. “Kendini özletme. Eğer gözünün önünden ayrılmana izin vermiyorsa, Gretchen’i da Jack’in yerine getir.”

“Yediğim en lezzetli hamburgerler orada yapılıyor,” dedi Lexie teşvik etmek istercesine.

Ed gülümsedi. “Sanırım böyle bir şey ayarlayabilirim.” El salladıktan sonra arkasını dönüp gitti.

Gıcırdayan kapı arkalarından büyük bir gürültüyle kapanınca loş bir şekilde aydınlatılmış odada tek başlarına kalmışlardı.

Etrafı ürkütücü bir sessizlik sarmış, Lexie’nin omuzlarına yerleşip ürpermesine neden olmuştu. “Hapishane kapıları arkalarından kapanınca insanların aynen bu şekilde hissedip hissetmediklerini merak ettim.”

“Hayır, eminim daha kötü bir histir. Demir kapıların kapanırken çıkardıkları ses daha sert, ayrıca...daha kesin. Babam, Mat ve beni küçükken götürmüştü. Yanlış bir şey yapmadan önce bizi iyice korkutmak istemişti.” Coop bir süre konuşmadı. “İşe yaramıştı.”

Lexie bir kez daha ürperdi. “Hayal bile edemiyorum.” Gözlerini onları bekleyen işe çeviren Lexie, raflara sıra sıra dizilmiş kutularla dolu koridorlara baktı. “Vay canına.”

Yakın geçmişle ilgili kutuların yanından geçerken, “Tarihe göre sıralanmış olmalılar,” dedi Coop.

1960’lı yıllara ait kutuların yanından geçtikten sonra nihayet bir önceki on seneye ulaşmışlardı. “Soygun tatildeki bir parti sırasında olmuş, o yüzden Aralık’la başlayalım.” Dosyalarla dolu kocaman kutuyu alıp yere koydu ve arkasından bir tane daha aldı. İki birlikte iki seneyi kapsıyorlardı.

Sessizce anlaşmışlarcasına yere oturup dosyaları gözden geçirmeye başladılar.

Lexie 1950’yi, Coop da 1951’i almıştı.

Kutunun kapağını kaldırıp dosyalara göz gezdirmeye başladı. “Eylül, Ekim...Oldukça düzenli görünüyor.”

Lexie de aynı sırayı takip etti. “Bu da düzenli,” dedi şaşkınlıkla. “Bunun günler alacağını sanmışım. Buranın televizyonda görüldüğü kadar düzenli olmasını beklemiyordum.” Sert ve soğuk taş zeminde olabildiğince rahat bir şekilde oturmaya çalışan Lexie kimildandı.

“Bilgisayar ortamı gibi değil elbette, ama yine de oldukça iyi.”

Ses tonu sert ve ciddiydi ve Lexie buna bir dakika daha katlamayacaktı. Birine karşı geceleri yakın, gündüzleri ise kızgın ve mesafeli olamazdı. Gördüğü seyahat sitelerinin mi yoksa babasına ilişkilerini açıklama şeklinin mi daha fazla canını sıktığını bilmiyordu. Kasıtlı bir şekilde onu incitmek istememişti.

“Dinle, bu sabah hakkında...” Web sitelerinden başlama-ya karar vermişti. “Bilgisayarında Avustralya ile ilgili seyahat sitesini bulduğunu biliyorum.”

Coop kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Önemli değil.”

“O halde neden veda etmeden ya da bana gitmen gereken bir yer olduğunu söylemeden gittin?” Konuştuğu sırada aynı sancı karın boşluğuna saplanmıştı.

“Ciddi bir ilişkimiz olmadığına göre, bunun ne önemi var?”

Bu saçma cümle üzerine tam onu azarlamak üzereyken gözlerindeki ışıltıyı fark etmişti.

Lexie’nin aklı iyice karışmıştı.

“Babamın yanına gittiğimi sana söylemeliydim.” Çenesindeki kaslardan biri seğirmeye başladığını gören Lexie ona biraz zaman tanıyıp bekledi. “Kabul, seyahat sitelerini görünce, uzun bir süre burada kalmayacağını bilmeme rağmen hazırlıksız yakalandım.”

Dürüst olması Lexie’nin hoşuna gitmişti. Bir uçağa atlayıp başka bir yere gitmeyi aklından geçirmiş olabilirdi, ama bu düşüncüyü onu bırakıp gitmekle hiç bağdaştırmamıştı.

Lexie hazır değildi.

“Onlar kesin planlar değil. Sadece bir gün görmek istebileceğim yerlere bakıyordum. Hiç yurtdışına çıktın mı?” diye temkinli bir şekilde sordu.

Coop kafasını salladı. “Hiç fırsatım olmadı.” Sonra dosyaları gözden geçirmeye devam etti.

Lexie uzun bir nefes verdi, seyahat fikrinden hoşlanmamasıyla ilgisi olmadığını öğrenmek onu rahatlatmıştı. Ama hiç fırsatı olmamış mıydı? İşte bunu son derece üzücü bulmuştu. “Belki de kendi fırsatını kendin yaratmalısın,” diye öneride bulundu.

“Buldum!” Coop dosyayı kutudan çekip aldı. “Etikette Lancaster yazıyor.” Sesi heyecan doluydu.

Coop tartışmayı bir kenara bırakıp dosyayı açarken Lexie de dosyayı okuyabilmek için Coop’a iyice yanaşmıştı.

O muhteşem ve tanıdık kokusunu içine çeker çekmez tahrik olmuştu. Sayfada yazanları okurken parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeyi çok istiyordu, ama buldukları verilere konsantre olması gerekiyordu. O yüzden kendini tutacaktı.

Şimdilik.

“Burada partideki herkesin sorgulandıktan sonra serbest bırakıldığı yazıyor. Tıpkı o gece evde çalışanlara yapıldığı gibi,” dedi Coop.

Dikkatli hali ve enerjisinden, onunla oracıkta, o küf kokulu dosya odasında birlikte olmak gibi bir düşüncesinin olmadığı anlaşılıyordu.

“İsmi Richard Hampston olarak kayda geçen şoförü bulmak uzun zaman almış, ama en sonunda sorgulandıktan sonra serbest bırakılmış. İki bayan garson ise hiç bulunamamış. Mücevherler de öyle. Polis, çalışanlara aracı olan şirketle görüştüğünde kadınların sahte kimlik kullandıkları ortaya çıkmış. Sorgulanamayan tek şüpheli onlar olduğundan ve izlerini çok çabuk kaybettirdiklerinden, dosya buraya kaldırılmış.”

Lexie yanağının içini ısırды, bu soruyu sormak ilk defa aklına geliyordu. “Soygunun tam tarihi neydi?”

“31 Aralık 1951.”

Lexie yıllar boyunca duyduğu hikâyeleri ve bilgileri iyice düşündü. En sonunda aklına bir şey gelmişti.

“Evet!” Yumruğunu havaya kaldırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Coop.

“Sanırım 1950’leri düşündüğümünden, büyükbabamın sağlam bir tanığı olduğu aklıma gelmedi. Büyükbabam Ağustos 1951’de Kore Savaşı’na gitti. Ağustos olduğunu hatırlıyorum çünkü büyükannemin doğum gününe yakın bir tarihteydi.”

Coop’un gözlerinde anlayışla dolu bir ifade belirdi. “O halde olaya karışmış olamaz.”

“Aynen öyle!” Lexie’nin içini büyük bir rahatlık kaplamıştı, kollarını Coop’un boynuna dolayıp onu kendisine doğru çekip öptü.

Coop öpücüğüne karşılık vermişti, dili ağzının içine muhteşem şeyler yapıyordu ama fazla uzatmadı. “Daha yapmamız gereken çok iş var,” diye ona hatırlatmada bulundu.

Lexie isteksizce kabullenip ondan uzaklaştı, vücudu hâlâ kıpır kıpırdı. “Peki. Eğer şoför sorgulandıktan sonra temize çıktıysa geriye iki kadın kalıyor.”

Coop eski sayfaları çevirirken güçlkle okunan el yazısına göz gezdiriyor, yazıları okurken hiç acele etmiyordu. “Bunun büyük bir bölümü çıkmaza varıyor. Şu hariç...” Parmağını kağıdın üstüne koydu. “İşte. Davetteki misafirlerin birçoğunun garsonları akli bir karış havada buldukları, uzun süre ortadan kaybolup misafirleri içkisiz ya da ordövrüz bıraktıkları yazıyor. Ayrıca sürekli baş başa verip çalışmak yerine fışılđıyorlarmış. Birbirlerini çok iyi tanıyorlarmış gibi.”

“Sık sık birlikte çalışıyorlarsa bunda şaşılacak bir şey yok,” dedi Lexie, nedeniyle yüzleşmek istemediğı halde midesinde bir şeyler düğümlemeye başlamıştı.

“Bir istina hariç...bekle. Burada başka bir şey okuduğumu hatırlıyorum...” Coop dosyanın ön sayfalarına döndü. “İşte burada. Bu iki kadın son dakikada partiye katılanların sayısı artınca işe alınan geçici personellerdenmiş.”

Lexie güçlükle yutkundu. "Bu da bizi başladığımız yere, kolyenin nasıl büyükannemin eline geçtiğini sorduğumuz noktaya götürüyor..."

"Büyükbaban okyanus aşırı bir ülkede askeri görevini yaparken." Coop sanki onu büyük darbeye hazırlamak istermişçesine Lexie'nin omzuna elini koydu.

Sorunun üzerinde kafa yorarlarken Lexie'nin bilinçaltında çoktan aldığı bir darbeydi. "Geçici personel olarak işe alınan iki kadından birinin büyükannem olduğunu düşünüyor olamayız." İçinden varsayımına gülmesi için dua ederek Coop'a baktı.

"Farz edelim ki, o kadınlardan biriydi. Peki suç ortağı kim olabilir?"

Lexie bilinçaltında yavaş yavaş kaynayan gerçekle mücadele ederken gözlerini yumdu. Bir gün önce büyükannesini ve en yakın arkadaşı Sylvia'nın Laverne ve Shirley ya da Lucy ve Ethel olabileceğini aklından geçirmişti. Yıllar önce bir akşam yemeği partisinde çalışırken Charlotte'ın baş başa verebileceği kadın Sylvia'dan başka kim olabilirdi ki?

Suç ortağı kim olabilirdi? Gözlerini açıp gerçekle yüzleşen Lexie, "Cevabı çok açık bir soru," dedi Coop'a. "Asıl soru, bu konuda ne yapacağımız."

On İkinci Bölüm

Hot Zone web tasarımı garantiye alınıp Claudia'nın becerikli ellerine teslim edilmişken, Lexie tüm cumartesi gününü Coop'un web sitesi üzerinde verimli bir şekilde çalışarak geçirmişti. O da karşılığında günü görevini yaparak geçirmişti. Lexie büyükannesinin evinden çalışsa da, Charlotte evde değildi. Önceki gece Lexie eve döndüğünde uyuyordu ve Lexie bu sabah uyanmadan önce çıkıp gitmişti.

Lexie konuşmayı ertelediği için memnundu, çünkü hâlâ yeni keşfi konusunda nasıl davranacağına karar verememişti. Her şeyi gözden geçirmeye çalıştıkça hep aynı karara varıyordu. Lancaster koleksiyonundan mücevherleri çalanlar büyükannesini ve Sylvia'yı.

Lexie yaklaşmakta olan baş ağrısını uzak tutmak için şakaklarına masaj yapmaya devam etti. Tasarım işine kendisini kaptırdığında şok ve ağrı o kadar kötü değildi, ama her mola verdiğinde gerçeği bulduğu an düşündükleri aklına geri geliyordu. Çok sevdiği, taptığı ve örnek aldığı kadın bir *hırsızdı*.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Peki bu keşif Lexie'ye kendisi hakkında ne söylüyordu? Her zaman ailesine benzemediği düşüncesiyle teselli bulsa da, özgür ruhlu, mutlu, hayatı olduğu gibi kabul eden büyükannesine olan benzerliğinde rahatlık bulmuştu. Bir hırsıza değil.

Zil çalınca Lexie kapıyı açmak için yerinden fırladı. Karşısında Coop'u görünce şaşırılmıştı, üstündeki eski kot panto-

lon ve sade bir tişörtle her zamanki gibi çekici görünüyordu. Muhteşem gözlerini iyice ortaya çıkararak gece mavisi kumalı altında kaslarının hareket edişini görebiliyordu.

Üstünde her zaman böylesine büyük bir etkisi olmamasını diliyordu. İçinden onu elinden tutup yatağa götürmek geliyordu veya mutfaktaki tezgâha, hangisi daha yakınsa. Büyükannesinin tüm gün geri dönmeyeceğinden emin olsaydı böyle bir şey yapabiliirdi, ama Charlotte'ın ne zaman döneceğini bilmiyordu.

Üzgün bir şekilde öğleden sonrayı sevişerek geçirme fikrini aklından çıkarması gerektiğini düşündü. "Neden bu kadar erken geldin?" diye sordu Coop'a, sesi harekete geçen hormonlarına ve şehvetle dolu düşüncelerine kıyasla oldukça sakindi. "Altıdan önce gelmeni beklemiyordum." Onu ailesinin evindeki işkence yemeğine götürmek için saat altıda alması gerekiyordu.

"Yazdığım haberi erken bitirince kara kara düşünmeye biraz ara verebileceğini düşündüm."

Lexie gülümsedi, onu bu kadar iyi tanıyor olmasından tuhaf bir mutluluk duymuştu. "Doğru tahmin etmişsin. Aslında web siten üzerinde çalışıyordum."

"Neler yaptığını bana göstermen için içeri girebilir miyim?" Coop hâlâ girişte duruyordu.

"Elbette. Özür dilerim." Lexie utanarak kafasını salladı. "Çok dalgınım. İçeri gel." Eliyle içeri girmesi için işaret etti. "Yaptığım tasarımı henüz göremezsin; çünkü seni yeteneğimle şaşırtmak istiyorum."

Coop gülmeye başladı, ama bu ses Lexie'nin daha fazla tahrik olmasına neden olmuştu.

"Alçakgönüllülüğünü ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?"

Başını yana doğru eğip gözlerinin içine baktı. "Eğer herhangi bir konuda iyiyisen, bunu saklamamalısn," dedi Lexie imalı bir şekilde, sadece kendisinden bahsetmediğini anlamasını umuyordu.

Coop ne söylemek istediğini anladığını belirtircesine kafasını salladı. "Mesaj alındı."

Daha derinlere inmemeyi tercih etse de en azından söylemek istediği aklında yer etmişti.

"Bugün nereye gitmek istersin? Seni bu evden dışarı çıkarmak istiyorum, hava çok güzel ve içeri tıkalı kalman büyük bir suç," dedi Coop büyükannesinin sıkı sıkıya kapattığı güneşliklere işaret ederek.

"Haklısın." Biraz gün ışığı görmek hoşuna gidebilirdi.

Lexie'nin nereye gidebileceklerine dair bir fikri vardı, ama kendisine özel olan bu yeri Coop'a paylaşıp paylaşmaması gerektiğini düşünürken yanağının içini ısırdı. Eğer burayı Coop'la paylaşırsa, artık bu yer ona ait olmayacağı için endişeleniyordu. Coop hayatından çıktıktan sonra bile orayı hep onunla özdeşleştirecekti.

Bu düşünce boğazında belirgin bir yumru oluşmasına neden olmuştu, hissettiği panik neredeyse onu boğacaktı. Bu adama karşı ne kadar derin duygular beslediğini fark ettikçe korkması gerekiyordu, yine de sözcüklerin dudaklarından dökülmesine engel olamamıştı. "Çantamı alayım, sana bir sürprizim var."

"Sürprizlere bayılırım." Coop'un dudaklarında memnun ve kışkırtıcı bir gülümseme belirdi. "Bayanlar önden."

Lexie ufak çıkıntıya basıp alnını Empire State Binası'nın en tepesindeki cama dayarken Coop onu seyretti. Küçükken ve haber kovalarken de bir iki kez buraya gelmişti, yine de rahatlamak için turistik bir yer tercih etmezdi. İçeri girme sırası, beklemek, asansörlerdeki kalabalık... kesinlikle ona göre değildi.

Lexie'nin tercih ettiği kata vardıklarında tuhaf bir şey oldu. Lexie onu pencerelere doğru götürdü. Yan yana durup muhteşem manzaraya baktıklarında etraflarında tüm ses, karışıklık ve insanlar ortadan kaybolmuş gibiydi. Yalnızlığa ihtiyacı olduğunda neden buraya geldiğini anlayabiliyordu.

“Benimle birlikte buraya çık.” Lexie onunla pencereye yaslanması için Coop’a cesaret verdi.

“Kendini tüy gibi hafif hissetmek istediğimden emin değilim,” diye homurdandı Coop.

“Korktun mu?” diye sordu Lexie.

Coop boyun eğmiş bir şekilde inleyerek ayaklarını çıkıntıya yerleştirdi, parmak uçları cama değiyordu.

Tereddüt ettiğini hissetmişçesine Lexie ona uzanıp sıkıca elini tuttu. “Şimdi aşağıya bak,” dedi kısık bir sesle, parmakları onunkileri sıkıca kavramıştı.

Coop ona güvenip söylediklerini yaptı, inanılmaz manzarayı yeni ve aydınlatıcı bir açıdan izliyordu. Kendisini sanki şehrin üstünde uçuyormuş, güvenlik ağı olmadan aşağıya düşüyormuş gibi hissediyordu. Çok hoşuna gitmişti.

Başını eğilip baktı, Lexie’nin durgun yüzü dikkatini çekmişti. Onu hiç bu kadar sakin görmemişti, içinde onun kalbine ve ruhuna ufak bir bakış atma fırsatı yakaladığına dair bir his vardı. Her nasılsa Lexie’nin bu yanını başkalarıyla çok sık paylaşmadığını biliyordu. İnanılmaz bir güven duygusu gösteriyordu ve bu onu hem memnun etmiş hem de son derece korkutmuştu.

“Gitmek zorunda olmamızdan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Lexie.

Coop elini sıktı. “Biliyorum, ama hâlâ biraz vaktimiz var.” Bunları söylerken bile onunla zaman geçirmek düşüncesine fazla güvenemeyeceğini biliyordu.

Lexie Coop’un arabasının ön koltuğunu büyükannesine bırakarak arka koltuğuna oturdu. Charlotte durmaksızın Coop’la konuşup Lexie’yi düşünceleriyle baş başa bırakmıştı.

Ailesinin evine telaşla yaklaşıyordu. Genelde onları bir restoranda görür ve işkenceyi uzatmamak ya da herhangi bir bahane aramamak için yemeğini bitirir bitirmez yanlarından ayrılırdı. Bu gece farklı olacaktı, ama Coop orada bulunup anlamıyor olmalarına tanık olacağı için değil.

Evin giriş yolunda yürürlerken Charlotte önden gidip zili çaldı ve sanki oranın sahibiymiş gibi içeri girdi. “Merhaba! Biz geldik!”

Lexie, Coop’a neşeli bir bakış attı.

Coop Lexie’nin elini tutmuştu, sıcacık avucunun içi ona güven veriyordu.

Mutfaktan gelen ayak seslerinin ardından babası yer döşemesi mermer olan antrede belirmişti. Elbette takım elbise ve kravat giyerek yazlık elbise giyen Lexie’nin uygunsuz giyindiğini düşünmesini sağlamıştı. Gerçi böyle hissetmek için kıyafete ihtiyacı yoktu. Bej pantolonu ve açık mavi gömleğiyle Coop’un varlığı şaşırtıcı bir şekilde Lexie’nin biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı.

Selam vermek istercesine, “Tam vaktinde geldiniz!” dedi babası.

“Bizi Coop getirdi, çok dakiktir,” dedi Charlotte gururla, sanki bu konuda bir paya sahipmiş gibi, “Sam Cooper, bu benim oğlum, Cary.”

“Tanıştığımıza sevindim, Cary.” Coop elini uzatırken Lexie bombanın yere düşmesini bekliyordu.

“Adım Grant.” Babası kendi annesine yanaklarındaki utançtan kaynaklanan kırmızılığa tezat oluşturan sinirli bir bakış attı.

“Sen ona bakma,” dedi Charlotte. “Asıl adı Cary Grant Davis’tir.”

“On sekiz yaşına girdiğimden beri yasal ismim Grant.”

Bu tartışma komik olduğu kadar sıradan ve beklenen bir şeydi ve Lexie gülmek için kendini zor tutuyordu.

Her nasılsa ciddiyetini bozmadan, “Memnun oldum, Bay Davis,” dedi Coop resmi bir şekilde.

Lexie’nin babası Coop’un elini sıktı. “Grant yeterli olacaktır.”

Charlotte kahkaha attı. “Yeterli olacakmış! Baban ve ben sana *Hırsız Var’daki* Cary Grant’ın adını verdik.” Charlotte’in sesinde özlem dolu bir hava vardı.

Grant gözlerini devirdi.

Ama Lexie yan hikâyeden artık keyif alıyor gibi görünmüyordu.

Büyükannesinin en sevdiği filmde bahsetmesiyle, Lexie Charlotte'ın yıllar önceki mücevher soygununa karışmış olduğundan iyice emin olmaya başlamıştı. Neden böyle bir şey yapmış olabileceğini anlayamıyordu. Bu bilgiyle ne yapacağına Lexie hâlâ karar vermemişti. Coop'un filmin adını yakalayıp yakalamadığını merak ediyordu, ama dikkatini hâlâ Lexie'nin babasına vermiş gibi görünüyordu.

"Oturma odasına geçelim," dedi Grant ve hepsi sırf göstermelik olsa da kuyruklu bir piyano ve köşedeki bar da dahil olmak üzere şık bir şekilde dekore edilmiş odaya doğru onu takip ettiler.

Kocasını gibi geceye uygun bir şekilde sade siyah bir elbise giyen ve incilerini takan Lexie'nin annesi Caroline onları bekliyordu. "Herkesin gelebilmesine çok sevindim!"

Lexie annesini soğuk yanağından öperken, babası Coop'la onu tanıştırdı.

"İçki isteyen var mı?" diye sordu Grant.

Sert bir içki Lexie'ye çok iyi gelebilirdi, ama ne içmek isterse istesin hoşnutsuzlukla karşılanacağını biliyordu, o nedenle onun için en iyisi ayık kalmaktı. "Ben istemiyorum, teşekkürler."

Coop kafasını salladı. "Ben de almayayım, teşekkür ederim." Görünüşe bakılırsa, ipucunu Lexie'den almıştı.

"Bir şeyler iç," diye ısrar etti Lexie.

Coop'un cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Ben martini alacağım. Sana da bir tane hazırlarım," dedi Grant.

"Biliyor musun, geçen gün internette çok ilginç bir yazı okudum," dedi Charlotte. "Rehabilitasyon merkezlerine alkolizm yüzünden başvuran bankacıların sayısının giderek arttığı yazıyordu." Hınzır bakışlarını oğluna çevirmişti.

"Anne!" dedi Caroline hayrete düşmüş bir şekilde.

Lexie'nin babasının suratı kıpkırmızı olmuştu, ama Coop gözlerini kocaman açıp Lexie'ye bakarken hiçbir şey söylememişti.

Lexie sadece omuzlarını silkti. Eğer Coop, Lexie'nin büyükannesine hâlâ alışmadıysa, bu gecedeki kesinlikle alışmış olacaktı.

"Oturalım mı?" diye sordu Caroline. "Lexie, anne, gelin de hep birlikte sohbet edelim."

Lexie ve Coop kanepede yan yana oturdular. Charlotte odada bulunan herkesi rahatlıkla görebileceği Grant'ın en sevdiği koltuğa geçmişti. Lexie'nin babası içkileri hazırladıktan sonra kanepenin karşısındaki ikili koltukta karısının yanına oturdu.

Lexie'yi küçükken uyandıran duvardaki eski saat sessiz odada gürültülü bir şekilde tıkıyordu. Lexie'nin bacağını ileri geri salladığını gören Coop bu gergin harekete son vermek için elini dizinin üstüne koydu.

Kız kardeşini ve onun eşini kastederek, "Margaret ve Stan nerede?" diye sordu Lexie.

"Margaret'in valiyle acil bir toplantısı çıktı," dedi Caroline gururla.

Lexie'nin babası gözleri ışıltılı, kafasını salladı. "Vali ona önem veriyor."

"Umarım hepsi bununla sınırlıdır. Çünkü başarılı kadınların çoğu zirveye çıkmak için herkesle birlikte olur." Charlotte boş şarap kadehine baktı. "Bir tane daha alabilir miyim, lütfen?" Kadehini gelinine uzattı.

Caroline ve Grant aynı anda, "Yeterince içtin," dediler.

"Oyunbozanlar."

Annesinin sözlerine aldırmayarak, "Evet, Coop", dedi babası. "Bize biraz kendinden bahset."

Coop oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğildi. "Daily Post'ta olay yeri muhabiri olarak çalışıyorum."

"Etkileyici," dedi Grant, ses tonundan hoşuna gittiği anlaşılıyordu.

Lexie, merak ve şaşkınlık içinde onu süzen ailesiyle karşı karşıya olmasına rağmen Coop'un böylesine rahat görünmesine hayran kalmıştı. Annesi ve babasının yüzlerinden bunu

okuyabiliyordu. Nasıl olurdu böylesine iyi bir adam uçarı kızlarıyla birlikte olabilirdi?

“Lexie bana Metro Tasarruf ve Kredi’nin başkanı olduğunuzu söyledi,” dedi Coop.

Lexie etkilenmiş bir şekilde içinden güzel, diye geçirdi. Babasının nerede çalıştığını ona hiç söylemediğine göre, araştırma yapmış olduğu belli oluyordu. Coop’un hazırlıklı bir şekilde gelmiş olmasını alkışlamamak için Lexie ellerinin üstünde oturuyordu.

İki adamın kısa bir süreliğine iş ve ekonomi sorunlarından bahsetmeleri Lexie’nin annesinin onların da orada olduğunu hatırlatmasıyla son buldu.

Lexie’nin annesi boğazını temizledi. “Bana kızımın nasıl tanıştığınızdan bahsedersiniz? Yoksa sen de Endonezya’da mıydın?” diye sordu, sesi en az Lexie onlara planlarını açıkladığı zamanki kadar dehşet doluydu.

Elini Lexie’nin dizinden çekmeyen Coop hafifçe onun bacağına sıktı. En azından son seyahati onun ürpermesine neden olmamıştı.

“Aslına bakarsanız, şehirde tanıştık.”

Çöp kutusunun yanında nasıl tanıştıklarına dair detaylı bir açıklamaya girmeden, Lexie bu konuşmayı bir fırsat olarak değerlendirip ailesine büyükannesinin kolyesi ve yaşlı kadının gizemli geçmişi hakkında bildiklerini sormaya karar vermişti.

“Haberlerde gördünüz mü bilmiyorum, ama Coop yerel bir kahraman sayılır,” dedi Lexie gururla. Daha sonra onun kuyumcudaları yaptıklarından ve sonucunda bir ödül aldığından bahsetti.

“Hiçbir şey almak istememiştim ama kadın ısrar etti,” diye açıkladı Coop.

“Ve her şeyi televizyonda gösterdiler. Büyükannemle birlikte haberleri seyrediyorduk ve Coop’un aldığı yüzüğün büyükannemin kolyesinin eşi olduğunu fark ettik. Ben de bü-

yükannemin yaklaşan doğum günü için yüzüğü ondan satın almaya karar verdim.” Lexie gerçek planını büyükannesine ilk kez açıklıyordu.

“Tanrım...Ne diyeceğimi bilmiyorum!” Charlotte oturduğu yerden Lexie’ye öpücükler gönderiyordu. “Zaten hep çok düşünceli bir çocuk olmuştur,” dedi, yüzü mutlulukla ışıldıyordu.

“Mücevherlerinden birinin eşi, öyle mi?” diye sordu Lexie’nin babası.

Babasının hatırlamasını ve hikâyeye bazı detaylar katmasını umarak, “Büyükbabam hediye ettiği için onun için en değerli olan kolyenin bir parçası,” diye açıkladı Lexie.

Grant martinisini içerken neredeyse boğulacaktı. “Anladım? Lexie, emin misin? Babam asla hediye veren biri olmamıştır! Aslına bakarsan, o cimri herifin tekidir – ”

“Cary Grant Davis, hemen sözlerini geri al!” dedi oturduğu yerden ayağa fırlayan Charlotte.

Grant sinirli bir şekilde homurdandı. “Ama doğrusu bu.”

Lexie, babasının babası hakkında hatırladıklarıyla büyükannesinin eşi hakkında hatırladıklarının hiçbir zaman birbirine uymadığını biliyordu. Lexie büyükbabasına dair iri yarı, gürleyen ve onu seven bir adam olması dışında herhangi bir şey hatırlamayacak kadar küçüktü.

Charlotte gömleğinin içinden bir mendil çıkarıp gözlerini kurulamaya başladı.

“Ah, tanrım.” Abartılı davranışlarından hoşlanmadığı görülen Grant annesini süzüyordu. “Özür dilerim,” dedi en sonunda.

Charlotte burnunu çekti. “Peki.”

“Güzel. Bu konuda anlaştığımızı göre, kolyeye dönelim. İkinizden biri kolyeyi hatırlıyor mu? Çünkü çok ilginç bir geçmişi var,” dedi Lexie. “Görünüşe göre kolye Lancaster adında – ”

“Ah, kalbim!” diye bağırarak Charlotte ayağa kalkıp göğsünü tutmuştu.

Büyükannesinin konu nedeniyle numara mı yaptığını yoksa gerçekten mi kötü olduğunu anlayamayan Lexie gözlelerini kısmış bakıyordu. Riske girmek istemeyerek ayağa kalkıp büyükannesinin yanına gitti.

Peşinden giden Coop kolunu Charlotte'ın omzularına doladı. "Biraz oturmalsın," dedi ve yavaşça onu kanepeye doğru götürdü.

"Anne, iyi misin?" diye sordu Grant. Birdenbire gerçekten endişelenmişti, o da etrafında dört dönüyordu.

Telefonu çoktan eline alan Caroline, "Ambulans çağırırım mı?" diye sordu.

Lexie anne ve babasının endişeli gözlerine baktı. "Bana kendine yüksek tansiyon teşhisi koyulduğunu söylemişti. Belki de ilaçları etkisiz kalıyordur?"

Charlotte inlerken sehpanın üzerinden aldığı dergiyle kendisini yelpazeliyordu.

Lexie'nin annesi kafasını sallayıp telefona koşarken babası bebek aspirini ve bir bardak suyla ilgili bir şeyler mırıldanarak mutfağa koşmuştu.

Yarım saat sonra, büyükannesi artık kendini iyi hissettiğini iddia etse de, ilk yardım uzmanları onu hastaneye götürmekte ısrar etmişlerdi. Kalp krizi kendini panik atak veya reflü gibi gösterebileceğinden protokol bunu gerektiriyordu. Kalbini kontrol etmeleri gerekmişti ve Lexie de hastaneye gitmesinden yanaydı.

Oldukça yorucu geçen saatlerin ardından, anksiyete nöbeti tanısı koyulan Charlotte taburcu edilmişti. Grant, ona göz kulak olabilmeleri için annesinin geceyi onların yanında geçirmesini istemişti. Ama yaşlı kadın, oğlunu ölen zavallı kocasından bahsederek onu üzmele suçlayınca, Lexie Coop'la birlikte araya girip büyükannesini eve götürmüştü.

"En azından hepimizi Caroline'in berbat yemeklerini yemekten kurtardım," dedi Charlotte hep birlikte eve giderlerken.

Lexie gözlerini devirdi. "Ömrümden ömür gitti."

Charlotte terliğe benzeyen ayakkabılarıyla koridorda ayaklarını sürterek ilerliyordu. "Baban duygusuz herifin tekiyse benim suçum ne?"

Tüm geceyi Lexie'nin yanında geçiren Coop kıkırdamaya başlamıştı.

Doktorlar hassas büyükannesini tekerlekli sandaleyle alıp götürdüklerinde Coop Lexie'ye destek olmuştu. Charlotte'ın iyi olacağına onu inandırmaya çalışırken, Coop ziyaret ettiği yerler hakkında ona sorular sorarak düşüncelerinin dağılmasına uğraşmıştı. Meraklı görünümü ve imalı sorularında Lexie birçok kez belirgin bir ilgi sezmişti. Elbette, önceleri kendisini bir erkeğin meraklanma nedeninin onunla ilgilenmesinden kaynaklandığına inandırmıştı.

Ne olursa olsun, yanında kaldığı için Coop'a karşı kendini borçlu hissediyordu. Ailesiyle birlikte hastanedekeyken rahatlıkla evine gidebilirdi, ama Lexie'nin yanında olup Charlotte'ın iyi olduğundan emin olmak için ısrar etmişti. Şüphesiz, bu adam sorumluluk sahibiydi.

Bu düşünceyle sarsılan Lexie, dikkatini büyükannesine vermeyi tercih etti. İçeri girmeleri için kapıyı açtıktan sonra dönüp baktığında yorgun ve kırılğan görünen Charlotte'ın arkasında durduğunu gördü. "Büyükanne, lütfen biraz uyu olur mu? Sabah konuşuruz," dedi Lexie, kendini inanılmaz derecede bitkin hissediyordu.

Charlotte kafasını salladıktan sonra yatağının yolunu tuttu.

Yatak odasının kapısının kapandığını duyar duymaz, Lexie kanepeye yığıldı. Tüm vücudu sızlıyordu ama hiçbir şey büyükannesini kaybetme düşüncesi kadar canını yakmıyordu.

Coop yanında diz çöküp saçlarını yüzünden çekti. "Doktor iyi olduğunu söyledi," dedi düşüncelerini okumuşçasına.

"Ama tansiyonu hâlâ yüksekti. İlaçlarını düzenli bir şekilde alması gerekiyor."

“Alacaktır.” Tüm gece olduğu gibi, Coop’un güven veren ses tonu onu rahatlatıyordu.

“Tepki göstermesine neden olan şeyin babamın sözleri değil de benim kolye konusunu açmam olduğu fark ettin mi?” diye sordu Lexie.

Coop kafasını salladı, bunu o da fark etmişti. Bu konuyu açmayı planlamıyordu, ama Lexie söz açınca ona katılmıştı. “Kesinlikle bu konuda konuşmak istemiyordu.”

“Çünkü sakladığı bir şey var ve bundan haberimiz olduğunu biliyor.”

Sesindeki üzüntü Coop’un dikkatinden kaçmamıştı, ama gerçeği inkâr edemezdi.

“Onunla konuşmaya çalışırsak, tansiyonu fırlar mı? Kalp krizi geçirmesine ya da felç olmasına neden olacağımızı mı sanıyorsun?” Lexie iki eliyle şakaklarını ovuşturuyordu.

Coop onu rahatlatıp güven verecek bir şeyler düşünemeye çalışıyordu ama hiçbir fikri yoktu.

“Bana banyodaki ilaç dolabından bir ağrı kesici getirebilir misin?” dedi Lexie. “Başım çatıyor.”

“Elbette.” Coop işe yarar bir şey yapmaktan memnun bir şekilde banyonun yolunu tutup istediği hapları getirdikten sonra mutfığa gidip bir bardak su aldı.

Birkaç dakika içinde döndüğünde Lexie’nin çoktan uykuya daldığını gördü.

İlaçları ve suyu sehpanın üstüne bıraktıktan sonra yanına oturdu, üzerine battaniye örtmekle onu orada bırakmak ya da daha rahat bir uyku çekeceği yatağına götürmek arasında kalmıştı. Şimdilik hiçbirini yapmayarak yavaşça gözünü çıkarıp bir kenara koydu, nefes alışını dinlemekten memnundu.

Kısık ve düzenli nefes alış sesleri içinde kopan fırtınaya tezat oluşturuyordu. Taptığı büyükannesi saklamak istediği bir geçmişe sahipti ve Coop’la birlikte ona gerçeği açıklaması için ne kadar baskı yaparlarsa o kadar sağlığını tehlikeye atıyorlardı.

Ne yazık ki, Coop dürüstçe geçmişi deşmek dışında bu konuyu çözecek bir yol düşünemiyordu. Lexie’nin de huzur bulması ve bu konuyu kapatması için bilmeye ihtiyacı olduğuna dair içinde bir his vardı. Bu konuda hemfikirlerdi.

Peki, her şeyi ortaya çıkardıklarında bu bilgiyle ne yapacaklardı? Coop, bu kararın yaklaşmakta olan büyük bir tartışmanın konusu olacağını düşünüyordu.

Charlotte, Coop’un gittiğini duyana kadar odasında bir ileri bir geri yürüyüp durmuştu. Sonra yatağına oturup sabırsızca Lexie’nin yatak odasının kapısının kapanmasını beklemişti, ama bu kez kapının her zaman çıkardığı gıcırtyı ve yüksek sesle kapanışını duymamıştı. En sonunda riske girip sessizce odasından çıktı ve oturma odasındaki kanepede derin uykuda olan torununun yanından geçip Sylvia’nın daireesine yöneldi.

Bir zamanlar ortak olduğu en yakın arkadaşıyla konuşması gereken şeyler vardı. Bir plan kurmalıydılar. Lexie ve Coop’un bir iş üstünde oldukları açıldı. Charlotte ne bildiklerinden emin değildi; ama bildikleri sınırlı da olsa bu tehlikeli bir şeydi. Dikkatle sakladığı sırrını ortaya çıkarabilirlerdi. Charlotte, ev soygununa karıştığı geçmişini Coop’un ortaya çıkarmasına izin veremezdi. O, Sylvia ve Ricky’nin kaybedecek çok fazla şeyi vardı.

Eğer Lexie bu işte tek başına olsaydı, Charlotte büyükannesinin sağlığı için endişe etmenin konuyu çok fazla deşmesini önleyeceğini biliyordu. Ne var ki gazeteci Coop olayın peşini kolay kolay bırakmıyordu, bu da Coop’un onların peşini bırakmayacağı anlamına geliyordu; tabii Lexie’ye karşı hissettiği sevgi onun sessiz kalmasını sağlamazsa. Coop’un torununa vurulduğuna dair Charlotte’ın en ufak şüphesiz yoktu. Hastanede ne kadar endişeli olduğunu görmüştü. Sadece Charlotte adına endişelenmemişti; ama Lexie için de kaygılanmış gibi görünüyordu. Torununa gelince, çoktan adama

sırılsıklam âşık olmuştu, ama zavallı Lexie aşağılık Drew'dan o kadar korkmuştu ki, Charlotte Lexie'nin gözlerinin önündeki şeyi görememesinden endişe ediyordu.

Yine de Charlotte'ın şu an çöpçatanlığa ayıracak vakti yoktu. Sylvia'yla birlikte halletmeleri gereken başka bir mesele vardı. Aşağılık Ricky'nin elinde ikisine de ait olan parçalar vardı. Hırsızlık yaptıkları o son gece, Charlotte'ın kolyeyi bulduğu sırada Ricky başka bir dolapta yüzüğü ve bileziği bulmuştu. Dışarıda buluşmaları gerekiyordu, bileziği Sylvia'ya verecek ve her biri girdikleri zahmetin karşılığını almış olacaktı. Ama o gece soygundan önce, Charlotte'ın saklaması için ona hem maddi hem manevi değeri olan başka bir parça vermesine rağmen Ricky her iki mücevheri de alarak ortadan kaybolmuştu.

Charlotte'ın evlilik yüzüğü bu alçak, kokuşmuş herifin elindeydi ve Charlotte o yüzüğü geri istiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Lexie oturma odasındaki kanepede her yanı tutulmuş bir şekilde uyanmıştı, ağrıyan başının yanı sıra boynu da sızlıyordu. Kalkar kalmaz yaptığı ilk şey büyükannesini kontrol etmek olmuştu, ama Charlotte ortalarda yoktu. Sylvia'yı aramış, ancak kimse telefona cevap vermemişti. Aklına büyükannesinin kendini eskisi gibi hissettiği için bu sabah dışarı çıkmış olabileceği gelmişti.

Duş alıp ılık suyun ağrıyan kaslarına iyi gelmesine izin verdi, saçlarını yıkayıp kuruttu ve sonra giyinip fazlasıyla ihtiyaç duyduğu kahveyi içmek için mutfağın yolunu tuttu. Bir fincan kahveyi bitirip diğerine başladığında, nihayet kendini insan gibi hissediyordu.

Gazetenin sitesine girip sayfaları gözden geçirdi, Bekâr Günlükleri'ne geldiğinde yüksek bir sesle inledi. Anlaşılan günlüğün şöhreti şehir dışına kadar taşmıştı, çünkü biri onlara Lexie ve Coop'un önceki gece hastanede olduklarını söylemişti. Söz konusu Coop'la ilişki yaşamak olduğunda Lexie uzun zaman önce özel hayat fikrini aklından çıkarmıştı. Yanından geçtiği herhangi birinin onun hakkında not alıp bu notu günlüğe göndereceği gerçeğine aldırılmamak için elinden geleni yapıyordu. Sadece büyükannesinin artık Günlüğün kaynağı olmadığını umuyordu.

Kafeinin ve gazeteyi okurken geri döndüğü gerçekliğin etkisiyle beyni tekrar çalışmaya başlayan Lexie'nin önceki gece yaşadıkları bir bir aklına geliyordu. Ailesinin sert davranış-

larından büyükannesinin yaşadıklarına kadar hatırladığı her şey neredeyse baş ağrısının geri dönmesine neden olacaktı. Ama birden berbat geçen gecenin farklı bir yanı olduğunu fark etmişti. Coop yanından ayrılmamış, ailesi bahsi geçen seyahat seçeneklerini onaylamazken o elini tutmuş, hastanede geçen tüm süre boyunca ona güven verircesine omzundan elini çekmemişti. Lexie önceki gece yalnız değildi.

Ama hayatının büyük bir bölümünü tek başına geçirmişti.

Birden cep telefonunun çalmasıyla oldukça tehlikeli düşüncelerden koptu. Tezgâhtaki kahve makinesinin yanında duran BlackBerry'sini aldı.

"Efendim?"

"Merhaba, Lex."

Coop'un sesini duyar duymaz karnında sıcak, belirsiz, tuhaf bir duygu hissetti. "Sana da merhaba."

"Bu sabah nasılsın?" diye sordu Coop.

Coop'un usulca gözlüğünü çıkarışını belli belirsiz hatırlıyordu Lexie. "Ne kadar kaldın?"

"Seni uyurken izleyebilecek kadar," dedi boğuk sesiyle.

"Ah." İçini büyük bir istek kaplamıştı. "Sana arkadaşlık edemediğim için üzgünüm."

"Kim demiş?" Coop güldü. "Horlamanı dinlemek hoşuma gidiyor."

"Hey, ben horlamam ki!"

"Bence horluyorsun ve bana sorarsan bu çok sevimli."

Onun da ayı şeyi yaptığını umarak Lexie gülümsedi. "Biraz daha konuşmamız gerekiyor." Büyükannesi ve mücevherler hakkında konuşmalıydılar.

"Biliyorum. Ama ne yazık ki isteyim. İptal edemeyeceğim bir toplantım var. Bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin?"

Tüm gün tasarımları üzerinde çalışmak Lexie için sorun değildi. Belki Claudia ile buluşabilirdi. "Olur. Yemek fikri kulağa hoş geliyor."

"Harika. Seksenlik tatlı cadımız bu sabah nasıl peki?"

Lexie içini çekti. "Keşke bilsem. Uyandığımda çıkmıştı. Not da bırakmamış."

"Sence senden kaçmaya mı çalışıyor?"

"Ben de böyle düşünüyorum. Kolyeyi nereden bulduğuna dair daha fazla soru sormamdan korkuyor."

Coop boğazını temizledi. "Bir plan yapmamız lazım."

Lexie kafasını salladı. "Katılıyorum. Akşam yemekte konuşabiliriz."

"Benim ev nasıl?" diye sordu.

En son onun evinde akşam yemeği yediklerinde neler olduğunu hatırlıyordu; tabii vücudu da öyle. Daha şimdiden bacalarının arasına sızlamayı andıran bir duygu yerleşmişti. Bu hisse engel olmak için kalçalarını kasti, ama aksine bu hareket daha çok artmasına neden olmuştu.

"Lexie?"

"Senin evin harika olur," diye mırıldandı. Baş başa olacaklardı. Neler olacağını düşünmekten günü sağ salim atlatabileceğinden bile emin değildi.

"Sonra görüşürüz, tatlım."

Tatlım. Bu kelime karşısında ağzı kurumuştu. Coop telefonu kapatmadan kısık bir sesle, "Görüşürüz," diyebilmişti.

Derin bir nefes aldı. Önünde uzun bir gün vardı ve eğer kalın sesini ve seksi ellerini düşünmeye devam ederse koca gün hiç de verimli geçmeyecekti. Saatlerin hızla geçmesini istiyorsa çalışması gerekiyordu.

Coop haklıydı. Bir plana ihtiyaçları vardı; ama bu nasıl bir plan olacaktı? Charlotte ile yüzleşip onu üzme riskini mi alacaklardı? Yoksa boş verip bu gizemin sonsuza dek çözülmeden kalmasına razı mı olacaklardı? İkinci seçenek Lexie için kabul edilemezdi, ayrıca Coop'un da çözülmemiş mücevher hırsızlığını sanki hiç olmamış gibi kabul edeceğini sanmıyordu.

Peki ya konuyu deşmeleri büyükannesinin suçlu olduğunu ortaya çıkarırsa? Gazeteci olduğundan Coop'un böyle bir sırrı örtbas etmeyeceğini çok iyi bilen Lexie gözlerini kapadı.

Şimdilik ikisinin de ortak bir ilgi alanı vardı. Olayı incelemek, gerçeği ortaya çıkarmak ve geçmişte ne olduğunu öğrenmek. Peki ya sonra? Ortak ilgi alanları ikiye bölünmüş olacaktı.

Kaçınılmaz sona yaklaşmışlardı. Bu, sandığından daha çabuk olmuştu. Bu durumda, kalan zamanlarını iyi geçirmeye bakacaktı; bu gece onu gördüğünde öncelikli olarak eğlence, sonra da konuşma gelecekti.

Kızıl saçlarını kapatan eşarpları ve Jackie O model kocaman güneş gözlükleriyle Charlotte ve Sylvia, Klasik Kuyumcu'nun tam karşı sokağında avlarının gelmesini bekliyordular. Çoktan içeri girip Ricky'nin kızı ile konuşmuşlar ve Ricky'nin balık tutmaya gittiğini ve kısa bir süre içinde döneceğini öğrenmişlerdi.

Ricky hiçbir zaman ellerinin kirlenmesinden hoşlanan bir adam olmamıştı ve kızının söyledikleri şüpheli görünüyordu. Bu yüzden o dönene kadar dükkânı gözetlemeye karar verdiler. Charlotte ve Sylvia gibi Ricky de başının belada olduğunu fark edip tedbirli davranabilirdi. Olmadık saatlerde dükkâna gelip fark edilmeden içeri girebilirdi. Ona yok yere yılan lakabını takmamışlardı.

Bu ismi ona geçmişini vermişti.

Charlotte bir yandan adamı kollarken, bir yandan da nasıl bu noktaya geldiklerini düşünmeden edemiyordu. Sylvia'yla birlikte Bronx'un fakir bir mahallesinde büyümüşlerdi. İki kadının da o dönemde normal karşılanan evlilik ve aile kurma gibi istekleri yoktu, bu nedenle kimse onlara destek olmamıştı. Geçinebilmek için yerel lokantalarda garsonluk yapmış ve açlıktan ölmek için ara sıra hırsızlığa bulaşmışlardı.

Unutulmaya yüz tutmuş şeylerin ileriki yaşlarında geri gelip Charlotte'ın başını ağrıtaçağını kim bilebilirdi ki?

Ricky bir kuyumcuya yarı zamanlı çalışırken Sylvia ile tanışmışlardı. Daha sonra onu işe almış ve en sonunda zenginlerden alıp Ricky gibi fakirlere verme fikrini edinmişti. Sylvia

ile aralarında bir benzerlik olduğunu sezmiş olmalıydı, çünkü onu yardımcısı olarak çalıştırıyordu ve o da Charlotte'ın aralarına katılmasını sağlamıştı. Sylvia Ricky'yi hep sevmişti, ama Charlotte'ı gözüne kestirir kestirmez Sylvia'yı daha çok arkadaşı olarak görmeye başlamıştı. Karşılıksız aşk meselesi tehlikeli bir ortaklık ve arkadaşlık doğurmuştu, ama her nasılsa bir şekilde idare edebilmişlerdi.

Ta ki o gece Charlotte onları yatakta yakalayana dek. İki siyle de konuşmayı kesmişti. Çok geçmeden kader biricik Henry'si kılığında araya girmişti. Onun masasına servis yaparken Henry ona çıkma teklif etmişti. Henry'nin yanında olmak kendini mutlu ve huzurlu hissetmesini sağlıyordu. Charlotte, *normal* bir şekilde yaşama vaktinin geldiğine karar vermişti. Hemen hamile kalamamıştı. Sonra da askere alma ve Kore Savaşı çıkmıştı.

Henry'nin yokluğunda Charlotte o kadar sıkılmış ve kendini o kadar yalnız hissetmişti ki, Ricky kapısında belirip son bir soyguna katılması için yalvardığında kabul etmişti. Bir şekilde izini bulduğu Sylvia da dahil olmak üzere hep birlikte Lancaster'ların evine gitmişlerdi. Kocasını bir zamanlar yarı zamanlı şoförlüklerini yaptığı için Charlotte bu evi biliyordu. En azından Lexie'ye anlattığı hikâyenin bu kısmı doğrudu.

"Hâlâ onun kadar aşağılık bir yılanın nasıl bu kadar iyi bir çocuğu olabileceğini anlamıyorum," diyen Sylvia Charlotte'ı geçmişle ilgili düşüncelerinden kopardı.

Kafasını kaldırdığında bakınca Anna'nın muhtemelen öğle yemeği yemek için dükkândan çıktığını gördü. Yanında genç bir satış görevlisi vardı, herhalde o yokken dükkânla kız ilgilenecekti.

"Ricky'le yatağa girdiğinde onun bir yılan olduğunu düşünmüyordun ama." Ricky ile ilgili romantik geçmişleri hakkında bir daha konuşmayacaklarına dair karar vermiş olmalarına rağmen, ağzından çıkan kelimelerden Charlotte'ın aklının hâlâ geçmişte kaldığı anlaşılıyordu.

Sinirlenen Sylvia omzularını havaya kaldırdı. "Sen ken-

dine bak! Ondan hoşlandığımı biliyordun ama yine de onu kendi ağına çektin. Bana ait olan bir şeyi geri aldığım için gerçekten beni suçlayabilir misin?" diye sordu Sylvia, suratı kızarmış ve sesi yükselmişti.

Charlotte tek kaşını kaldırdı. "Elbette, seni suçluyorum, seni utanmaz sürtük! O senden önce benimle ilgileniyordu."

Otoriter sesiyle duruma müdahale eden üniformalı bir polis memuru, "Bayanlar, bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, bayım." En yakın arkadaşının yalancı, düzenbaz, önce yüzüne gülüp arkasından arkadaşının kuyusunu kazan biri olması dışında hiçbir sorun yoktu. "Sadece geçmişte olan bir şeyi tartışıyorduk," dedi Charlotte tüm sevimliliğiyle.

"Belli ki, olayları farklı hatırlıyoruz," diye ekledi Sylvia. Gözlüğünün ardından Charlotte buz gibi bakışlarını fark etmişti.

"Bilirsiniz, zaman insanı hatırladığı şeyler hakkında yanılır. Özellikle de ileriki yaşlarda," diye açıkladı Charlotte.

Sylvia kafasını salladı. "O daha iyi bilir, yüzündeki çizgiler ve kırışıklıklar dikkatinizden kaçtıysa söyleyeyim, çünkü benden bir yaş daha büyük."

Polis memuru kafasını salladı. "Pekâlâ. Saç saça baş başa kavga etmeye başlamadan öpüşüp barışmanızı öneririm," dedi kendi yaptığı şakaya gülerek.

"Ne zaman olursa olsun, onun hakkından gelebilirim," dedi Charlotte. "Daha önce yaptım, gerekirse yine yaparım."

"Hatırladığım kadarıyla, çoktan seyrekleşmeye başlayan saçlarının bir tutamı elimde kalmıştı!" diye karşılık verdi Sylvia.

Polis memuru anlaşılır bir cümle kuramadan hızla konuşuyordu.

En sonunda iki elini de beline koydu, biri copun diğeri de silahının üstündeydi. "Geçmişti ait olduğu yerde bırakın ve kendinize yapacak bir şeyler bulun." Saygılı bir şekilde selam verip kaldırırmda yürümeye devam etti.

Charlotte ofladı. "Ucuz atlattık. Hastanede geçirdiğim geceden bir gün sonra zavallı Lexie'nin kefalet ödeyerek beni hapisten çıkarmak zorunda kaldığını düşünsene!"

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Sylvia.

İki kadın da Lexie yüzünden Charlotte'ın büyük bir panik içinde olduğunu biliyordu. Evet, yüzüğünü geri istiyordu, ama yıllarca o yüzük olmadan yaşamıştı. Eğer seçme şans olsaydı, Charlotte tüm bu konunun gizli kalmasını ve Lexie'nin ona yine gözleri ışıldayarak bakmasını isterdi. Charlotte geçmiş yüzünden kendini artık nadiren suçlu hissediyordu, ama torununun gerçeği öğrenmesi düşüncesi nerdeyse kalbinin yerinden çıkmasına sebep olacaktı. Lexie'yi çok seviyordu ve Lexie de ona tapıyordu. Eğer gerçeği öğrenirse, Charlotte'a eskisi gibi bakabilecek miydi?

Gerçeği öğrenmesine engel olmak adına, Lexie yüzükten her bahsettiğinde Charlotte, genellikle tam zamanında sarf ettiği kelimelerle onun dikkatini dağıtıyordu. Ayrıca, hem Lexie ve Coop'un birlikte olmalarını sağlamak hem de yüzüğe odaklanmalarını engellemek için öğrenebildiği her şeyi Bekâr Günlükleri'ne gönderiyordu. Ne var ki öpüştikleri sırada çektiği fotoğraf dışında, ikisi de günlüğü umursuyor gibi görünmemişti. Dahası Charlotte kendi sorunlarını halletmeden Lexie ve Coop'a dikkatini veremezdi.

Önceki gece, kolye hakkında konuşmaktan kaçınmak amacıyla çareyi kalp krizi geçiriyormuş gibi yapmakta bulmuş olabilirdi, ama işi o kadar ileriye götürmesine gerek yoktu. O an reflü, panik ve gerçek kalp ağrısı arasındaki farkı bilmiyordu.

Charlotte arkadaşına baktı. "Geçmiş yüzünden tartışmak yerine, geçmişti nasıl geçmişte bırakacağımızı düşünmek zordayız!"

Sylvia yavaşça kafasını salladı. "Haklısın," diye homurdandı. "Sadece bana Ricky'nin çekiciliğine tekrar kapılmaya çağına dair söz ver. Güzel ve sağlam bir arkadaşlığımız var, onun tekrar ortaya çıkması işleri karıştırmaktan başka bir şeye yaramaz."

Charlotte saatine baktı. "Ondan hiçbir şey istemiyorum! Henry'le tanıştığımndan beri hiçbir şey istemedim!"

Sylvia durup başını bir yana eğdi. "Pekâlâ."

"Ya sen? İlk fırsatta kendini onun kollarına atmayacağına söz ver," dedi Charlotte kollarını göğsünde birleştirip.

"Sanki o koca göbeği varken buna yer kalır!" Sylvia tiksinmişcesine ürperdi. "Biz arkadaşız, geceleri sohbet eder, yemeğe ya da film izlemeye gideriz. Neden onun gibi bir adam için tüm bunlardan vazgeçeyim ki?" Dükkâna doğru umursamazca elini salladı.

"O halde birbirimizi anlıyoruz," dedi Charlotte. "Burası çok sıcak olmaya başladı. Kapanış saatine doğru geri dönelim olur mu? Eğer onu bulamazsak yarın sabah geliriz."

"Anlaştık," dedi Sylvia.

Ama yavaş yavaş eve dönerlerken, Charlotte Sylvia'nın iddia ettiği gibi Ricky'ye karşı hiçbir harekette bulunmayacağına düşünmeden edememişti. Öyle olmasını umuyordu, çünkü hayatının son dönemlerini yanında en yakın arkadaşı olmadan geçirmek istemiyordu.

Çok yakında dünyaya birden fazla roman sunacağı varsayımıyla hareket ederek Coop'un sitesi için düşündüğü konsept üzerinde çalışmayı bitirdikten sonra, Lexie nadiren yaptığı bir şeyi yapıp alışverişe çıkmıştı.

Eğer bu gece Coop'la geçireceği son geceyse, ikisi için de özel olmalıydı.

Genelde üstünde eski bir tişörtle uyuduğundan, süslü iç çamaşırları ya da bunların nerede satıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Aklına gelen ilk yer, Manhattan'ın merkezindeki büyük mağaza Bloomingdale's olmuştu. Henüz eve dönmeyen büyükannesine bir not bırakıp mağazaya doğru yola koyuldu.

Kapıdan içeri girer girmez, Lexie tavadanki göz alıcı ışıkları, kozmetik ürünleri ve parfüm kokuları tarafından adeta saldırıya uğramıştı. Aslında her şey üzerine üzerine gelmişti.

Etrafta yürümeye başladı, kendisini ortama yabancı hissedince birine iç çamaşırı bölümünün nerede olduğunu sormaya karar verdi. Aradığı şeyi ne kadar çabuk bulur ve satın alırsa o kadar çabuk buradan çıkıp gidebilirdi.

Satış danışmanına gözü ilişen Lexie ona doğru yürüdü.

"Affedersiniz, iç çamaşırı bölümü ne tarafta?" diye sordu.

"İç giyim dördüncü katta," diyen aşırı makyajlı kadın kursesuz bir şekilde manikürlü tırnaklarıyla onu en yakın asansöre yönlendirdi.

"Teşekkür ederim." Lexie o tarafa döndüğünde birinin ona seslendiğini duydu.

Dönüp baktığında Coop'un komşusu Sara Rios'un kendisine doğru yürüdüğünü görünce şaşırıldı. "Sen olduğunu biliyordum!" Sara gülümseyerek onu selamladı.

"Merhaba!" Lexie sıkı bir polis gibi veya spor kıyafetler içinde gördüğü önceki karşılaşmalarından tamamen farklı bir karakter çizen kadından bir kez daha gözlerini alamamıştı. Bu kez mini etek, süslü bir bluz ve ince sandaletler giymiş, bol makyaj yapmıştı. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu ve Lexie ilk görüşte onu muhtemelen tanıyamazdı.

Lexie, "Dünya çok küçük," dedi kendini tutamayarak.

"Buraya sık sık gelirim. Bugün izinli olduğum için yine buradayım." Kollarını iki yana açtı.

"Asla aklıma gelmezdi. Alışveriş kesinlikle bana göre değil."

Onunla birlikte mağazada dolaşırken, "O halde ne sana göre?" diye sordu Sara.

"Seyahat. Her şeyimi toplayıp bir yerlere kaçacağım zamanlar için para biriktirmek istiyorum, parayı buna harcarım," diye açıkladı Lexie.

Konuşurlarken Sara durup kozmetik standlarına bakıyordu.

"En son nereye gittin?"

"Geçen ay 2004'te tsunaminin vurduğu bölgeyi görmek için Endonezya'ya gittim, sonra da tanıştığım insanlarla soluğu Darfur'da aldım."

Sara eline bir göz kalemi almıştı. “Demek sen de görüdüğün gibi değilsin. Tek başına seyahat edip tanımadığın insanlarla Darfur’a gidebildiğine göre çok cesur olmalısın.”

Lexie omuzlarını silkti. Seyahat etmenin cesurca olduğunu hiç düşünmemişti. “Tanıştığım insanlar bir yardım kuruluşuna bağlıydı. O nedenle yeterince güvenilirlerdi.”

Sara kafasını salladı. “Peki bu seyahat tutkusu nasıl başladı?”

Bu çok tuhaftı. Gezgin hayat tarzıyla ilgili Lexie’yi sorguya çeken tüm insanların arasında en meraklı görünen Coop’un arkadaşı Sara’ydı. Sırf bu merakından dolayı ona açılmak kolay geliyordu.

“Küçükken büyükannem beni sürekli gezmeye götürürdü ve bu genelde evde işler karışık olduğu zamanlardaydı,” dedi Lexie geçmiş hatırlayarak. “Yerel parklar ilk kaçabileceğim yerlendendi. Daha sonra Özgürlük Anıtı ve Empire State Binası gibi turist çeken büyük yerlere gitmeye başladık.”

“Büyükannen çok özel birine benziyor,” dedi Sara.

Lexie gülümsedi. “Öyledir.” Aynı zamanda, muhtemelen sinsi bir hırsız diye geçirdi içinden. “Her neyse, büyüdükçe beni hazır fırsatım varken seyahat edip dünyayı görmeye teşvik etti. Fransa ve İspanya gibi inanılmaz ülkelere seyahat ettikçe evdeki stresten uzak olmanın ne kadar güzel olduğunu anladım. En sonunda gezmek benim için bir yaşam biçimi haline geldi. Bir türlü doyamadığım ve son derece zevk aldığım bir şey.”

“Kulağa evdeki hayat zormuş gibi geliyor.”

“Çoğu insanın hayatından daha zor değildi,” dedi Lexie hafifçe, birden seyahatten fazlasını söylemiş olduğu için utanmıştı. “Hey, seni işinden alıkoymak istemem, seni görmek güzeldi, ben alışverişe dönüyorum.”

Hemen kaçmak istemişti ama Sara’nın kolunun üstüne koyduğu eli onu durdurdu. “İleri gittiysen özür dilerim. İçimdeki polise engel olamadım.”

Lexie kafasını salladı. “Aslında, hiç de ileri gitmedin. Neden seninle konuşmak çok kolay.”

Sara gülümsedi. “İyi polis, kötü polis lafını hiç duymuş muydun?”

Lexie, evet dercesine kafasını salladı.

“Eski ortağım bu rolleri üstlenirdik, gerektiğinde acımasız olsam da, iyi bir dinleyiciyimdir, bu da iyi polis rolüne çok uygun olduğum anlamına geliyor. Ne için alışverişe çıkmıştın? Ben sadece bakınıyordum.”

Lexie hangi amaçla alışverişe çıktığını Sara ile paylaşmayı istemiyordu. “Birkaç iç çamaşırına ihtiyacım var,” dedi belirsizce, ama konuştuğu sırada yanakları kızarmaya başlamıştı bile. Sara’nın; Lexie’nin utanma sebebini doğru tahmin etmesine fırsat vermeden, “Coop’a sürpriz yapmak için giyecek şeylere ihtiyacım var,” deyiverdi.

Sara’nın yüzüne geniş bir gülümseme yerleşmişti. “Neden en başta söylemedin? Yanında olmamın bir sakıncası var mı? Açık saçık giysiler seçmekte çok iyiyimdir.”

Kaşlarını oynatınca Lexie güldü. “Neden olmasın? Alışverişten hiç anlamam,” diye itiraf etti.

Sara’nın Lexie’yi rahatlatan bir yanı vardı, ilk başta onu ne kadar gerdiği düşünülürse bu inanılmaz bir şeydi. Görünüşe bakılırsa, Sara bir insan hakkında karar vermeden önce oldukça mesafeli davranıyordu, ama bir kez onu onayladıktan sonra araya ördüğü tüm duvarları yıkıyordu. Lexie sadece Coop’la olan ilişkisi bittiğinde Sara’nın ona yardım etme kararından pişman olmamasını diliyordu.

Üst kattaki restoranda iki kadın öğle yemeği yediler. Günün sonunda Lexie Coop’un üzerinde şok etkisi yaratacağını umduğu muhteşem bir iç çamaşırı takımına sahip olmuştu.

Mağazadan sokağa çıkar çıkmaz sıcak Lexie’nin suratına vurdu. “Çok eğlendim, yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Sara gülümsedi. “Önemli değil. Şimdi sana kıyafetin ötesine geçecek bir tavsiye vereceğim.”

Lexie’nin içi huzursuz bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı. “Dinliyorum,” dedi temkinli bir şekilde.

“Boşanmış polislerle dolu bir aileden geliyorum. Bu işin böyle bir tarafı var; o nedenle uzun süreli ilişkiler bana göre değil.”

Lexie, Sara'nın sözlerinde hafif bir üzüntü ve pişmanlık sezmişti.

“Kaçıp gitmeyi birçok kişiden daha iyi anlayabilirim.”

Lexie gözlerini kıstı. “Ben kaçmıyorum.”

Ona çok çabuk teslim olduğunu bilmesi gerekirdi. Sara da onu ve seçimlerini yargılayan bir başka insandı.

“Seyahat etmenin benim bir parçam haline geldiğini sana söyledim.”

“Evet, söyledin.” Sara kafasını salladı ama anlaşmazlık yüzünden ondan özür dilemedi. “Ayrıca, gezip seyahat etmenin bir nevi evdeki gerilimden kaçış yolu olarak başladığını da söyledin.”

“Benim için önemli olan bir şeye döndüştü bu. Neden herkes bunu yanlış bir şeymiş gibi görmekte ısrar ediyor?” diye sordu Lexie, sinirlenmiş ve üzülmüştü. Ailesiyle bu konu hakkında yeterince tartışmıştı. Ona tam bir yabancı olan kadından aynı şeyleri tekrar duyma ihtiyacı yoktu.

Ama aynı zamanda Coop'un en yakın arkadaşıydı.

Senin en yakın arkadaşın kim? sorusu beklenmedik bir şekilde Lexie'nin zihninde belirerek yıllardır inşa etmeye uğraştığı savunmayı kemirmeye başlamıştı.

“Söylemek istediğim şu, bazen içinden çıkması mümkün olmayan döngülere kapılırız. Bir sonraki yolculuğuna çıkmadan önce sana tavsiyem hayatına iyice bir bakman. Çünkü şu an senin için önemli olan şeyler geri döndüğünde seni beklemiyor olabilir.”

İşte bu ilk tanıştığı günkü Sara'ydı. Sert ve her şeye burnunu sokan. “Tavsiyen için teşekkür ederim,” dedi Lexie doğrularak.

Sara delici bakışlarını ondan ayırmamıştı. “Şu an kızgın olduğunu biliyorum, ama umarım bir gün sana bunları söylediğim için bana teşekkür edersin.”

“Sanmıyorum.” Lexie elinde tuttuğu alışveriş poşetine parmaklarını sımsıkı kenetlemişti.

“Göreceğiz. Aldıklarını iyi günlerde kullan,” dedi Sara, nutku tutulup tavsiyesine hazırlıksız yakalanan Lexie'nin yanından ayrılarak diğer tarafa doğru yürümeye başladı.

Bir şekilde Sara'nın söylediklerini aklının bir köşesine itip onu bekleyen geceye odaklanabilmişti. İçini heyecanla karışık bir beklenti sarmıştı. Özellikle de Coop'un anahtarının hâlâ çantasında olduğunu hatırlayınca.

İşten eve dönen Coop, Lexie gelmeden önce birkaç dakikalığına duş almayı umuyordu. Son birkaç saatini hangi olayların gazetede yer almasına karar vermek için polis kayıtlarını karıştırarak geçirmişti. Bazen çok ciddi suçlar oluyordu bazen de bugünkü gibi tuhaf bir suç. Lüks bir restoranda Fabergé Yumurtaları Topluluğu'ndan koleksiyoncuların katıldığı yemekte (böyle bir grubun olduğunu kimin aklına gelebilirdi ki?) nadir bulunan bir yumurtanın kaybolduğu bildirilmişti. Tasarımcı tarafından hazırlanan yumurta yerinde dururken birdenbire ortadan kaybolmuştu. Garsonlar ve restoran çalışanları dahil olmak üzere topluluğun tüm üyeleri sorgulanmış ama şüphelenecek kimse çıkmamıştı. Değerli antikayı bulan kişiye bir ödül verileceği açıklanmıştı. Coop kendi sayfasında yer olduğu için bu olayı da gazeteye eklemişti.

Ancak evine girer girmez Lexie'nin varlığını hissetmişti. Lexie'nin orada onu beklediğini hayal etti ve ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın, bu duyguya bir türlü engel olamıyordu.

Anahtarlarını girişteki masanın üstüne bırakıp içeri geçti. Birbirine uymayan tabaklarıyla masayı hazırlamış olduğunu görünce suratını buruşturdu, evde hiç mum bulunmadığından Lexie'nin almak zorunda kaldığı mumlarla olan uyumsuzluk da dikkatinden kaçmamıştı. İçinde çin yemeği olan kutular da kapalı bir şekilde onların yemeklerin tadını çıkaracakları anı bekliyordular.

“Lexie?” diye seslendi.

“Yatak odasımdayım.”

Aniden ağzı kurumuştı. Bir adım daha yaklaşmasıyla baştan çıkarıcı koku onu avucunun içine almıştı. Tekrar içine çekince koku onu yatak odasına doğru çekmeye başladı.

Yarı aralık kapının kolundan buruşmuş bir elbise sallanıyordu. Coop’un tüm vücudu kırmızı alarm vermeye başlamıştı. Kapıyı ayağıyla iterek açtı, sakinleşmek için derin bir nefes alarak içeri girdi.

Normalde bir erkeğe ait olduğu her halinden belli olan loş odasının her yanı kışkırtıcı bir şekilde yanan mumlarla süslenmişti ve ufacık kırmızı dantel bir iç çamaşırı giyen Lexie yatağın ortasında yatıyordu.

Baştan çıkarıcı kadın parmağıyla yaklaşması için işaret ederken Çin yemekleri ve duş almaya dair her şey Coop’un aklından uçup gitmişti. Onu bekleyen kadından başka bir şey düşünemiyordu.

“Bu muhteşem bir sürpriz.” Kendi bile sesini zor tanımıştı.

“Beni beklediğini düşünmüştüm.”

Coop gevşettiği kravatını boynundan çıkarıp yere attı. Ona doğru yürümeye devam ederken teker teker gömleğinin düğmelerini açmakla uğraşıyordu, en sonunda gömleğini omuzlarından yere bıraktı.

Gözlüğünü çıkaran Lexie her hareketiyle koyulaşan, kocaman açtığı gözleriyle onu seyrediyordu.

“Süslü iç çamaşırlarına meraklı bir kadın olduğumu bilmiyordum.” Coop ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardıktan sonra çoraplarından kurtuldu, sonra da pantolonunun düğmelerini açtı. Coop parmaklarını pantolonunun kenarına sokarak tek bir hareketle hem pantolonunu hem de iç çamaşırını aşağı indirdi.

“Hakkımda bilmediğin çok şey var.” Lexie’nin bakışları ereksiyonuna kayınca sesi bir oktav kalınlaşmıştı.

Coop ona bakarken Lexie hakkında öğrenmesi gereken baş-

ka ne kaldığını merak ediyordu ve kesinlikle öğrenmek niyetindeydi. Yatakta yanına uzanıp omzunun üstündeki ince askıya parmağını geçirip yüzünü boynuna gömerek hoş kokusunu içine çekerken diliyle teninin tadına bakmaya başlamıştı.

Lexie ürpererek başını geriye atıp onu devam etmesi için teşvik etti. Onun dişlerini hafifçe tenine geçirdikten sonra rahatlık veren bir şekilde onu öperek isteğini yerine getiriyordu.

Bu hafif saldırı karşısında Lexie’nin tüm vücudu titrerken Coop kendini bu kadar çabuk hazır hissettiğine inanamıyordu. Onun görüntüsünü aklına kazımak için bir an durdu, saçları birbirine karışmıştı ve seksi kumaşın altında belli belirsiz tenini gösteren baştan çıkarıcı iç çamaşırıyla çok çekici görünüyordu.

“Senin için aldım,” dedi Lexie kısık bir sesle.

Bu itiraf onu neredeyse bitirecekti. Gururunu okşamış, aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik etmişti. Onun ıslaklığına gömülmek istiyordu, ama Lexie’nin bu baştan çıkarıcı oyununa kafa yorduğu belliydi ve Coop ona hızlı bir sevişmeden çok daha fazlasını vermek istiyordu.

Yüzünü tutup kendisine doğru çevirdi. “Çok hoşuma gitti.”

Lexie gülümseyerek parmak uçlarıyla yanağını okşadı. “Tüm gün bu anı bekliyordum,” dedi ve dudaklarını onun kilere kenetledi.

Anında ağızları birbirine karışmış, her şey yavaş olmaktan çıkıp ısrarcı bir hale bürünmüştü. Lexie her şeyi planlamıştı, ama parmaklarını onun omuzlarına geçirip sabırsızca okşamasından yavaş hareket etmek istemediği anlaşılıyordu.

Coop da istemiyordu. Başını eğip Lexie’nin sertleşen göğüs uçlarından birini ağzına alıp ipeksi kumaşın üzerinden emmeye başladı, sert çıkıntıya Lexie’yi yüksek sesle inletene kadar hafifçe vurdu. Lexie ona doğru yükselip göğüslerini iyice ağzına sokmaya çalışıyordu. Coop sertçe kumaşı kenara çekip göğüslerini ortaya çıkarırken ince çamaşırı yırtmıştı.

“Parasını öderim,” diye homurdandıktan sonra ağzını tekrar teninin üstüne yerleştirdi. Şişen göğüs ucu üzerine dilini ileri geri oynattıkça inleyen Lexie parmaklarını Coop’un saçlarına geçirip devam etmesi için onu cesaretlendiriyordu.

Tüm vücudu titreyerek tepki gösterene kadar Coop göğüslerinden birini yalayıp, ısırıp, yatıştırdıktan sonra diğerine geçmiş, bu sırada kendisini de inanılmaz bir ateş ve isteğe sürüklemişti.

İkisi de oturur pozisyondaydılar. Lexie onun üstüne çıkıp bacaklarını beline dolayarak sıcak kasıklarının ıslaklığını onun karnına bastırmıştı.

İç çamaşırı yoktu.

“Tanrım,” dedi boğuk bir sesle inleyerek. Çok ateşliydi. Vücudunun alt kısmı Coop’un üstüne hareket ederken kesik kesik soluyor, daha derin ve yoğun bir temas arıyordu.

Uzanıp çekmecesini açan Coop elleri çok kötü titrediği için prezervatifi zar zor çıkarabildi. Lexie gözleri yarı kapalı, bacaklarını iki yana açmış bir şekilde yatakta yatıyordu. “Acele et,” diye fısıldadı.

Üzerine uzanan Coop sert ve hızlı bir şekilde hamle yaparak ıslak derinliklerine girdi.

Lexie’nin ona katılmasını hiç beklemiyordu.

İçine girdiği anda bedenlerinin uyumu Lexie’nin vücudunu tekrar uyandırmıştı. Coop gözlerinin içine bakıyordu. O da gözlerini kocaman açmış bir şekilde Coop’u izlerken her hareketini eksiksiz bir biçimde hissediyordu.

Lexie dizlerini kırdı. Gözlerini ondan ayırmadan, “Tekrar,” diye mırıldandı.

Coop bu kez tamamen dışarı çıkmıştı, Lexie’nin gözlerinden buna karşı çıktığı okunuyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Coop onu bir öpücükle susturdu, sert, ısrarcı ve her şeyi alıp götüren bir öpücüktü. Ellerini kullanarak onu iki yana ayardı, yerine yerleştikten sonra tekrar vücudunu ele geçirdi.

Lexie bağırdıkça mümkün olduğunca sıkı bir şekilde bir-

leşmelerini isteyerek kendisini daha çok içine itiyor, onu asla bırakmak istemiyordu. Coop daha önce hiç bu şekilde sevişmediği fark etmişti.

Bu kadın daha önce tanıdığı kadınlara benzemiyordu.

Çünkü onu seviyordu.

Lanet olsun. Kendisini koruyabileceğini sanmıştı. Bunu denemişti.

Ama her darbeye onunla birlikte hareket edip kendisini ona verirken bu düşünce Coop’un aklından çıkmış, sıcak bir dalga onu uçuruma sürüklemiş, zihni ver bedeni patlarken içinde kaybolmuştu.

Altında kıvranırken çıkardığı seslere bakılırsa, Lexie için de aynı şey geçerliydi.

On Dördüncü Bölüm

Akıl almaz bir deneyim yaşamışlardı. Seks inanılmazdı. Lexie'nin daha önce tecrübe etmediği türdendi. Coop'la öylesine çok ortak noktası vardı ki, yatakta olmadıkları zamanlarda bile aralarında bir bağ olduğunu hissediyordu. Yarı giyinik bir şekilde (üstünde onun eski tişörtlerinden birini geçirmişti, Coop ise sadece iç çamaşırını giymişti) Çin yemeklerini yiyip mutfağı birlikte topladılar.

Kendilerini tekrar yatakta bulmuşlardı.

Yastıklara sırtını veren Coop bronzlaşmış ve kaslı göğsünü ve tenine değişimini hissettiği tüylerini Lexie'nin hayran hayran izlemesine izin vermişti. Çok çekici görünüyordu.

Kolunu başının arkasına koydu. Üzerindeki etkisinin kesinlikle farkında olmayarak, "Doğru düzgün bir tabak takımı almalıyım," dedi.

Lexie güldü. "Sanırım bu konuda seni eleştiremem. Benim kendime ait tabaklarım bile yok."

"Haklısın." Çenesini kasınca neşeli hali kaybolmuş, Lexie'nin başıboş hayat tarzını hatırlayınca gülümsemesi yüzünden uçmuştu.

Hazır içini karartmaya başlamışken, Lexie bir süredir içini kemiren konuşmayı yapmaya karar verdi. "Büyükannemle ne yapacağız?"

Coop. "Gerçeği bulmamız gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Lexie boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalışırken kafasını salladı. "Biliyorum." Bu gerçeği çoktan kabul etmiş ve kendini buna hazırlamaya başlamıştı.

"Onunla doğrudan yüzleşmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum." Lexie'nin karşı çıkmasına fırsat vermeden elini kaldırdı. "Bekle bir saniye. *Yüzleşme* yanlış kelime. Bence onunla oturup ona bildiklerimizi anlattıktan sonra gerçeği sormalıyız. Artık lafı dolandırmak yok. Her şeyin ortaya çıkmasının onun için en iyisi olduğuna eminim."

Lexie tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bahsettiğimiz kadın elli yılı aşkın bir süredir bu sırrı saklıyor. Sanırım şimdiye kadar sır saklamak konusunda uzman olmuştur. Esas zor olan, sırrı ortaya çıkarmak."

Coop uzanıp Lexie'nin elini tuttu. "Kimi incitmekten daha çok endişe duyuyorsun? Büyükanneni mi? Yoksa kendini mi?" diye sordu yavaşça.

Cevabı zaten bildiğinden Lexie bu sorudan nefret ediyordu. "Sanırım ikisi de," diye itiraf etti. "Eğer büyükannem gerçekten böyle bir şey yaptıysa (Lexie, kolyeyi çalan kişinin Charlotte olduğunu hissediyordu) ne yapmam gerekir?"

Polis merkezinin bodrumunda keşfettiklerinden bu yana kendisini huzursuz eden soruyu sormuştu. Eğer Charlotte Lexie'nin düşündüğü kişi değilse, Lexie kime tutunacaktı?

Coop elini sıktı. "Sanırım bu seni kendi haline bırakacak ve sen henüz bu kişiye alışık değilsin. Bu yüzden bütün hayatını büyükanneni kendine model olarak alırsan seçimlerini ve kararlarını haklı göstereceğini düşünerek geçirdin," dedi en sonunda, onu son derece isabetli bir şekilde özetlemişti.

Sözleri kalbine bir ok gibi saplanıp göğsünde büyük bir ağrı hissetmesine neden olmuştu. Ağlamamak için gülerek, "Ruh doktoru olmadığına emin misin?" diye sordu.

Coop gülümsedi. "Üniversitedeyken psikoloji okudum. Ama böyle söylememin sebebi bu değil. Böyle olduğunu biliyorum, çünkü *seni* tanıyorum." Elini tutmaya devam etti,

dokunuşuyla ona güç veriyordu. "Ailenle tanıştım, Lexie, ve onlardan oldukça farklı olsan da, bu farklılıklar seni kötü bir insan yapmıyor."

"Sahiden mi?" diye sordu, Lexie, umut ışığı olarak gördüğü bu sözlere sığınmıştı.

Coop kafasını salladı. "Hatta ailenden güzel şeyler de almışsın."

"Ne gibi?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Coop düşündüğü sırada kaşlarını çatmıştı. Ama bu çok sürmedi. "Öncelikle iş ahlakın," dedi çabucak. "Web tasarımı konusunda çok çalıştın ve başarılı oldun, değil mi?"

"Doğru."

"Ayrıca çok da dürüstsün. Onlar da öyle, her ne kadar söylediklerinden ya da kendilerini ifade etme biçimlerinden her zaman hoşlanmasan da."

Lexie yavaşça kafasını sallıyordu. Coop haklıydı.

"Belki de olaylara babanın bakış açısıyla bakabilirsin. Onun kadar telaşlı biri olup annesi olan Charlotte'la büyümek pek de kolay olmasa gerek."

Lexie, Coop'un anlayışlı sözlerini idrak etmeye çalışarak gözlerini kırıştırdı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Dünyaya hiç babasının perspektifinden bakmamıştı. "Benim şu an ona karşı hissettiğim gibi babam da annesine karşı kendini yabancı hissetmiştir muhtemelen," diye mırıldandı.

"Ortak nokta," dedi Coop memnun bir şekilde.

"Vay canına. Kimin aklına gelirdi ki?" diye sorduğu sırada dünyası hafifçe yörüngesinden çıkmıştı.

"Hey. Büyükannenin onu ne kadar sevsen ya da kendini onun gibi görmek istesen de, elli sene önce yaptığı şeyin bugünkü hali üzerinde hiçbir etkisi olamaz." Elini çenesinin altına koyup kafasını yukarı doğru kaldırdı. "Bana bunu düşüneneğine söz ver."

Ondan herhangi bir şeyi nasıl esirgeyebilirdi ki? "Söz veriyorum."

Coop mutlulukla gülümsedi. "Düşünürken bunu sakın

aklından çıkarma. Sen aynı zamanda çok başarılı bir Web tasarımı uzmanı ve ailenin geri kalanından ne kadar farklı olursan ol inanılmaz bir insansın."

Tenine değen güneş gibi sıcaklık Lexie'nin bütün vücuduna yayılmıştı. "Kulağa sanki beden hoşlanıyormuşsun gibi geliyor," dedi ona sataşarak.

Coop ona baktı, muhteşem gözleriyle onu içine çekiyordu. "Hoşlanmaktan daha fazlası var, Lexie," dedi boğuk bir sesle.

Hem gördükleri hem de duyduğu güçlü hisler karşısında Lexie paniklemişti. "O halde büyükannemle yüzleşiyor muyuz? Planımız bu mu?" diye sordu Lexie kasıtlı bir şekilde konuyu değiştirerek.

Bir an Coop'un yüzünde hayal kırıklığını andıran bir ifade belirmişti ama bunu hemen sakladı. "Evet, planımız bu."

Lexie kafasını salladı. "Güzel. O halde duş alıp çıkalım." Yataktan kalktı.

Coop'tan, dokunuşundan ve yüzleşmek istemediği duygularından uzaklaşmıştı.

"Seni bilmem ama fahişe gibi sokak köşelerinde beklemekten sıkılmaya başladım," dedi Charlotte Sylvia'ya.

Charlotte sokağın karşısındaki Klasik Kuyumcu'yu gözlüyordu. Sabahın erken saatleriydi ve eğer kısa bir süre içinde Ricky'yi göremezlerse, Charlotte ve sızlayan ayakları pes etmeye karar verebilirdi. Artık eskisi kadar genç değildi.

"Katılıyorum. Hâlâ kimsenin yanımıza gelip teklifte bulunmadığına inanmak zor. Yaşlı egomuz zedeleniyor." Sylvia kocaman çerçeveli gözlüğünü yerleştirdi.

"Sanırım kimse gözlüklerin ve eşarpların ardında kalan yüzlerimizi göremediği için durum böyle. Saçlarımın güzel olduğu günlerde erkekler bir öpücük için sıraya dizilirdi." Charlotte arkadaşına baktı. Kibar olmaya çalışarak, "Senin için de aynı şey geçerliydi," diye ekledi.

Sylvia hiçbir zaman Charlotte kadar çekici olmamıştı.

Onun en önemli özelliği karakteri ve yüreği idi. Frank'le hiç çocuk sahibi olmamaları çok kötüydü. En azından, onun da hayatında bir Lexie'si olurdu diye içinden geçirdi Charlotte.

"İşte! Bu o!" Sylvia Charlotte'ın bluzunu çekişirdi. "Köşede sinsice dolaşan şişman, kel adama bak!"

Dükkânın girişine yönelmemişti. Aksine, arka tarafına doğru gidiyor gibi görünüyordu.

"Aşağılık herif! Dikkatimizden kaçan bir arka kapı mı vardı?" diye sordu Charlotte.

"Bilmiyorum. En azından artık geri döndüğünü biliyoruz."

Charlotte kafasını salladı. "Onu pusuya düşürmek için şimdi tek yapmamız gereken kızının dükkândan ayrılmasını beklemek!"

Öğle saatlerine doğru kadın dükkândan dışarı çıktığında Charlotte ve Sylvia birbirlerine baktılar, bakışları kenetlendi, bir kez hafifçe kafalarını salladıktan sonra iş üstündeki iki kadın karşıya geçtiler.

Lexie ciddi konular hakkında konuşmak istemiyorsa, sorun değildi. Coop da ciddi şeylerden bahsetmeyecekti. Ama bu, bir süre önce yaptığı itirafın kendi içinde oradan oraya yularlanmadığı anlamına gelmiyordu. Ve bu konuda ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Sonuçta, kendisine bir daha asla yapmayacağına dair söz verdiği şeyi gidip yapmıştı. Sevgisine karşılık vermeyecek ya da şehirde aralarındaki sevginin gelişmesine fırsat verecek kadar kalmayacak bir kadına âşık olmuştu. İki kez aynı konuda hata yapma ihtimali ne olabilirdi?

Belli ki oldukça yüksek bir ihtimaldi.

Neyse ki, ona karşı ne hissettiğini açıkça dile getirmemişti. Hâlâ gururu sağlam bir şekilde duruyordu.

Ayrı ayrı duş aldıktan sonra Lexie'nin büyükannesinin evinin yolunu tutmuşlardı. Arabayı Coop sürmüştü. Ruh hali arabada da sürmüş ve ikisi de yol boyunca konuşmamışlardı.

Büyükannesinin evine vardıklarında Charlotte'ın evde olmadığını gördüler.

Lexie kendi kendine, "Kadının radarı olduğuna yemin ederim," diye homurdandı. "Gel, Sylvia'nın evine bakalım."

Coop koridorun sonuna doğru Lexie'yi takip etti ve diğer kadının kapısını tıktatırken bekledi. Kimse cevap vermedi.

"Elbette yok," dedi Lexie, sesi sinirden kalınlaşmıştı.

"Büyükannenin evine geri dönelim." Bu kez Coop önden giderken Lexie onu takip ediyordu.

Mutfak masasına oturup sessizce birbirlerine baktılar. Bir gazeteci olarak Coop daha önce böyle bir durumda bulunmuş, ihtiyaç duyduğu bilgiye sahip kişiyi bir türlü bulamamıştı, kendi kendine Charlotte herhangi bir kaynak olsaydı ne yapacağını soruyordu.

"Onu istediğimiz yere çekmeliyiz," dedi kendi sorusunu yanıtlayarak.

Kafası karışan Lexie masaya yaklaşip elini çenesinin altına koydu. "Nasıl?"

Kaşlarının arasına yerleşen meraklı ifadeyi görmezden gelmeye çalışıyordu, ama ufak tefek kırışıklıklarını çok sevimli bulmuştu. Burnundaki çilleri de öyleydi.

Lanet olsun.

Dikkatini vermeye çalışarak gözlerin kapadı. "Bizimle konuşmak istemeli."

"Peki..." Lexie'nin sesi kesilmişti.

Coop gözlerini açtı. "Ne? Söyle." Bunu çözmenin tek yolu birbirlerine fikirlerini sunmaktan geçiyordu.

Lexie'nin parlatici sürdüğü dudaklarını büzüstürdü. "Pekâlâ. Bundan hoşlanmıyorum. Ama kolyeyi alıp yerine bir not bıraksak ne olur?"

"Bizim peşimize düşmekten başka seçeneği olmaz. Bu harika! Çok zekisin!" dedi Coop, fikir onu heyecanlandırmıştı.

İltifatın üzerine yüzünde memnun bir ifade belirmişti, onu öpmek için sandalyesinden kalkan Coop birden gerçeklerin farkına vararak kendini korumak adına hemen yerine oturdu.

Geri çekildiğini görünce Lexie ürkmüştü. "Gidip kolyeyi bulayım. Umarım saklamamıştır," diyen Lexie odadan dışarı fırladı. Birkaç saniye içinde kolyeyi elinde sallayarak dönmüştü. "Da dam!"

"Harika. Şimdi notu yazalım," dedi Coop.

Kolyeyi ona verip çekmeceden kâğıt ve kalem çıkardı ve büyükannesine bir fidye mektubu yazdıktan sonra masanın ortasındaki yapay meyve tabağına dayadı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Benim evime gidip onu bekleyeceğiz." Coop bunu söylemenin yapaktan daha kolay olduğunu düşünüyordu.

Eğer Lexie ile rahat bir şekilde sohbet edemiyorsa, sevişerek zaman geçirmeleri pek mümkün değildi. Bu da Charlotte yanlarına gelene kadar tuhaf, rahatsızlık veren uzunca bir vakit geçirecekleri anlamına geliyordu.

Ricky, iki yaşlı tavuğun yanlarında getirdikleri eşarplarla onu sandalyesine bağladığına inanamıyordu. İzci düğümlerden de daha sıkı şekilde onu bağlamışlardı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Birbirlerine hayret dolu bakışlar attılar.

Charlotte güneş gözlüğünü başını örten eşarbin üstüne çıkarmıştı ve Ricky onun kararlı bakışlarını görebiliyordu. "Evlilik yüzüğümü geri istiyorum. Kimsenin içimizden birinin yüzük taktığını fark etmemesi ve göze çarpan bir ipucu bırakmamak için Lancaster'ların evinde o gece sana verdiğim yüzük," dedi Charlotte.

Hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Bu onun kuralıydı. Son gösterileri sırasında Charlotte'ın unuttuğu ve böylece yüzüğü cebine indirmesine neden olan kuraldı.

"Ben de bileziği istiyorum!" Sylvia gözlüğünü burnunun ucuna indirmiş, bir kütüphaneci gibi çerçevelerin üstünden ona bakıyordu. "Hatırlıyor olduğuna eminim. Lancaster soygununda aldığı kolyesinin eşi olan bilezik. Bizimle buluşup vurgunu paylaşman gerekiyordu ama ortadan kayboldun.

Sinsi, alçak, yalancı herif." Sylvia ortopedik ayakkabısıyla kaval kemiğine tekme attı.

"Ahh! Lanet olsun, sakın ol," diye bağırdı Ricky ona. "Biri dükkâna girip siz iki gerizekâlıyı bulmadan beni serbest bırakın."

Charlotte kafasını iki yana salladı, "Sylvia, sen oradan başla." Bir dizi çekmeceye işaret etmişti. "Ben de buraya bakacağım." Charlotte onun masasına oturdu.

Kaybettikleri parçaları bulmak umuduyla, birlikte özel eşyalarının ve sakladığı şeylerin bulunduğu çekmecelerin ve arka odanın altını üstüne getiriyorlardı.

Her şeye rağmen rahat bir şekilde sandalyesine yaslanmıştı, çünkü aradıkları şeyleri bulamayacaklardı. Ricky her şeyi bir istifçi gibi biriktirmiş olabilirdi, ama almak için geldikleri iki parçayı güvenli bir yere saklamıştı.

"Hey! Bunu hatırlıyorum." Sylvia ilk soygunlarında çaldıkları broşu kaldırdı. "Hepimize birer parça düşecek şekilde çalacağımızı sanıyordum. Saklamak ya da paraya ihtiyacımız olursa satmak için."

Charlotte sandalyeden kalktı. "Yani tüm bu işler sırasında başka şeyler de mi aldığını söylüyorsun?"

Ricky sessiz kalmayı tercih ediyordu. Bu iki kaçığın saçmalıklarına alet olmayacaktı, cevap vermediğini görünce işlerine geri dönüp köşe bucak aramaya devam ettiler.

On dakika sonra her şeyi yeterince gözden geçirmişlerdi.

"Burada yok," dedi Sylvia, sesinden yenik düştüğü anlaşılıyordu.

"Ben de bulamadım." Charlotte ellerini ince belinin üstüne koyup – Ricky hep onun ince belinden hoşlanmıştı – ona doğru yürüdü. "Evlilik yüzüğümü geri istiyorum, hem de hemen!"

Sylvia bir tekme daha indirmek için gerilmişti.

"Hey! Daha fazla tekme atma, seni huysuz kocakarı!"

"O halde, eşyalarımızın nerede olduklarını bize söyle," dedi Sylva.

Ricky kafasını salladı. "Önce bir anlaşma yapmaya ne dersiniz?"

"Ne tür bir anlaşma? Hızlı konuş," dedi Charlotte, kızının geri dönmesine pek fazla zaman kalmadığını fark etmiş olmalıydı.

"O her şeye burnunu sokan gazeteciden yüzüğümü geri alıp o ve kız arkadaşının yüzükle ve benimle ilgili araştırma yapmaktan vazgeçtiğinden emin olun. Kızım sorular sorarak etrafta dolaştıklarını söyledi. İstediklerimi yaparsanız eşyalarınızı size geri veririm." Hâlâ onlardan üstün olduğunun bilincinde olarak gülümsedi.

Sylvia Charlotte'a baktı. "Sence bunu yapabilir miyiz?"

Charlotte ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

Ricky duyamamıştı, ama umurunda değildi. Tek istediği anlaşmayı kabul etmeleriydi.

"Pekâlâ," dedi en sonunda. "Ama sözünden dönmeyeceksin. Yan çizmek, ortadan kaybolmak ya da bize ait olan şeyleri almak yok."

"Kabul," dedi Ricky. "Şimdi beni çözün."

"Bekle. Bir şey daha var," dedi Sylvia, her zamanki gibi onayını almak için Charlotte'a baktı.

Charlotte omuzlarını silkti. "Peki, neden olmasın?"

"Neden bahsediyor?" diye sordu Ricky. "Az önce neye karar verdiniz siz?" Aradığı cevabı bulmak için Charlotte'a bakarken huzursuzluk veren bir duygu içini kaplamıştı, Sylvia bu kez daha sert bir şekilde ona bir tekme daha attı.

"Offf!"

"Bebek gibi ağlamaktan vazgeç. Sözünü tutsan iyi edersin yoksa bir sonraki tekme kasıklarına inecek," dedikten sonra Sylvia Charlotte'a gülümsedi. "Artık onu çözebiliriz."

Günün bütün heyecanının ardından Charlotte'ın biraz kestirmeye ihtiyacı vardı. Ne yazık ki, bir de plan kurmalıydı. Coop'un yüzüğü ona vermesini ve hikâyenin peşini bırakmasını nasıl sağlayacaktı? Aşkı uğruna bile bu kadarını yapacağından şüpheliydi.

"Herhangi bir şey düşünebildin mi?" diye sordu Sylvia.

"Hayır, konuşmayı kes. Başımı daha çok ağrıtacaksın. Düşünmeye ihtiyacım var."

Charlotte'ın evine girdiler, biraz uyuyabilmesi için arkadaşından evine gitmesini rica etmeden önce Charlotte mutfak masasının üstündeki notu fark etmişti.

"Lexie'den. El yazısından tanıdım," dedi Charlotte. Katlanmış kâğıdı açıp yüksek sesle okumaya başladı. "*Kolyen elimizde. Onu tekrar görmek istiyorsan, seninle görüşmek istiyoruz. Altında da bir adres var,*" dedi Charlotte, Coop'un ev adresi olduğunu tahmin ediyordu.

Geride bıraktığı yetmiş dokuz seneyi birden hissederek en yakın sandalyeye çökmüştü.

"Ah, olamaz!" dedi Sylvia. "Şimdi ne yapacağız?"

"Seni bilmem ama ben iki Tylenol alıp biraz kestireceğim. Bugünlük sınırlarımı zorladığımı hissediyorum." Bitkin düşmüştü, zihni bulanıktı. Şimdi de Lexie'nin ne bildiğini düşünmekten panik olmuştu. "Uyandığında ne yapacağımıza karar veririz."

Sylvia kafasını salladı. "Ben de yorgunum. Kimse bana yaşlılığın bu kadar zor olacağını söylememişti."

Charlotte gözlerini devirdi. Sylvia her zaman ilgi çekmeye çalışırdı. "Daha sonra buluşalım mı?" diye sordu esneyerek.

"Olur. Belki o zamana kadar beyin hücrelerin yenilenir ve bir şeyler düşünmüş olursun," dedi Sylvia sandalyesinden kalkarak.

Her türlü karışıklıktan onları çıkarması için Charlotte'a her zaman sonsuz güven duyardı. Liderlik rolü eskiden Charlotte'ın hoşuna gidiyordu. Ama artık kendini yorgun hissediyordu.

Ve de yaşlı.

Lexie bacak bacak üstüne atıp Coop'un geniş kenarlı penceresinin önünde oturmuş şehrin manzarasını izliyordu. Karanlıkta titreyen ışıklara bakarken, sokaklarda yürüyen kaç kişinin kendisi gibi iç çatışma yaşadığını merak ediyordu.

Akşam yemeğini yedikten sonra Coop yatak odasına kapanmış, bilgisayarda çalışmaya başlamıştı. Lexie, gazetede işiyle ilgili değil de kitabıyla ilgili bir şeyler yazdığını tahmin ediyordu, ama kim bilebilirdi ki? Onunla konuşmuyordu. Ayrıca, ruh halinin ve davranışlarının tam olarak ne zaman değiştiğini Lexie çok iyi biliyordu.

Hoşlanmaktan daha fazlası olduğunu söyleyip Lexie korkak bir tavşan gibi kaçtıktan sonra davranışları değişmişti.

Aşk hayatıyla ilgili düşünceleri bir kenara atıp işine konsantre olmaya çalışmıştı. Coop'un alan adını kaydettirmiş ve sitesi için düşündüğü tasarım için ondan onay almıştı. Ona yaptıklarını gösterince gururla gülümsemişti, ana sayfa ağırlıklı olarak kitabının kapağından oluşuyordu. Lexie, gazetede kullandığı fotoğrafı onun için ayrılan bilgi alanında kullanmıştı, çünkü Coop profesyonel fotoğraf çekirme fikrine sıcak bakmamıştı.

Aslında çok şaşırılmıştı. Lexie yüzündeki dehşet dolu ifadeyi hatırlayınca gülümsedi. Ama onu ikna etme çalışmaları henüz bitmemişti. Web sitelerinde fotoğrafları olan ünlü yazarların linklerini biriktirmekle uğraşmıştı. Daha sonra bu linklerle ona tuzak kurmayı planlıyordu. Okuyucularının Coop'un yakışıklı yüzünü sitesinde gördüğünü hayal edebiliyordu. Kısa bir bakış atmak için birçok kez geri döneceğini biliyordu. Coop kendi fotoğrafından faydalanılması fikrinden hoşlanmayabilirdi, ama eninde sonunda yeteneğine dayanarak kitap satışlarının artmasına neden olursa, bu fikre alışması gerekecekti.

Web sitesi yerine Coop'a odaklanınca bütün konsantreyi kaybetmiş ve kendisini pencerenin önüne oturmuş, hayatın duygusal bölümünün neden bu kadar karışık olmak zorunda olduğunu düşünerek dışarıyı seyrederken bulmuştu.

Coop'un kendisine karşı güçlü duygular hissetmesi fikrinin onu neden paniğe sürüklediğini bir türlü anlayamıyordu. Coop'un hislerine güvenemediği için mi? Yoksa bu hislerin

durulması gibi beklentilerle birlikte gelmesinden korktuğu için mi? Peki bu o kadar da kötü bir şey olabilir miydi? Özellikle de söz konusu kişi Coop ise?

Sara onu evindeki sorunlar yüzünden seyahat etmeyi bir kaçış yolu olarak görmeye başlamıştı. Ama Lexie dünyanın değişik yerlerinde geçici bir süre kalmak; ruhunu ve zihnini farklı kültürler, renkler, manzaralar ve kokularla beslemek fikrinden vazgeçtiğini düşünemiyordu. Bu ayrıcalığı kaybetmek onu boğardı. Ona böylesine mutluluk getiren şey nasıl olur da bir kaçış yolu olabilir? Ayrıca, Coop seyahat etmenin onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyordu, buna rağmen seyahatlere çıkmayı tamamen bırakmasını ondan gerçekten bekleyebilir miydi?

Bunu öğrenmekten, seçim yapmak zorunda kalmaktan, onu geride bırakmaktan ya da Coop'un ondan kalmasını istemesinden korkuyordu.

Ne içindeki çatışmayı anlayan ne de bir karara varan Lexie tam içini çektiği sırada birinin kapının kilidiyle oynadığını duydu.

On Beşinci Bölüm

Yüreği ağzına gelmiş bir halde kapıya koştu.

Arkasından yetişen Coop da tetikte bekliyordu.

Kısık bir sesle, "Neden kapıyı çalmıyor?" diye sordu Lexie.

"Güzel soru. Sürgüyü takmamıştım, bakalım ne olacak."

Kollarını göğsünde birleştiren Coop kapıdan birkaç adım uzakta durmuş bekliyordu.

Lexie yanındaydı.

Birinin kapı kilidiyle oynarken çıkardığı sesleri birkaç dakika daha dinledikten sonra Coop uzanarak kapıyı ardına kadar açtı.

Peşinde Charlotte ve Sylvia ile iri yarı, kel bir adam sendeleyerek içeri girdi. Üçü birden kendilerine çekidüzen verdikten sonra kafalarını kaldırıp baktıklarında, Charlotte ve Sylvia'nın gözlerinde suçluluk duygusu görülüyordu.

Lexie en azından bu da bir şeydir, diye geçirdi. "Neler oluyor, büyükanne? Bu adam da kim?"

"Tahminime göre Ricky Burnett," dedi Coop. "Haklı mıyım?"

"Ta kendisi." Yaşlı adam tokalaşmak için elini uzattı.

Kafadan çatlakmış gibi baksa da Coop adamın elini sıktı. Ve sonra üçlüye, "Oturma odasına geçin. Hemen," diye emretti.

Lexie kafasını sallayarak onları takip etti.

Ziyaretçiler iki kadın bir yanda, Ricky öteki yanda olacak şekilde kanepeye oturmuştu. Neyse ki Charlotte'in sağlığı yerinde görünüyordu, kırmızı yanaklarını gören Lexie rahatlamıştı.

"Senden bir açıklama bekliyorum, hem de hemen," dedi büyükannesine. "En baştan başla." Coop'un koltuğuna yerleşen Lexie anlatacakları çığınca hikâyeyi duymaya hazırlandı.

Coop mutfaktan getirdiği sandalyeyi ters çevirip oturdu. "Ve sakın hiçbir şeyi atlamayın."

Mağdur olduklarını belirtircesine içlerini çeken üç yaşlıdan hiçbiri konuşmaya yanaşmıyordu.

"Neden kapıyı çalmadığınızla başlayalım," dedi Coop.

Kimse cevap vermeyince gazeteci bakışlarını Ricky'ye çevirdi. "Tahmin edeyim. Bir kez içeri girdiğin için bunu tekrar yapmanın kolay olduğunu düşündün."

Ricky gözlerini bej pantolonuna çevirmişti. "Kilidi değiştirmişsin," diye homurdandı yaşlı adam.

Coop gözlerini devirdi. "Değiştirmeyeceğimi mi sanıyordun? Ya da rahatlıkla alıp gitmeniz için gerçekten de kolyeyi ortaya bırakacağımızı mı düşünmüştünüz?" diye sordu, bu kez imalı bakışları Charlotte'a odaklanmıştı.

"Denemeye değerdi," dedi Lexie'nin büyükannesi, Lexie onu fazla savunmacı bulmuştu. "Aslına bakarsanız, ben sadece bana ait olan şeyi geri almaya çalışıyordum."

Bu tartışmaya açıldı. Büyükannesinin küstahlığı ise değişti ve Lexie'nin çenesi kasılmaya başlamıştı. "Oraya daha sonra geleceğiz."

Coop kafasını salladı. "Evime daha önce kimin girdiğini anladığımıza göre, üçünüzün nasıl tanıştığınıza dönelim. Hepinizin yanıtlayabileceği kadar basit bir soru."

"Bronx, New York'ta doğdum ve büyüdüm," diye başladı Charlotte.

Lexie ona ikaz eden bir bakış attı.

"Peki." Kollarını göğsünde kovuşturdu. "Sylvia'yla birlikte Bronx'ta yaşarken komşuyduk, bunu biliyorsun."

"Bahsi geçen yıllarda, Ricky ile tanışmıştık. Daha sonra bana çalıştığı mücevher dükkânında bir iş ayarladı," dedi Sylvia.

"Dükkânın müdürüydüm," diye ekledi Ricky.

Lexie kafasını salladı. "Çok daha iyi."

"O zamanlar kadınların iş bulması kolay değildi. Evlenip çocukla karışmaları beklenirdi." Charlotte'ın isyankâr ifadesi bu konu hakkında her şeyi özetliyordu.

"Doğru. O dönemde kadınların günümüzdeki gibi 'istediğimiz şeyi elde edebiliriz,' tavrı yoktu," diye ekledi Sylvia.

"Ve ikimiz de aile kurmaya hazır değildik. Keşfedilecek, yapılacak o kadar çok şey ve tanışılacak o kadar çok insan vardı ki," dedi Charlotte, heyecandan sesi yükselmışti.

Hikâyenin yasadışı ve ahlâksız bir hâl almak üzere olduğu düşünülürse, kulağa gezgin Lexie gibi geliyor olması onu az da olsa rahatlamıştı.

"Devam et," dedi gergin bir şekilde.

"Eh." Charlotte kafasını eğdi. "Bekâr bir kadının alışılmıyşın dışında bir iş bulması kolay olmadığından ve dikiş dikmek de bana göre olmadığından – arada sırada çareyi..." Sesi kısılan Charlotte'ın yanakları utançtan kızarmıştı.

"Hırsızlık yapmakta buluyordun," diye Lexie cümlesini onun yerine tamamlamış ve karnına bir ağırlı saplanmıştı.

"Daha da kötüsü olabilirdi. Fahişelik yapmayı reddettim," dedi büyükannesi.

"Ah, Tanrım," dedi Lexie.

"Aileleriniz size yardımcı olmadı mı?" diye sordu Coop usulca.

Elbette şu an Lexie'nin tecrübe ettiği ihanet duygusunu aynı şiddette yaşamıyordu. Büyükannesinin hayatında bazı kötü tercihler yaptığı şüphesizdi, ama belki de kendisine göre nedenleri vardı. Bunları zamanla öğreneceklerdi. Ama onca insan dururken Charlotte'ın Lexie'ye yalan söylemiş olması... Noel Baba'nın, Paskalya Tavşanı'nın ya da Diş Perisi'nin olmadığını öğrenmekten daha üzücüydü. Bu yanlışmaların bu kadar uzun sürmesine neden olan, Charlotte'ın ta kendisi değil miydi?

"Lexie, beni anlamak zorundasın, dünya o zamanlar çok farklıydı. Babanın beklentilerini yerine getirmiyor olmana

benzemiyor. Ne olursa olsun bir şekilde geçinip başını dik tutabilirsin. Benim ailem ise *toplumun* standartlarına uymayacağımlı söylediğimde benden elini çekmişti. Tek başıma kalmıştım," diye açıkladı Charlotte.

Charlotte'ın onu anlamasına ne kadar ihtiyacı olduğunu bilerek Lexie büyükannesinin gözlerinin içine baktı; kendisini on sekiz yaşında, onu bağışlamayan bir ailenin yanı sıra aynı düşüncelere sahip bir toplumlun içinde hayal etmeye çalışıyordu.

"Benim ailem de aynı şekilde davrandı," dedi Sylvia üzgün bir şekilde.

"Tüm seçenekler tükendiğinde, aç kalmamak uğruna hemen her şeyi yapabilirsin," dedi Charlotte, yaşlı gözlerinde o zamanlar sahip olduğu kararlılık belirmişti.

Sessizliği doldurmak istercesine, "Peki ne yaptınız?" diye sordu Coop.

"Evlere temizliğe gidiyordum. Daha sonra zengin aileler hesapsızca savurganlık yaptıkları akşam yemeği partileri sırasında bana garsonluk yapmamı teklif etmeye başladı. Sylvia ile birlikte kaldığımız berbat evin kirasını ödeyebildiğim için halimden memnundum."

"Ricky beni mücevher dükkânında işe aldığı için ben de çok şanslıydım," dedi Sylvia.

"Gördünüz mü? Hikâyedeki iyi adam benim," dedi yaşlı adam göğsünü kabartarak.

Charlotte ve Sylvia aynı anda, "Kapa çenenini!" diye bağırdılar.

Lexie ve Coop şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Sylvia boğazını temizledi. "Charlotte'ın bağlantılarını kullanarak üçümüzün büyük partilerde hırsızlık yapması Ricky'nin fikriydi. Aynı zamanda insanların şüphelenmemeleri için işlere ara vermemizi isteyen de oydu. Hâlâ kulağa iyi bir adam gibi mi geliyor?" diye sordu.

Ricky kaşlarını çatmıştı. "Suçu başkasına atmak kadınların ustalık alanı değil midir zaten?"

İki yaşlı kadın öfkeyle ona bakıyordu.

Büyükannesinin hayatının zaman çizelgesini bir araya getirmeye çalışarak, "Büyükbabamın bundan haberi var mıydı?" diye sordu Lexie.

Charlotte kafasını salladı. "Ah, tabii ki yoktu. Hayır. Tüm işlerimiz ben on sekiz yaşındayken, büyükbabanla tanışmadan önce olmuştu," dedi Charlotte. "Sonra üçümüz, biz... şey..."

"Bir süreliğine ara verdik," diye yardımına yetişti Sylvia. "Ve büyükannenle iletişimimizi kaybettik."

Lexie gözlerini kısmıştı. Daha önce Charlotte ve Sylvia'nın birbirleriyle temaslarını kopardıklarını hiç duymamıştı, gerçi büyükannesinin ailesi tarafından reddedildiğini ya da evlere temizliğe gittiğini de hiç duymamıştı.

"Çok geçmeden büyükbabanla tanıştım, birbirimize âşık olunca önceleri sırtımı döndüğüm alışılmış kadın rolünü kabul ettim," diye açıkladı Charlotte. "Ama sonra Henry askere çağırıldı ve benim çok fazla arkadaşım yoktu. Sylvia ile barışmak bana iyi gelmişti. Ama sonra bu aptal son bir iş için Sylvia'yı aradı." Büyükannesi baş parmağıyla Ricky'yi işaret etti.

"Hey, paraya ihtiyacım vardı!" diye bağırdı Ricky.

"İtiraf etmekten utanıyorum ama biz de sıkılmıştık." Lexie'ye bakamayan Charlotte kafasını duvara çevirmişti. İlk soygunları yaşamak için paraya ihtiyaç duyduklarından yapmışlardı. Sonuncusu sırf eğlence ve oyun amaçlıydı, en azından kadınlar için durum böyleydi. Ve bu da Lexie'yi son derece hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kollarını sandalyenin üstünde birleştiren Coop öne doğru eğildi. "Lancaster'ları nasıl seçtiniz?" diye sordu.

"Sevgili Henry'm onların şoförlüğünü yapmıştı. Bu kadarı doğrudu. Ama gösterişçi bir aileydiler ve büyükbabana hiç de iyi davranmazlardı. Bana çeşitli mücevher koleksiyonlarından ve birçok kez onların şoförlüğünü yaparken kendisini ailenin reisi olarak gören kadının mücevherleri için bir kasa-

ya ihtiyaç duymadığını böbürlenerek anlatmasından bahsetmişti. Mücevherlerini farklı dolaplara öylece bırakmış. Bu yüzden bir şekilde onların evlerine girmeyi önerdim. Ama bu son işimizdi. Yemin ederim. Büyükbaban eve döndü ve o günden sonra hep mutlu yaşadık!"

Lexie gözlerini kapatarak inledi. Gözlerini tekrar açtığında, hikâyeye karşı verdiği tepkiyi anlamak için Coop'a kaçamak bir bakış attı. Karşısında oturan üçlüye bakıyordu, her şeyin ardındaki heyecan, hikâyeye, tarih ve geçmişten etkilenmediği belliydi.

"Artık her şeyi bildiğinize göre, kolyemi geri alabilir miyim?" diye umutla sordu Charlotte.

"Peki bütün bu bilgiyle ne yapacaksınız?" diye sordu Ricky.

"Bir dakika. Önce benim bilmek istediğim bir şey var. Kolyeni aldık, çünkü benden ve sana sormaya çalıştığım sorulardan kaçıyordun, peki neden üçünüz birden buraya geldiniz?" diye sordu Lexie.

"Bu yaşlı cadalozlar beni bağlayıp hâlâ elimde olduğunu sandıkları bazı parçaları istediler," dedi Ricky onların yanıtlamasına fırsat vermeden. "Tüm bunları sona erdirirlerse onlara istediklerini vereceğimi söyledim. Geçmişimin ortaya çıkmasına razı olamazdım. İşimi ve kızımı mahvederdi."

"Ne zamandır kendin dışında birini önemsiyorsun sen?" diye sordu Sylvia.

"İnsanlar değişebilir. Dizüstü bilgisayarını sana geri yolladım, değil mi?" diye Coop'a sordu.

Coop kafasını salladı. "Evet. Ama bilgisayarımı çalmıştın."

"Kafanı karıştırmak istemiştin, hepsi bu. Tüm noktaları birleştirip yüzüğe ulaşmanızı istemiyordum!" diye açıkladı Ricky. "Peki şimdi ne olacak? Charlotte, torununa âşık olduğun için geçmişte gizli tutacağımı söylüyor. Bu doğru mu, Sayın Gazeteci? Eğer doğruysa, bu iki baş belasına istedikleri parçaları geri veririm."

Lexie'nin ağzı açık kalmıştı.

Coop'un ki ise kurumuşt u. Nasıl olurdu da bu adam kendisinin hiç yüksek sesle söylemediği bir şeyi dile getirebilirdi? Hislerini kendisine daha yeni itiraf etmişken, Lexie'ye karşı ne hissettiğini Charlotte nasıl bilebilirdi?

Bayılacak gibi duran Lexie'ye baktı. Hoşlanmaktan fazlası olduğunu ima etmesiyle Lexie'nin koşarak kaçmasına neden olduğu düşünülürse, bu itiraf sonucunda ne yapacağını tahmin bile edemiyordu. Elbette doğru olduğunu kabul ettiği sürece.

En azından şimdilik doğrulamamış ve en iyi savunmasının düzgün bir saldırı olacağına karar vermişti. Az önce ortaya çıkan gerçeğe aldırış etmeyerek, "Hangi parçalarmış bunlar?" diye Ricky'ye sordu.

"Son elli senedir evlilik yüzüğüm onda!" diye acı acı bağırdı Charlotte. "Zavallı büyükbaban okyanusun diğer ucunda ülkesi için savaşırken yanlışlıkla yüzüğü tuvalete düşürdüğümü sanarak öldü." Burnunu çekti, abartılı hareketi odada bulunanları etkilememişti.

"Hey, İngiltere Kraliçesi değilsin. Lanet olası şeyin pul kadar değeri yok."

"Ama o benim yüzüğüm ve onu geri istiyorum!" Charlotte'nin sesi yükselmişti.

"Büyükanne, sakın ol. Tansiyonun için iyi değil," diyerek Lexie yaşlı kadını yatıştırmaya çalıştı.

Sylvia aniden ayağa kalkıp Ricky'nin yanına giderek kaval kemiğine bir tekme indirdi. "Bu arkadaşımı üzdüğün için. Ayrıca, sana bileziğimi geri istediğimi söylemiş miydin? Eğer Charlotte'a Lancaster işinden aldığı kolyeyi verirlerse, ben de aynı işten aldığımız bileziği istiyorum." Polyester gömleğini düzelttikten sonra yerine oturup bir hanımefendi gibi bacak bacak üstüne attı.

Coop, bu üç yaşlı insanın arasındaki hareketli etkileşime benzer bir şeyi hayal dahi edemezdi. Gülünç, arsız ama aynı zamanda çok da sevimliydi. Bu tam hayalini kurduğu müthiş, fantastik bir hikâyeydi.

Lexie'ye baktı. Gözlüğünün ardında bile gözlerinin arasına yerleşen çizgileri ve yüzündeki endişeli ifadeyi görebiliyordu. Aklından ne geçtiğini biliyor gibi görünüyordu. Ya da Coop öyle sanıyordu.

"Ricky, bayanlara ait parçaların elinde olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu Coop.

"Olabilir."

Lexie oturduğu yerden ayağa fırladı. "Yeterince dinledim. İzinizden herhangi biri bu parçaların çalıntı olduğunu hatırlıyor mu acaba? Çalıntı. Büyükanne evlilik yüzüğü hariç, kolye, Coop'un yüzüğü ve o bilezik sizlere ait değil!" Üçlünün önünde ileri geri yürümeye başlamıştı, ağzının içinde onları azarlıyordu, en sonunda durdu. "Sylvia, bilgisayar dersleri alıyordun, değil mi?"

Sylvia kafasını salladı. "Evet ve oldukça iyiyim!"

"Ve büyükanne, içimden bir ses yanımdayken bana belli ettiğinden daha fazlasını bildiğini söylüyor, bu doğru mu?"

Charlotte bakışlarını kaçırıldı. "Olabilir."

"Benimle birlikte Apple mağazasına gelirdi. Ama ona bilgisayar öğretmenden çok keyif aldığı için yardımına ihtiyacı olmadığını söyleyerek seni kırmak istemedi," dedi Sylvia nazikçe.

"Ben de birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyordum," dedi Lexie, sesi biraz yumuşamıştı. "Ama sana anlattıklarımı anlamıyormuş gibi yapman yerine zamanımızı başka şeyler yaparak geçirebilirdik."

Torununa sevgiyle bakan Charlotte kafasını salladı.

"Pekâlâ, şimdi yapacaklarımız şunlar. Siz iki bilgisayar uzmanı, araştırmadan sorumlusunuz. Lancaster ailesinden kimlerin hayatta olduklarını bulup siz seksenlikler ve dersini alan suç ortağınız hakkında suç duyurusunda bulunmayacaklarını umarak mücevherleri onlara geri vereceksiniz. Anlaştık mı?" Lexie sırayla ikisine baktı.

İkisi de sızlanıyordu, ama herhangi bir şeyi geri vermekten yana değillerdi. Yine de Lexie'nin son cümlesine odaklanmayı başarmışlardı.

Göğsünü tutarak, “Hapse gitmeyeceğim!” diye bağırdı Charlotte.

Coop, numara yaptığını fark ederek, “Sakin ol,” dedi.

“Artık söz konusu sağlığın olunca numara yapmak yok!” diye bağırdı Lexie büyükannesine.

Coop sandalyesinden kalkarak onu sakinleştirmek için kolunu Lexie’nin omzuna koydu. Tüm bu işkence boyunca sinirlerine ve duygularına hâkim olabildiği için ona hayranlık duyuyordu ve şimdi her şeyi onun için daha kolay bir hale getirmek üzereydi. “Gerek yok. Aslına bakarsan ben çoktan araştırma yaptım ve size bazı iyi haberlerim var. Öncelikle, zaman aşımı dolduğundan haklarında suç duyurusunda bulunamazlar.”

Herkes büyük bir rahatlamayla omuzlarını gevşetmişti.

“Coop, teşekkür ederim.”

Lexie’nin minnettarlıkla dolu sıcak gülümsemesi içine işlemiş, kalbini daha da genişletmişti. Lexie’ye karşı hissettikleri onun sonu olacaktı. “Bir şey değil. İkincisi, Lancaster ailesi artık yok. Onların neslinden gelen kimseyi bulamadım.”

Charlotte ve Sylvia aynı anda, “O halde mücevherler bizde kalabilir mi?” diye sordular.

Ricky sessizliğini koruyordu. Coop yaşlı adamın tek isteğinin geçmişini gizlemek olduğunu biliyordu. Henüz bu konuya gelmemişlerdi. “Evet.”

“Hayır, sizde kalmaz!” dedi Lexie. “O mücevherler size ait değil,” dedi, çileden çıkmış olduğu görülüyordu.

Bir kez daha Coop gereken araştırmayı yapmıştı. “Ailenin Harold Lancaster onuruna kurduğu bir vakıf var, tüm gelirlerini şehirdeki çocukları beladan uzak tutmaya ve üniversite eğitimi almak isteyenlere burs vermekte kullanıyorlar. Eğer mücevherleri satarsanız, elinize geçen miktarı iyi bir amaç uğruna bağışlayabilirsiniz. En azından böylece para gerçek sahiplerinin istediği yere gitmiş olur.”

“Ama mücevherlerin elimize nasıl geçtiğini açıklamadan onları nasıl satabiliriz ki?” diye sordu Ricky en sonunda. Çünkü bu kez kendi çıkarı tehlikedeydi.

Coop’un bir fikri vardı. “Lexie, bir dakika yalnız konuşabilir miyiz?”

Lexie karşısında oturan üçlüyü ikaz edencesine bir bakış attı. “Uslu durun!” dedikten sonra onu mutfığa doğru takip etti. “Ne oldu?”

Yanağına düşen saçını kenara itti. “İyi misin?” Kalbini ayaklarının altında çiğneyeceğini bilmesine rağmen sormadan edememişti.

Lexie kafasını salladı. “Düzenli solumayı başarabildiğim sürece, hızlı ve derin nefes almam,” diyerek ona takıldı.

Ne var ki Coop yüzündeki gerginliği ve hayal kırıklığını görebiliyordu. “Neredeyse bitti sayılır,” diyerek ona söz verdi, bu cümleyi daha fazla açmayı istemiyordu. “Lancaster Vakfı’yla iletişime geçip onlara elimdeki yüzükle ilgili araştırma yaptığımı ve yüzüğün onlara ait olduğunu fark ettiğimi söylemeyi düşünüyordum. Onlara ayrıca kayıp parçaların diğerlerinin izini de bulabildiğimi söylerim – elbette önceki sahiplerinin isimlerinin gizli kalmasını istedikleri için mücevherleri nereden bulduğumu sormamak şartıyla.”

Lexie bir süre durup düşündü. “İşe yarayabilir,” dedi en sonunda. “İsimlerini bu işe bulaştırmayacağın için sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Bunu senin için yapıyorum.”

Güçlükle yutkunduğu gözünden kaçmamıştı. “Biliyorum. Sana minnettarım.”

“Bana minnettar olmanı istemiyorum, Lexie. Ben – ”

“Eee? Tüm gün burada oturmamızı mı bekliyorsunuz?” diye bağırdı Ricky diğer odadan. “Bu kafadan çatlak kadınlar beni tehdit ediyor.”

Canından bezmiş bir şekilde Coop şu an kişisel bir şeyi sonuçlandıramayacağını anlamıştı. Özellikle de Lexie konuşmalarının bölünmesinden dolayı rahatlamış görünürken. Ayrıca Ricky Charlotte’ın Coop’un ona âşık olduğuna inandığı söylediği zaman aldırış etmemişti.

“Gidip onlara haberleri verelim,” dedi ve gözlerine bakmadan odadan çıktı.

Üçlüye, eğer vakıf herhangi bir soru sormadan mücevherleri kabul ederse, paçayı yırtabileceklerini söyledi; fakat eğer mücevherlerin nereden geldiği konusunu çok büyütürse, Coop'un yapabileceği bir şey yoktu.

Lexie, büyükannesini ve Sylvia'yı eve götürmekte ısrar etmiş, böylece Coop ve aralarındaki çözülmeyle bekleyen meselelerden kaçmıştı.

Kaçmak Lexie'nin çok iyi bildiği bir şeydi.

Ertesi gün, Coop bileziği Ricky'den almak için Klasik Kuyumcu'ya uğramıştı. Yaşlı adam oldukça sızlanarak Lexie'nin büyükannesinin evlilik yüzüğünün yanı sıra mücevherleri kasadan almak için Coop'a bankaya kadar eşlik etmeyi kabul etmişti. Üç parça da eline geçer geçmez, Coop Lancaster Vakfı'nı arayarak durumu müdüre açıklamış ve çok sevinmesine neden olmuştu. Mücevherleri vakfa teslim ederek yüzükle olan ilişkisini tamamen koparmıştı.

Peki Lexie ile olan ilişkisine ne olacaktı?

Bu soruyu yanıtlamak kolay değildi.

Yine de onu aramamıştı. Lexie ona söyleyeceği şeyler olduğunu biliyordu. Coop da bunları duymak istemediğinin farkındaydı. Ayrıca web sitesi Lexie'nin sorumluluğundaydı, bu da topun onda olduğu anlamına geliyordu. Ona uğramak zorundaydı.

Bu şekilde olması gerekiyordu.

Her ne kadar Coop bu durumdan hoşlanmasa da.

Charlotte'ı aramış, yüzüğünün onda olduğunu ve yüzüğü ona vermek için onunla buluşmak istediğini söylemişti. Charlotte, onu akşam yemeğine davet etse de Coop bu teklifini reddetmişti. Charlotte yüzüğü geri almak için yarım yüzyıldan fazla bir süre beklediği için Lexie'yi bir sonraki görüşüne kadar yüzüğün onda kalabileceğini söylemişti.

"Kurnaz ihtiyar kadın," diye homurdandı.

Yüzüğün gizemi çözüldüğünden ve dikkatini dağıtan yeni gelişmeler olmadığından, Coop ilerleyen günleri ofiste ha-

berler üzerinde çalışarak geçirdi. Konsantre olmak o kadar kolay değildi, ama boş evine gitmek, Lexie ile birlikte geçireceği anların olmadığını bilmek de pek kolay değildi.

Kösedeki masasında oturan Amanda bağırdı. "Buna inanamayacaksınız!"

Coop moda editörüne baktı. "Dinliyorum," dedi ama aslında hiç oralı değildi.

"Lancaster Vakfı beni aradı."

Coop kulaklarını dikmişti. Bakışlarını bilgisayarın ekranından kaldırdı.

Yüzünde memnun bir gülümsemeyle, "Bunun dikkatini çekeceğini biliyordum," dedi Amanda.

Gizli kalması şartıyla mücevherleri geri verdiğini söylediğinden beri Amanda ona kızgındı, ona bu haberi gazetede kendi bölümünde yer vermesine izin vermemişti. Coop bunu anlayabiliyordu. Kıymetli bir koleksiyona ait yıllardır ortalarda olmayan mücevherleri bulmuş olması onun için büyük bir haberdı. Olay yeri muhabiri olduğundan kendisi için de önemliydi bu; fakat o bunun yerine Lexie'yi ve büyükannesini korumayı seçmişti. Her şeyi açıklayıp Lexie'nin çok sevdiği büyükannesinin mahvolmasına neden olursa buna dayanamazdı.

Yine de geceleri, olayları kurgulanmış halleriyle, elbette masumları korumak için isimlerini değiştirerek tüm hikâyeyi bilgisayarın ekranına taşıyordu. Bu şimdiye kadar yazdığı en iyi şeydi.

"Hey, uyan!" Amanda yüzünün önünde parmaklarını sıkıktı. "Yine nereye gittin? Neyse, iade ettiğin mücevherler var ya, vakıf onları açık arttırmada satmak istiyor. Görünüşe bakılırsa vakfın nakit paraya ihtiyacı var. Açık artırmayı daha fazla para toplamak ve hangi amaç uğruna çalıştıklarına da dikkat çekmek için bunu bir yol olarak görüyorlar. Bu arada, benim özel haber yapmama izin vereceklermiş!" dedi mutlulukla gülümseyerek.

“Bu harika. Gördün mü? Artık kendine ait bir haberin var, hem de daha iyi. Bunu daha önce gazetede kullanmana izin vermediğim için şimdi beni affedebilirsin.”

“Dur bakalım.”

Ses tonu dikkatini çekmişti. “Ne istiyorsun?” diye temkinli bir şekilde sordu.

“Haber yapmama izin vermeleri karşılığında vakfın bir şartı var.” Gözlerini ona dikmişti.

Gözlerindeki kararlı ifade Coop’u germişti. “Bunun benimle ne ilgisi olduğunu söyler misin?”

“Senin, yani *Şehrin En Gözde Bekârı’nın*, açık artırmayı sunmanı istiyorlar.”

“Hayır. Mümkün değil.”

Amanda ellerini yırttı. “Lütfen? Hadi. Sana ihtiyacım var. Yanında istediğin kişiyi getirebilirsin,” dedi, aklını çelmeye çalıştığı belliydi.

“Kimseyle çıkmıyorum,” diye homurdandı Coop.

Amanda kaşını kaldırdı. “Demek günlükte yazan dedikodu doğru? Lexie’den ayrıldın mı?”

Coop’un çenesi kasılmıştı. Bilmiş, her yerde olan ve Lexie ile arasında geçen her şeyi bilen günlükçüye aldırış etmemek için elinden geleni yapmıştı. Ne var ki biri gelip gerçekleri yüzüne vurunca, bununla yüzleşmeye mecburdu.

Gerçekle yüzleşmesi gerektiği gibi. “Ayrılmadık.”

“O halde, onu açık artırmaya davet et. Büyükannesini de! Orada olun yeter!”

“Büyükannesi hakkında ne biliyorsun?”

Amanda bakışlarını kaçırdı. “Hiçbir şey. Sadece editörümüzün öpüştüğünüz sırada çekilen fotoğraftan ve bunu nasıl ellerine geçtiğinden bahsettiğini duymuştum. Hadi, lütfen?” Tekrar ellerini birbirine vurdu.

Coop hızla nefesini verdi. “Peki. Orada olacağım.”

“Ya Lexie?”

Coop kafasını salladı. Amanda acımasızdı. “Gelip gelmemek ona kalmış.”

Yapabileceği tek şey ona sormaktı.

On Altıncı Bölüm

Lexie bankalardan nefret ediyordu. Bu hissini çocukluğundan ve *Çocuklarımızı İşe Getirin* günlerinden geldiğine oldukça emindi. Kız kardeşiyle birlikte tüm günü babalarıyla geçirirlerdi, ablası Margaret kendilerine verilen görevleri kimin daha iyi yapacağı konusunda onunla yarışırken Lexie kazanmak için uğraşmazdı bile. Hep başka bir yerde olmayı dilerdi, tercihen rüzgârı yüzünde hissedebildiği ve temiz havayı içine çektiği dışarıda herhangi bir yerde. İşte şimdi yine burada; kendi rızasıyla babasının çalıştığı yerin New York şubesindeydi.

Ama bir türlü içeri giremiyordu.

Büyükannesinin itirafından beri, Lexie yoğun bir sis tabakasının içinde yolunu bulmaya çalışan biri gibiydi. Empire State Binası’nı birkaç kez ziyaret etmiş, tüm sorularının cevaplarını bulutlarda arıyordu. Birçok açıdan yaşadığı kafa karışıklığı ona hiç mantıklı gelmiyordu. Charlotte’in genç bir kızken yaptıklarının yetişkin Lexie’nin üzerinde herhangi bir etkisi olmamalıydı. Öte yandan, hayatının büyük bir bölümünü büyükannesini kendisine örnek alarak geçirmişti. Lexie’nin seyahat etmeyi istemesi Charlotte’in aynı şeyi yapmasından kaynaklanmıyordu. Charlotte’in böyle bir tutkusu hiç olmamıştı. Büyükannesini taklit ettiği konular hemen göze çarpan şeyler değildi.

Charlotte kimsenin ne düşündüğünü umursamadan hayatını dilediği şekilde yaşamıştı. Lexie’nin hayran olup idea-

lize ettiği şey de buydu. Coop'un deyimiyle, Lexie yaşamıyla ilgili aldığı kararları haklı göstermek için bunu yapıyordu. Özellikle soygun olayından sonra Charlotte'ın itiraf ve amaçlarına bakıldığında, Lexie kendi kararlarına eskisi gibi bakamıyordu. Yine de, bunun hayatlarını sürdürüş tarzları arasındaki benzerliklerle pek ilgisi yoktu; ne de olsa tarzları aynı değildi. Asıl önemli olan bu tür kararların arkasında yatan nedenlerdi. Büyükannesi hakkında ortaya çıkan gerçekler Lexie'nin durup kendi derinliklerine bakmasına neden olmuştu.

Elbette düşüncelere dalmasının tek sebebi büyükannesinin geçmişi değildi. Bir de Coop vardı.

Sana karşı hoşlanmaktan daha fazlasını hissediyorum, Lexie.

Bu içten kelimeleri aklından çıkaramamıştı; aslında dürist olması gerekirse kalbinden çıkaramamıştı.

Coop ona ilan-ı aşk etmiş olmasa da (Lexie, Coop'un o kadar ileri gitmesine izin vermediğinin farkındaydı) onun için çok fazla şey ifade ettiğini biliyordu. Çünkü daha önce tanıdığı erkeklerin aksine, Lexie Coop'un kendisine yaklaşmasına gerçekten izin vermişti. Coop onu kendisini tanıdığından daha iyi tanıyor, ailesiyle olan ilişkisini çok iyi anlıyordu.

Yıllarca Lexie babasıyla hiçbir ortak noktalarının olmadığını düşünmüş; ancak bunun pek de öyle olmadığına Coop dikkat çekmemiş miydi? Bu yüzden, babasıyla iletişim kurmaya ilk defa hazır hissediyordu kendini. Daha önce kendini geride tutup babasıyla doğru düzgün bir ilişkilerinin olması için hiç gayret göstermediğini itiraf edecek; ondan da aynı şekilde davrandığını söylemesini bekleyecekti. Bu noktadan sonra ne yapacaklarına bakacaklardı.

Lexie beyaz kumaş pantolonunu eliyle düzleştirip kısa kollu ipek bluzunu düzeltti, kıyafetleriyle babasının gönlünü alacak, ona ve işyerine saygı gösterdiğini belli edecekti. Derin bir nefes alıp içeri girmeye hazırlanırken, rengârenk eteklerini ve bileziklerini büyükannesinde bıraktığı için memnun olacağını umuyordu.

Birkaç dakika sonra klimanın serinliğiyle kollarındaki tüyler diken diken olmuş bir şekilde Lexie babasının ofisinin kapısını tıklattı.

"Sürpriz!" diyerek içeri girdi. Randevu almak için önceden onu arayabilirdi, ama fikrini değiştirme ihtimaline karşın kendisine fırsat tanımak istemişti.

"Alexis, bu gerçekten de sürpriz oldu!" Çocukken hep kocaman ve gösterişli bulduğu masasından kalkmıştı. Babası "Ne oldu?" diye sordu hemen.

Bu soruya alınmamıştı. İşyerine hiçbir zaman laf olsun diye uğramazdı, aslında seçme şansı olsa buraya hiç gelmezdi.

Hemen cevap vermediğini görünce, "Annem iyi mi?" diye sordu.

"İyi," diyerek Lexie onu hemen sakinleştirdi. "Ben de iyiyim."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatmasını anlayabiliyordu. Babası buraya neden geldiğini anlayamamıştı.

"Biraz konuşabileceğimizi düşünüyordum."

"Elbette." Bir sandalyeye oturması için eliyle işaret etti.

Lexie, büyük sandalyelerden birine yerleşirken çocukken Margaret'ın ona hanımefendilerin bacaklarını bileklerinden birleştirmeleri ve erkek çocuklar gibi kıpırdanıp durmalarını gerektiğini hatırlatana kadar ayaklarını ileri geri sallamaktan ne kadar hoşlandığını hatırlamıştı. Yine de şu an asıl önemli olan şey Lexie'nin burada yapmaktan hoşlandığı bir şeyi hatırlamış olmasıydı ve Lexie alaycı bir şekilde bunun pek de şaşırtıcı olmadığını düşündü. Korkup kaçmasına fırsat tanımadan, "Senin için hayal kırıklığından farksız olduğumu biliyorum," dedi aceleyle.

Bu ani cümlesi karşısında şaşırın babası geri çekilmişti. "Bu biraz ağır oldu," dedi.

Lexie kafasını salladı. "Pek sanmıyorum. Bu doğru. Sen, annem ya da Margaret gibi değilim ben. Dikkatli ve kendisini belli bir şey uğruna adayan biri değilim; yani en azından ona göre. Ama eğer başarıyı kendi kendine yetmek olarak tanım-

larsan, başarılı biriyim. Para biriktirip canım nereye isterse uçağa atlayıp gidebiliyorum. Ayrıca yaptığım işi seviyorum,” dedi, bu noktada artık güç ve hız kazanmıştı. “Web tasarımı yapmayı ve işim gereği farklı insanlarla tanışmayı gerçekten seviyorum.” Hayatını kendi perspektifinden tanımlarken Lexie’yi heyecan basmıştı.

“Alexis,” dedi babası, yüzünde son derece şaşkın bir ifade vardı.

“Bekle, lütfen. Bitirmeme izin ver, olur mu?”

Sabırlı bir şekilde kafasını salladı. En azından sabırlı olmak özellikleri arasındaydı.

“Ayrıca çok dürüstüm. Bu annem ve senin bana öğrettiğiniz bir şey ve bundan gurur duyuyorum. Rahatlıkla yapabilecek olmama rağmen müşterilerimden fazla ücret talep etmiyorum. Bir siteyi tasarmanın ya da yenilemenin ne kadar vaktimi aldığını bilmiyorlar. Ama biri bana iş verirse, hizmetimin karşılığında yeterli bir para ödüyorlar. Asistanım benim için çalışmayı seviyor, çünkü ona iyi maaş veriyor ve iyi davranıyorum. Ben de ondan yapabildiğinin en iyisini bekliyorum, bunun sonucunda sürekli bir şeyler öğrenip bir tasarımcı olarak kendisini geliştiriyor. Bu özellikleri bana aşıladığınız için sana ve anneme tekrar teşekkür etmeliyim.”

Elini kafasının üstünde gezdiren babasına baktı.

“Anlayamıyorum...”

“Biliyorum.” Lexie, ona hislerini izah edecek kelimeleri ararken güçlükle yutkundu. “Aslında şunu ifade etmek istiyorum; sizin seçtiğiniz meslekleri seçmemiş, hayatımı sizler gibi şekillendirmemiş olabilirim, ama ben de başarılıyım.” Sandalyenin kollarını sıkı sıkı tutuyordu. “Çok yönlü bir insan olduğumu, hatta kusura bakma ama senden daha çok yönlü bir insan olduğumu düşünüyorum. Ayrıca dünyanın birçok yerini gezdim ve kendi işimde ben de en az senin kadar başarılıyım.” Lexie derin bir nefes aldı. “Bu konuda hemfikir miyiz?”

Babası susuyordu, Lexie’ye birkaç saat geçmiş gibi gelen

birkaç saniyeden sonra yavaşça kafasını salladı. “Evet, hemfikiriz. Seni ve hayatımı hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

Lexie gülümsedi. “Biliyorum. Ayrıca seni anlamaya başladığımı söylemek istiyorum.”

Öne doğru eğildi. “Nasıl yani?”

“Bence düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var.”

“Dürüst olmam gerekirse, tek bir ortak noktamız olduğunu bile düşünmemiştim. O yüzden, lütfen beni aydınlat.” Ellerini masasının üstünde birleştirmişti; hâlâ dimdik duruyordu, gözleri ve yüz ifadesi açıktı. Meraklı ve davetkâr görünüyordu.

Lexie bu işaretlerden oldukça umutlanmıştı. “İkimiz de ebeveynlerinin beklentilerini karşılamanın mümkün olmadığı ve söylediğin ya da yaptığın her şeyin hayal kırıklığına neden olduğu bir evde büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz,” dedi, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

“Sanırım biliyoruz,” dedi babası en sonunda. “Hiç bu açıdan bakmamıştım.” Sesinde olduğu kadar görünüşünde de şaşkın bir hava vardı.

Lexie de o açıdan bakmamıştı, ta ki akıllı bir adam ona gerçekleri gösterene dek. “Charlotte’ın sana annelik yaptığı bir evde büyümüş olmanın hiç de kolay olmadığından eminim,” dedi Lexie ve sonra endişeli bir şekilde nasıl karşılık vereceğini beklerken yanağının iç kısmını kemirmeye başladı.

Ne var ki babası anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. “Babamla evlenip düzenli bir hayat kurmasına rağmen, hep diğer annelerden farklı oldu. Giyiniş tarzından davranışlarına kadar yaptığı her şey kendimi rahatsız hissetmeme neden olurdu. Kendimi ondan da diğer çocuklardan da farklı hissediyordum. O yüzden kimseyi eve getirmek istemezdim. Annem ne kadar aşırı davranırsa o kadar gerilirdim.”

Lexie gözlerini kocaman açmış bir şekilde ona bakıyordu. Kendisini anlayışla karşılaşmasını beklemişti; herhangi bir şekilde ona açılmasını ya da çocukken asla erişemediği duvarlarını yıkıp ona içini dökmelerini değil.

“Benim için de aynı şeyler geçerliydi,” dedi kısık bir sesle.

“Ama benim durumum biraz daha farklıydı. Kurallar ve beklentiler ne kadar sert olursa, ben o kadar isyankar davrandım. Kendim olabilmek için daha çok özgürlük istedim. Olduğum gibi kabul edilmek için çok fazla çaba gösterdim.” Uzun süredir içinde tuttuğu ona acı veren kelimeleri güçlkle telaffuz ediyordu.

En sonunda ne demek istediğini anlayan babası, “Evet, seni olduğun gibi kabul edemedim,” dedi. “Annemin uçarı yaşantısından ve beklenmedik davranışlarından yeterince çekmiştim.” Boğazını temizledi. “Ama... ama büyükannene benzemek senin hoşuna gidiyordu. Hatta bazen onun gibi davranarak bunu yüzüme vurduğunu düşünüyordum.”

“Bu doğru,” diye itiraf etti. “Büyükannem gibi olmayı seviyordum, çünkü bu yalnız olmadığım; senden, annemden ve Margaret’ten farklı olduğum için kötü biri olmadığım anlamına geliyordu.” Geçmişte yaşadığı acılardan mı yoksa gelecekte kendisine sunulacak imkânlardan mı kaynaklandığını bilmediği bir sebeple yutkunmakta zorlandı.

“Annemden öylesine farklı biri olarak büyümenin benim için ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Sana da aynı şeyi yaptığımı nasıl fark etmediğime inanamıyorum.”

Babasının sesinden onun için itiraf etmenin ne kadar güç olduğunu anlamıştı Lexie. Aslında şimdi, Lexie’nin daha önce mümkün olduğunu sanmadığı bir şekilde aralarındaki sınırı aşmışlardı bile.

“Aslında ben de hayatının daha kolay olması için uğraşabilirdim,” dedi gülerek.

Gülümseyen babası çok geçmeden ciddileşmişti. “Asıl soru şu, bundan sonra ne yapacağız?” diye sordu beceriksizce.

Lexie derin bir nefes aldı, cevap en azından onun için açıktı. “İlerlemeye ne dersin?” diye öneride bulundu.

Babası ayağa kalkıp masanın etrafında yürüdü.

Sandalyesinden kalkıp yarı yolda onunla buluşan Lexie, hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez babasına içten bir şekilde sarılmıştı.

Coop’a teşekkür etmesi gerektiğinin farkındaydı. Babasının bunu bildiğinden değil elbette. Ona bunu daha sonra anlatabilirdi.

Hâlâ duymak istediği sürece neden olmasını ki?

Lexie büyükannesinin evine geri döndüğünde kıyafetlerini deneyen Charlotte’ı evin içinde dolanırken bulmuştu. Sylvia oturma odasında oturmuş, saç rengine uymayan mora çalan kırmızı renkli fırfırlı bir elbise hakkında fikrini belirtiyordu.

“Bu benim en sevdiğim elbisem!” diye bağırdı Charlotte. “Ne düşünüyorsun?”

Sylvia gözlerini kıstı. “Fildişi renkli elbise ten rengine daha çok yakışıyor,” dedi ve hafifçe göz kırparak Lexie’ye baktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Lexie bir sandalyeye yerleştiği sırada.

Charlotte elbisesinin içinde (o yaşta olabildiğince) fırıl fırıl dönüyordu. “Hepimiz Lancaster Vakfı’nın düzenlediği galaya gidiyoruz.”

“Pardon?”

Sylvia açıklama yapmadan önce bir yudum su içti. “Görünüşe bakılırsa para toplamak için mücevherleri açık artırma da satacaklar, bu yüzden büyük bir parti veriliyor.”

Lexie gözlerini kısarak bahsi geçen mücevherlere bir zamanlar sahip olan ve geceye hazırlanan iki eski hırsıza baktı. “İkiniz nereden davetiye buldunuz?”

Charlotte ağzı kulaklarına varmış bir şekilde gülümsüyordu. “Partilerin ustasından, elbette! Senin ve benim en gözde bekârımız olan Sam Cooper’dan.” Daha iyi vurgulamak için trampete vuruyormuş gibi yapıyordu.

İsmi duyunca Lexie’nin karnı düğümlenmişti. “Sizi Coop mu davet etti?”

Charlotte eğilerek Sylvia’ya yaklaştı. “Bence kıskanıyor,” dedi fısıldayarak.

Tüm saçmalığa rağmen Lexie’nin yanakları kızarmıştı. “Kıskanmıyorum.”

“Eh, kıskanmana da gerek yok zaten, sen de davetlisin!” dedi büyükannesi.

Lexie'nin karnı bir kez daha kasılmıştı. “Coop buraya mı uğradı?” diye sordu, acınası bir şekilde umut doluydu.

Sylvia kafasını salladı.

“Ama el yazısıyla yazılmış bu güzel davetiye bugünkü postadaydı.” Charlotte sehpanın üstündeki kocaman davetiyeyi işaret etti.

Lexie zarfı açıp önceden basılan isme göz gezdirdi. “Hey, bu bana gönderilmiş!” Büyükannesine bakarak kafasını salladı.

“Evet, ama davetiyede üçümüzün de ismi yazılı!”

“Bana gönderilen zarfı açmasaydın bunu bilemezdim,” diye onu azarladı Lexie.

“Bunlar önemsiz detaylar. Elbisem hoşuna gitti mi?” diye sordu büyükannesi.

İki kadın hırsızlık yaptıklarını itiraf edip mücevherlerini kaybettiklerinden bu yana kesinlikle gelişme göstermişlerdi.

“Dürüst olmamı ister misin? Ben de fildişi olanı giymeni tercih ederim,” dedi Lexie resmi bir şekilde.

“Pekâlâ, o halde fildişi renkli elbiseyi giyeceğim. Diğerini ödünç almak ister misin?”

Lexie neredeyse boğulacaktı. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Bana sakın gelmeyeceğini söyleme! Seni tanıyorum, Lexie Davis. Üçümüzü ele geçirdiğinden beri Coop'tan kaçırıyorsun.”

Lexie gözlerini devirdi. “Neden herkes kaçmak kelimesini kullanır oldu anlamıyorum?”

“Başa gelen çekilir, tatlım,” dedi Sylvia.

“Her zaman sessiz olanlara dikkat etmek gerekir,” diye homurdandı Lexie. “Ben odama gidiyorum.” Yerinden kalkıp koridora yöneldi.

“Coop'tan kaçmadığını mı söylüyorsun?” Büyükannesi ufak tefek vücuduyla Lexie'nin yolunu kesmişti.

Tecrübelerine dayanarak, eğer bu sorunla şimdi yüzleş-

mezse, ondan asla kurtalamayacağını söyleyebilirdi. “Kaçıyordum ama artık kaçmıyorum. Şimdi mutlu musun?”

“Henüz değil. Partide ne giyeceksin?” Charlotte göğüslerinin arasından bir mendil çıkarıp burnunu sildi. “Kendine göz alıcı yeni bir şeyler al. Göğüslerin ortaya çıksın,” dedi sözünü bitirirken.

“Ah, tanrım. İkiniz beladan uzak durun.” Lexie büyükannesinin etrafından dolanarak güven dolu odasına doğru yürüdü.

Ellerini başının altına koymuş tavanı izleyerek yatağında yatıyordu. Yeni bir elbiseden fazlasına ihtiyacı vardı, yine de güzel görünmek için alışveriş sıkıntısına kesinlikle katlanacaktı.

Galadan önce Coop'la konuşmalıydı. İnsanların içindeyken ona söylemek istediklerini söyleyemezdi. Ayrıca aralarındaki sorunlara bir açıklık getirmeden onu görmeye dayanamazdı.

Ama babasının yanından ayrıldıktan sonra ona ulaşmaya çalışmış ve ancak evindeki telesekreterine, cep telefonundaki banta ve işyerindeki sesli mesaj servisine erişebilmişti. Coop onunla konuşmak istemese bile ondan kaçmazdı. O halde yine bir haber peşindeydi.

Sesini duyup aradığında nasıl tepki vereceğini duymak istediği için ona mesaj bırakmamıştı. Düşünmek ya da duygularını gizlemesi için ona fırsat vermek istemiyordu.

Bu nedenle, denemeye devam etmek zorundaydı.

Genç bir kızın kaybolduğu ihbar edilince polisler ve basın tüm hafta bu olayın peşinde koşmuştu. Günlerdir doğru düzgün uyumayan Coop, işi biter bitmez kendisini açık artırma gecesi için giyinirken bulmuştu. Bir şeyler yediğini sanıyordu, ama ne yediğini hatırlayamıyordu. Çocuk sapa-sağlam bulunmuş olsa da, bu süre içinde aldığı psikolojik hasarı hayal edemiyordu. Görünüşe bakılırsa uzun bir süredir yediği, içtiği ve içine çektiği tek şey haberlerdi.

Gözü biraz korksa da en azından açık artırma onu üzerinde çalıştığı haberden bir süre uzak tutacaktı. Orada yalnız olmayacağını bilmek ona iyi gelmişti. Geceye ailesini davet etmişti. Matt ve eşinin işleri vardı, ama babası teklifini kabul ederek onu şaşırttı. Hem bara bakacak birini hem de yanında getireceği bir kadın bulmuştu. Bir süredir görüştüğü dul bir kadındı.

Coop yaşlı adam adına sevinmişti. En azından içlerinden birinin iyi giden duygusal bir hayatı vardı.

Coop'un da bir davetlisi vardı. Vakıftaki insanlarla konuştuğunda, satılacak parçalara göz kulak olmaları için güvenlik görevlileri tuttuklarını öğrenmişti. Charlotte'in parçaları ortadaki mücevherlerin sadece bir kısmını oluşturuyordu ve en az iki güvenlik görevlisine ihtiyaçları vardı. Sara'nın dışarıdan iş almayı sevdiğini bildiğinden, bu tüyoyu ona vermiş ve Sara da işe başvurmuştu. Ayrıca bu bilgiyi eski ortağı Rafe Mancuso'ya da aktarmıştı, Coop'un tavsiyesi ve kendi referansları sayesinde, ikisi de işe alınmıştı. Coop ve Sara geceye birlikte gideceklerdi.

Coop duş aldıktan sonra kiraladığı smokini giymiş ve ancak kravatını bağlamak için aynaya baktığında tıraş olmayı unuttuğunu fark etmişti. Birkaç gündür tıraş etmediği sakalı yüzünü kaplıyordu, ama saatine bakınca bunun için endişe edecek vakti olmadığını anlamıştı. Gece onsuz başlayamazdı.

Lexie ve ekibi, Lancaster Vakfı'nın geceyi düzenlediği Yukarı Doğu Tarafı'ndaki eve yarım saat erken varmışlardı. Bunun büyükannesi ve Sylvia'nın içki içmeleri için daha fazla vakitleri olmasını istemesiyle ilgisi yoktu, sadece mümkünse Coop'la yalnız kalmayı istiyordu.

Kasaba evi tarzında dekore edilen ev, muhteşem mermer zeminden karmakarışık sütunlara ve etrafındaki aynalara kadar her şey nefesini kesmişti. Açık artırmada yer alacak parçaların gösterimi için büyük bir oda hazırlanmıştı; kokteyller burada servis edilecekti. Birkaç saat boyunca insanlar mücev-

herleri ve etiket numaralarını açık artırmada kolaylık olması için inceleyebilecekti. Davetiyeler Manhattan'ın en seçkinlerine gitmişti ve Lexie sosyetenin bazı etkileyici isimlerinin içeri girdiğini görebiliyordu. Büyükannesi ve Sylvia kokteyl odasındaydılar, muhtemelen en güzel davranışlarını sergiliyorlardı.

Lexie ana salonda bekliyordu. Son birkaç dakika içinde en az üçüncü kez üstündeki parlak gümüş rengi elbiseyi düzeltiyordu. Işıltılı elbiseler içinde rahat olan türden bir kadın değildi, dizlerinde biten dar elbise ve tezgahâr kızın onu satın almaya ikna ettiği topuklu ayakkabılarla, Lexie rahatlık anlayışını çoktan aşmıştı. Özellikle de, Bloomingdale'deki makyaj bölümündeki kadının ona gözlerini ortaya çıkarmak için lens takmasını önerdiğinden beri.

Bütün hafta boyunca ona itiraflar yağdıran satıcı kadın, Lexie'nin ağzından girip burnundan çıkmıştı ve Lexie köşedeki kontak lens mağazasının adresini almıştı. Arada sırada oynadığı gözlük çerçevesinin olmayışına hâlâ alışamamıştı.

Sonuç olarak, bu gece kendi gibi hissetmiyordu, ama en azından buraya aitmiş gibi görünüyordu. Lexie, bunun bile yeterince büyük bir başarı olduğunu düşünüyordu.

Geniş, mermer sütunlardan birine yaslanıp şampanya kadehinden bir yudum aldı, kabarcıklı sıvı boş midesinden geçerek doğrudan başına etki ediyordu. Dakikalar hızla ilerliyordu. Eğer burada biraz daha durup içki içmeye devam ederse, Coop gelmeden zil zurna sarhoş olacaktı.

En sonunda, tam pes edip büyükannesine bakmaya gitmek üzereyken, Coop'un geldiğini fark etti. Coop'u daha önce resmi bir kılıktan görmemişti ve üstüne oturan, şık kesimli, siyah smokinin içindeki adam nefes kesiciydi. Yüzünde okunan yorgunluğu çekiciliğini hiç azaltmamış, yüzünü gölgeleyen sakalları yakışıklılığını daha çok ortaya çıkarmıştı.

Daha sonra Lexie yalnız olmadığını fark etti. Üstünde bol ama son derece seksi, dizlerine varan bir elbise olan sarışın bir kadın ona eşlik ediyordu.

Lexie'nin midesi bulanmaya başlamıştı.

Arkasını dönüp kaçmak istiyordu, ama onu ilk fark eden o sarışın kadın olmuştu, Lexie'ye hafifçe el salladıktan sonra nihayet onu tanıyabildi.

Tuhaf bir şekilde rahatlayan Lexie, o sarışın kadının Sara olduğu fark etti.

Genç kadın Coop'un koluna dokundu. Kulağına bir şey fısıldadıktan sonra Lexie'nin olduğu yeri işaret etti.

Ona doğru bakan Coop'la gözleri birbirine kenetlenmişti, gördükleri karşısında Coop'un gözleri kocaman olmuştu.

Az önce yaşadığı sarsıntıyı henüz atlatamayan Lexie'nin midesine çöken endişeli his, çift ona doğru yaklaşırken kaybolmamıştı.

"Lexie," dedi, boğuk sesi ve kararan gözleriyle onu kendisine çekiyordu.

"Coop." Kendi sesini zor tanımıştı.

"Lexie, seni neredeyse tanıyamayacaktım!" diye bağırarak Sara ona içten bir şekilde sarıldı.

"Ben de seni tanıyamadım!" Bir adım geriye çekilen Lexie, her defasında farklı bir kılığa giren polise bir kez daha hayran kalmıştı.

Sara ona yaklaştı. "Aramızda kalsın ama şu an güvenlik için çalışıyorum." Geriye çekilip hafifçe kalçasına dokundu. "Silahım elbisenin altında," diye fısıldadı.

Lexie, onun dökümlü bir elbise giymiş olmasının nedenini anlamıştı. Aynı zamanda, Coop'la çıkmadıkları da açığa kavuşmuştu. Lexie'nin hızla çarpan kalbi nihayet yavaşlayarak normal ritmine dönmüştü.

Sara bakışlarını ikilinin üzerinde gezdiriyordu. "Ortadan kaybolup patronumla görüşeceğim. Sonra görüşürüz." Lexie ve Coop'u birbirlerinin gözlerinin içine bakar halde bırakıp el sallayarak gözden kaybedi.

"Merhaba," dedi Lexie, kendini çok aptal hissediyordu.

"Sana da merhaba."

Lexie güçlükle yutkundu. "Ulaşılması zor bir adammışsın."

"Beni aradığını bilmiyordum." Gözlerini ondan ayırmıyordu.

Lexie omuzlarını silkti. "Sana mesaj bırakmadım, ama... işte buradayım. Erkenden geldim. Senin için."

Coop kolunu Lexie'nin arkasındaki sütuna dayadı. "Gerçekten mi?"

Lexie başını salladı.

"Neden?" diye sordu. "Benimle ne konuşmak istiyordun, güzelim?"

Boğazı kurumuştu. Ona bu kadar yakın dururken, Coop'un o tanıdık kokusu etrafını sarıp onu başka başka yerlere taşıyordu.

"Aramızda halletmediğimiz bazı şeyler var."

"Ve?"

Her şeyi üzerine yıktığı için Lexie onu suçlayamazdı. "Seni en son gördüğümünden beri çok düşündüm. Söylediklerin ve yaptıkların hakkında. Ayrıca kendim ve öğrendiklerim hakkında da." Dudaklarını yalayıp şampanyanın tadına baktı. "Babamı ziyaret ettim," deyiverdi.

Coop'un gözleri kocaman açılmıştı. "İşte bu tam anlamıyla sürpriz oldu."

Lexie ona kesinlikle katılıyordu.

"Peki nasıl geçti?"

"Senin sayende ilerleme kaydettik."

Aralarına sessizlik çökmüştü. Lexie'nin zihninde söylemek istediği kelimeler uçuşuyordu, ama duyguları baskın çıktığından doğru düzgün düşünemiyordu.

"Başka?" diye sordu Coop en sonunda, sesi tok ve ısrarcıydı.

"Seni özledim," diye itiraf etti, bu sözler gururunu ayaklar altına alıyordu; ama kalbi için aynı şey söz konusu değildi.

Coop bunun bir gelişme olduğunu düşündü.

"Ve -" diye devam etti Lexie. Ama sonra durdu.

Beklerken Coop'un kalbi duracak gibiydi.

"Ben de sana karşı hoşlanmaktan daha fazlasını hissediyorum Coop," dedi ve derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum."

Nihayet.

Coop gülümsüyordu. “Ben de seni seviyorum.”

Başını eğerek onu dudaklarından öptü. Lexie şampanya kadehini yanlarındaki masaya bırakmak için bir anlığına yanından ayrıldıktan sonra geri dönerek kollarını boynuna dolayıp onu öptü.

O iki kelimeyi hayal ettiğini düşünmesi ihtimaline karşı tekrar tekrar ağzı, dili ve dudaklarıyla söyledi ve sonra birdenbire geri çekilerek alnını onunkine dayadı.

“Henüz bitirmedim,” dedi Lexie boğuk bir sesle.

“O halde devam et.”

Lexie güldü. “Söyleyeceklerim bitmedi demek istemişim.”

Coop ellerini kalçalarına koyup anladığını belirterek kafasını salladı. “Daha sonra konuşabiliriz.” Şu an onunla insanların arasında olmayı değil yalnız kalmayı istiyordu.

Aklından geçenleri okumuşçasına, “Yazları kullanılmayan bir palto dolabı var,” dedi Lexie.

“Ne düşündüğümü nereden bildin?” diye sordu Coop, hoşuna gitmişti ama onu bu kadar iyi tanıdığına şaşırmamıştı.

“Sana buraya erkenden geldiğimi söylemişim. Etrafı koлаçan etmeye fırsatım oldu.” Lexie’nin beklenti dolu gözleri ışıliyordu.

“Göster bana.” Coop saatine baktı. “Çabuk ol. Açık artırmanın başlamasına sadece yirmi dakika var.”

Ve kalan her anı iyi bir şekilde değerlendirme niyetindeydi.

Coop Lexie’nin elinden tutmuştu. Lexie onunla birlikte köşeyi döndükten sonra palto dolabına açılan iki kapının olduğu boş bir koridora çıktılar. “Burası. Herhangi birinin eşyalarını buraya koymak istemesine karşı çalışanların kapıyı kilitlemeyeceklerini söylediklerini duydum.” Kapının kolunu çevirir çevirmez kapı açılmıştı. “İşte,” dedi Lexie ve içeri girdi.

Coop ışığı açıp kapıyı ayağıyla kapattı, kilitledikten sonra bir kez daha Lexie’ye uzandı.

Avucunun içiyle tenine dokunabileceği kadar eteğinin kenarlarını kaldırırken Coop gözlerini onun güzel yüzünden alamıyordu.

Lexie başını geriye atarak inledi. “Seni çok özledim.”

Coop iç çamaşırını çekerek upuzun, biçimli bacaklarından aşağı indirmesine yardım etti ve topuklu ayakkabılarının üstüne düşen çamaşırını alıp ceketinin cebine soktu.

Yanaklarını, çenesini ve boynunu öperken, “Nefesimi keşiyorsun,” diyordu.

“Sen de çok çekicisin. Özellikle de bu.” Lexie avucunun onun sakallarına sürdü.

Coop sonsuza kadar gözlerinin içine bakabilecek olsa da dakikaların ilerlediğinin farkındaydı. Biri ortada olmadıklarını anlamadan önce bu işi bitirmeliydi. Elini vücutlarının arasına kaydırıp baş parmağıyla ona masaj yaparken hazır ve olduğunu fark etti. Etrafında kenetlenen sıcak vücutu onu çevrelemişti.

Lexie bağırınca dudaklarıyla onu susturdu. Kulağının dibinde nefes nefese soluyan Lexie daha sert olması için onu teşvik ederken istelerini yerine getiriyordu.

Sabırsızca uzandığı pantolonunu açmaya çalışırken Lexie’nin elleri titriyordu.

“Sakin ol,” diye fısıldadı Coop. “Bana bırak.” Düğmesini açıp fermuarını indirdi, pantolonu yere düşünce bir ayağını içinden çıkararak kendisine kolaylık sağladı.

Coop ellerini Lexie’nin kalçalarına koymuştu, tam onu yukarı doğru kaldırmak üzereyken farkına vardığı gerçek yüzünden ağzının içinde bir küfür homurdandı.

“Sorun ne?” diye sordu Lexie şaşkınlıkla.

Bakışlarını ona çevirmesiyle Lexie gözlerinde pişmanlığı ve acıyı gördü.

“Prezervatifim yok.”

Eski Lexie olsa, bu noktada dururdu. Ama söz konusu Coop'tu, sevdiği ve güvendiği adam.

Dudaklarında beklenmedik bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. "Şanslı günündesin, çünkü doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Lexie..." Coop'un sesi yarı uyaran yarı yalvaran bir şekilde çıkıyordu.

"Bana güvenebilirsin, Coop. Her yıl test yaptırırım. En son Haziran'da eve döndüğümde test yaptırmıştım ve uzun zamandır başka biri olmadı."

"Ondan değil. Eğer öyle diyorsan, sana güvenirim."

"Ben de sana güvenirim. O halde, sorun ne?" diye sordu.

Coop'un meraklı gözlerle ona bakıyordu. "Doğum kontrol hapından neden şimdi haberim olduğunu düşünüyordum."

Lexie, her zaman bir gazeteci gibi davranıp olmadık anlarda olmadık sorular sorduğunu düşündü, ama bu yüzden onu daha çok seviyordu.

Coop bacaklarını beline dolayabilmesi için onu kalçalarından kavrayıp havaya kaldırdı. Kendisini sabitler sabitlemez Coop onu duvara yaslamıştı ve Lexie gözleri kapalı bir şekilde eliyle onu yönlendirip vücudunu ona doğru yaklaştırarak ona yardım ediyordu.

Artık hazırды. Arzu doluydu. Onu özlemişti ve onu çok istiyordu, ayrıca onu sevdiğini az önce itiraf etmişti. Şimdi ise ona ihtiyacı vardı.

Yavaşça, sevecen bir şekilde ve tamamen içine girerken ona bakan Coop bunu biliyor gibi görünüyordu. Ve Lexie çırılçıplak bir şekilde onu içinde hissediyordu.

Onu gerçekten hissediyordu – daha önce tanıdığı erkeklerle hiç benzemiyordu ve ondan sonra başka biriyle olabileceğini hayal edemiyordu. Saçlarını tutarak yüzünü kendisine yaklaştırıp onu sertçe öptü. Coop öpücüğüne karşılık verdi.

Vücudunu onunla birlikte hareket ettiren Lexie inliyordu. Coop her darbeyle onu daha yükseklerle çıkarıyordu ve artık bacakları kaymaya başlamıştı.

Kendisini yerleştirmesine fırsat kalmadan pozisyonlarının değişip vücutlarının birbirlerine sürtünmesiyle aniden orgazma yaklaşmıştı. Titreyerek boğuk bir sesle inledi.

"Dayan," dedi Coop, bacaklarını tekrar beline dolayabilmesi için hareket ediyordu.

Ama önceki pozisyonun ona neler yaptığını anlamalıydı, çünkü tekrar içine girdiğinde kalçalarını en son denediği açıya göre eğmişti. Hareketi birçok kez tekrarlayarak onu daha yükseklerle taşıdı.

Lexie bağıncı eliyle ağzını kapatıp onu doruğa ulaştırdı, kalçalarını sertçe hareket ettirirken boğuk bir sesle inleyerek gelmişti, ama Lexie'nin orgazmının her anını hissetmek için tekrar tekrar hamle yapmaya devam etmiş ve en sonunda hareketleri dinmişti.

Lexie, nefeslerinin normale dönmelerini bekledikleri sırada o şekilde, birbirlerinin kolları arasında ne kadar kaldıklarından emin değildi. En sonunda aklını toplayabilmişti.

Derin bir nefes alıp gülümsedi. "Coop?"

"Hmm?"

Anlaşılan henüz cümle kuracak halde değildi.

"Benimle Avustralya'ya gel," dedi, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendisi bile duydukları karşısında şaşırmıştı.

On Yedinci Bölüm

Coop sessizce pantolonunu giyerken Lexie elbisesini düzeltti.

“Sende ihtiyacım olan bir şey var,” dedi arkasından inatçı bir şekilde.

Ceketinin cebinden iç çamaşırını çıkarıp ona geri vermeden önce Coop yumuşak kumaşa dokundu.

Lexie'nin kelimeleri havada asılı kalmıştı. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

İç çamaşırını giydikten sonra üstünü başını düzeltti. “O halde, ailemin bana öğrettiği şeyi yap ve hiçbir şey söyleme.” İncindiği ve hayal kırıklığına uğradığı için sesi sert çıkıyordu.

Acaba Lexie Coop'tan tüm hayatını geride bırakıp seyahatlerinden birine gelmesini mi bekliyordu? İşte Coop bunu çok merak ediyordu.

Gerçi tek bir tatilden bahsetmemişti Lexie ve ikisi de bunun farkındaydılar. Aralarında Lexie'nin bir kerelik geçici bir şey önermeyeceği kadar çok şey vardı. Burada yüzleştikleri ciddi bir bağlilik meselesiydi.

Coop ellerini Lexie'nin omuzlarına koyarak gözlerine bakması için onu zorladı. “Lex, benim bir işim var, burada. Canım her istediğinde eşyalarımı toplayıp çekip gidemem,” diyerek açıklamaya çalıştı.

“Öyle mi? Senin *seni seviyorum*'un benim birdenbire hayatımdaki her şeyden vazgeçip burada kalmam beklentisiyle birlikte geliyor demek?” diye sordu inanamayarak.

Tartışmanın çıkmazda olduğunu gören Coop'un çenesi kasılmıştı.

“Sen de benden pek farklı bir şey istemiyorsun. Bavulumu alıp seninle anında yola çıkmamı bekliyorsun.”

Gözleri dolmuş ve karnına kramplar girmesine neden olmuştu.

Kendini beğenmiş bir şekilde omuzlarını silkti. “Senin deyişinle, ‘Benim yaptığım şey bu.’ Ve sen bunu biliyordun.”

Evet, biliyordu.

Lexie gözlerini sildi. “Benim bir şekilde büyükannemin hikâyesini yazacağını bilmem gibi.”

“Ama daha önce bunu sorun etmiyordun?”

Kafasını salladı. “Bundan hâlâ emin olmasam da bu konuyla barıştım; çünkü bu iş senin bir parçan. O hikâyenin senin içinde bir ateş yaktığını ve yazarlık kariyerin için iyi olacağını görebiliyordum. O yüzden, evet, sorun etmedim.”

Coop derin bir nefes verdi. “Lexie...”

Bir eliyle saçını itti, ama hâlâ az önce biriyle öpülmüş, hat-ta daha fazlasını yapmış gibi görünüyordu.

“Benimle gelmeni istemeden önce bu konuyu düşünüp taşınmadığımı itiraf etmeliyim, ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Kitabını yazmaya devam edebilirsin. Gazetenin baskısından kurtulup dünyayı gezebilir ve farklı renkler görebilirsin!” Sesi heyecanla doluydu ve neden onunla gelmesini istediğini ona izah ederken yanakları kızarmıştı. “Tüm bunları yaratıcılığına neler katabileceğini bir düşün.”

Söyledikleri bir yandan Coop'u heyecanlandırmış, bir yandan da çok korkutmuştu.

Tek kaşını kaldırdı. Düşündüğünden daha savunmacı bir şekilde, “Peki yaratıcılık faturaları ödemeye yetecek mi?” diye sordu.

“Denemek seni öldürür mü?” diye karşılık verdi Lexie.

Coop'un başı ağrımaya başlamıştı. Bu lanet olası açık artırmadan önce bir içki içse fena olmayacaktı. Çoktan gecikmişti.

“Sana mani olmama izin verme.” Lexie geri çekildi. “Önce ben çıkarım.” Kapıya doğru yönelip arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Kendini umursamaz bir herif gibi hissederek, “İşte bu çok iyi geçti,” diye homurdandı.

Ama gerçekten de, tüm hayatını sırf onun için geride bırakmasını mı bekliyordu?

Neden olmasın? Coop da onunla burada kalması için ondan tüm karakterini değiştirmesini beklemişti. Bu kadarını söylememiş olabilirdi, ama onu reddederek bunu ima etmişti.

Coop herhangi bir çözüm yolu düşünemiyordu, ama yönetmesi gereken bir açık artırma vardı. Lexie'nin açık artırmayı izleyip izlemeyeceğini ya da eve gidip onu tüm bu kabalığın arasında tek başına bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu. Eğer en esaslı anlaşmazlıkları kendiliğinden geçip gidecek bir şeyse, buna alışması gerekiyordu.

Lexie doğru bayanlar tuvaletine gitmişti. Coop'la yüzleşmeden önce toparlanmak için biraz yalnız kalıp düşünmeliydi.

Birkaç dakikalığına istediği her şeye sahipti, ama sonra tipik Lexie gibi davranıp saldırganlığıyla gelecekte kendisini bekleyen tüm olasılıkları yok etmişti. Elbette, Coop'un onunla birlikte seyahate çıkmasını istiyordu, ama bu fikri ona daha farklı bir şekilde sunabilirdi. Ama bunun yerine, yine tek başına kalmıştı.

Onca yer dururken palto dolabında seviştikleri için vücudu hâlâ karıncalanıyordu, geri çekilip aynaya baktı. “Harika. Şu halime bak,” diye homurdanırken rujsuz dudaklarına ve darmadağın olmuş yüzüne bakıyordu.

“Makyajımı biraz tazelemememi ister misin?” diye sordu Sara.

“İçeri girdiğini duymadım.”

Genç kadın omuzlarını silkti. “Ama işte karşıdayım.”

“Aynen öyle.”

Altın renkli çantasını açıp içinden makyaj malzemelerini çıkarırken, “Ne oldu?” diye sordu.

“Yanımda makyaj malzemesi getirmeyi akıl edememem çok kötü oldu. Teşekkürler.” Zoraki bir şekilde gülümseyen Lexie, hem gözyaşlarının hem de Coop'un sakallarının verdiği hasarı yok etmeye başlamıştı.

“İyi bir dinleyiciyimdir,” diye ısrar etti Sara.

Lexie içini çekti. “Eğer ondan kaçtığımı düşünüyorsan yanlışlıyorsun. Aksine, Coop'tan benimle Avustralya'ya gelmesini istedim.” Aynada genç kadının gözlerinin içine baktı.

Sara yavaş bir ıslık çaldı. “Çok cesurmuşsun.”

“Ama hiç zeki değilim. Onu çok korkuttum.” Gözlerinin altına kapatıcı ve yanaklarına da biraz allık sürdü.

“Korkuttuğuna bahse girerim. Coop alışkanlıklarına delicesine bağlıdır. O rahat olanı sever.”

Onu tehdit eden gözyaşlarını içine akıtarak, “O halde benden hoşlanmasını nasıl açıklayacaksınız?” diye sordu Lexie.

Hiçbir erkeğin onu Drew gibi incitmesine izin vermeyeceğine dair kendisine söz vermişti. Ve bu sözü kesinlikle tutmuş gibi görünüyordu. Coop'a âşık olmak, Drew'un ona yattığı acıdan daha kötüydü; çünkü onu daha çok sevmişti.

Sara kafasını salladı. “İnsanların arasındaki çekimi açıklayamam. Bunu bilmeliydim.”

Lexie meraklı bir şekilde ona baktı. “Belirli birinden bahsediyormuşsun gibi bir halin var.”

Omuzlarını silkti. “Konu ben değilim, unuttun mu? Senden ve Coop'tan bahsediyoruz. Seni ona zarar vermemen için uyarırken onun sana zarar verebileceği hiç aklıma gelmemişti. Özür dilerim.”

Lexie'nin havaya kaldırdığı eli düştü. “Gerçek aşkın yolu engellerle doludur.”

“Sence sorun bu mu?” diye sordu Sara.

“Benim için öyle. Ayrıca Coop da aynı şeyi söyledi. Ben her şeyi mahvedene kadar.”

Sara gözlerini kocaman açmıştı. "Aşktan kaçamazsın. Benim ailemden değilsen tabi," dedi gülerek. "Lexie, sormamın sakıncası yoksa, hayattan ne istiyorsun? Demek istediğim, bundan beş ya da on sene sonra kendini nerede görüyorsun?"

Lexie omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Hiç o kadar ileriye düşünmedim."

Sara saatine baktı. "Açık artırma birazdan başlayacak. Gitmeliyim, ama gitmeden sana bir şey önerebilir miyim?"

Lexie kafasını salladı.

"Geç olmadan bunu bir düşün."

Coop palto odasından çıkmadan önce kendini kontrol altına almak için birkaç dakika bekledi. Erkekler tuvaletine uğradıktan sonra ne yapması gerektiği hakkında ona kısa bir bilgi veren vakıfa bağlı kişilerin yanına gitmişti. Bir müzayedede memurunu görevlendirmişlerdi, o nedenle Coop'un yapması gereken tek şey notların yazılı olduğu kartlardaki tanımları okumak ve gerisini işin profesyonelüne bırakmaktı.

Amanda'nın potansiyel alıcıların arasında gezindiğini gördü, her zamanki gibi güzel görünüyordu ve odadaki tek gazeteci olmanın ayrıcalığını yaşıyordu. Ona el salladıktan sonra kalabalığa göz gezdirmeye devam etti.

Sara içeri girmişti, ortalıkta dolaşırken gözleri tetikteydi. Etrafındakilere birini arıyormuş gibi görünse de Coop onun misafirleri gözden geçirdiğini biliyordu. Memnun görünür bir şekilde bara gidip her zamanki gibi yeşil limonlu soda istedi.

Coop'un babası, davetlisi Felicia ile birlikte bir kenarda duruyordu. Coop babasının yanındaki kadına hayran kalmıştı, çıtıpıt annesinden daha iri görünen esmer bir kadındı, ama yüzünde; annesinin babası ile birlikteyken takındığı ifadenin aynısı vardı. Ona büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

Görünüşe bakılırsa, Jack Cooper ona gerçekten değer veren biriyle tanışmıştı ve Jack onu buraya getirdiyse, kendisi

de ona karşı aynı duyguları besliyordu. Onun adına sevinen Coop, oldukça uzun süren komadan babasını uyandıran bu kadınla tanışmak için yanlarına doğru yürümeye başladı.

Tanışma ve sohbet boyunca, Coop kendisi için çok önemli olan bu anı Lexie ile paylaşmak istediğinden etrafına bakarak onu bulmaya çalıştı.

Ama Lexie ortalarda yoktu.

Jack aklından geçenleri okumuşçasına, "Bayan arkadaşın nerede?" diye sordu.

"Sara barın orda," dedi Coop, kimi kastettiğini anlamamış gibi yapmıştı.

Jack tavana baktı. "Onu gerçekten de ben mi yetiştirdim?"

Felicia güldü. "Özel hayatını gizli tutmak istiyordur belki. Ben makyajımı tazeleyeceğim," dedi resmi bir şekilde.

Coop kafasını salladı. "Lütfen kalın."

Babası ona memnun bir bakış attı.

"İşte, Lexie orada. Küçük bir anlaşmazlık yaşadık, sanırım kafasını toplamak için biraz yalnız kalmak istedi," diye açıkladı Coop.

"Hâlâ seyahat etmeyi seven bir kadınla olamayacağın konusunda ısrar ederek inatçılık mı yapıyorsun?"

"Benden onunla gitmemi istedi." Bu soru hâlâ Coop'un başını döndürüyordu.

"Bu harika!" Jack gözlerinin içine bakarken birden gerçeklerin farkına varmıştı. "Hayır dedin değil mi? Aşağılık herif."

Coop başını salladı. "Neden kötü adam ben oluyorum? Benim hayatım burada. Düzenli, başarılı bir işim ve evim var."

O halde neden kendisini boşlukta hissediyordu? Böylesine değer verdiği şeyler nasıl olur da birden ona yetersiz gelmeye başlayabilirdi?

"Eğer aşkı bulacak kadar şanslıysan, ondan kaçmamalısın," diye diretti babası. Ve Coop'u şaşırtarak Felicia'nın koluna girdi.

Coop ışıltılı avizelerin ve etrafını saran seçkin kalabalığın bulunduğu odaya baktı, ama gözleri tek bir kadını görüyordu. Onu deli etmek kaderinde olan kadını.

“Kendisine ait bir evinin olmaması sence normal mi?” diye sordu Coop, sesi alçak ama belirgindi.

Jack omuzlarını silkti. “Bu bir evi olmadığı ya da ileride olmayacağı anlamına gelmez. Kendi evi yok diyelim. Ona evinde kalabileceğini söyledin mi?” diye sordu babası.

Sormamıştı. Bu kelimelerle sormadığını fark eden Coop üzülmüştü. “İkimiz de bunun tek bir şekilde olabileceğini düşünmüştük.”

“Hımm. Neden hayallerinin kadınıyla kaçıp gitmediğini anlamıyorum. Bir düşünüyüm. Kitabını yazmak için daha fazla zamanın olur; hem başarısız olursan da hiçbir bahanen olmaz,” dedi Jack, baş edemeyeceğini bildiği tek şeyi oğlunun yüzüne vurmüştü.

“Şimdi sırası değil,” diye onu uyardı Coop.

“Peki ne zaman sırası olacak? Omzundaki sakatlık yüzünden polis olamaman gerçekten umurumda mı sanıyorsun? Ya da eşinin sana sadık olamadığı için evliliğinin bitmesi? Hiçbiri olduğun kişiyi değiştirmez, ama sen bunu göremeyecek kadar inatçısın.”

Coop ensesine masaj yapıyordu. Babasını duymuştu. Hatta adamın haklı olduğunu bile kabul etmişti. Belki de artık geleceğini düşünmeye başlamalıydı.

Lexie Coop’un o gece yapması gereken bir işi olduğunu biliyordu. Açık artırmadan önce kafasını karıştıracak daha fazla şeye ihtiyacı yoktu ve Lexie’nin de düşünmesi gerekiyordu. Bu yüzden mücevherlerin bulunduğu yere gitti. Büyükannesi ve arkadaşlarının yıllarca sakladığı koleksiyona bakmak istemişti.

Ne var ki mücevherlerin yanına yaklaşmanın zor olduğunu görünce şaşırılmıştı. Lexie’nin her zaman çok çirkin bulunduğu parçalar oldukça ilgi toplamıştı. Bu elbette vakıf için iyi

bir şeydi, çünkü insanların mücevherleri satın almak üzere teklifte bulunacakları anlamına geliyordu. Kolyeyi büyükannesi için satın alamayacak olması çok kötüydü, ama mücevherlerin bir evden daha değerli olduğunu kim bilebilirdi ki?

Büyükannesini ve Sylvia’yı henüz görmemişti ve başlarını belaya sokmadıklarını umuyordu. Kasaba evi çok genişti, ya bayanlar tuvaletinde olmalıydılar ya da etrafta dolaşıyorlardı.

Lexie etrafına bakındı. Garsonlar şampanya servis ediyor, aldıkları içki siparişleriyle misafirlerin yanına dönüyorlardı. Baloncuklu içkiden bir kadeh alıp dolaşmaya başlayan Lexie, büyükannesinin kolyesine yaklaşmak için fırsat kolluyordu.

Farkında olmadan zengin ve ünlü kişilerin arasına karışıp karışmadığını merak ederek misafirlere baktı. televizyondaki haber spikerlerinden birine benzeyen hoş bir sarışın Lexie’nin hayran kaldığı kırmızı bir elbiseyle yanından geçmişti.

Lexie’nin ona baktığını görünce gülümsedi.

“Tanışıyor muyuz?” diye sordu genç kadın.

Lexie güldü. “Tanıdık geldiğinizi düşünmüştüm. Belki de televizyondan? Haberlerden?”

Genç kadın kafasını salladı. “Beni şımartıyorsunuz. Aslında, daha çok kamera arkasındayım. *Daily Post*’ta moda editörlüğü yapıyorum, adım Amanda Nichols.”

Lexie gözlerini kocaman açmıştı. “Ah! Siz Coop’la çalışıyorsunuz!” Ben Lexie – ”

“Lexie Davis, biliyorum. Gazeteden. Bekâr Günlükleri senden bahsediyor,” dedi Amanda.

Lexie gözlerini devirdi. “Hiç hatırlatma.”

“Bence Günlük hoş bir şey. Çöpçatanlık anlamında bakarsan.” Amanda gülümsedi. “Her neyse, bu gece iyi vakit geçiriyor musun?”

“Evet,” diye yalan söyledi Lexie. Tanımadığı birine sorunlarıyla yük olmak istemiyordu. “Hepsi satılmadan önce açık artırmadaki mücevherlere yakından bakmayı umuyordum.”

Amanda anlayışla kafasını salladı. “Sanırım bu konuda sana

yardımcı olabilirim.” Lexie’nin kolundan tutup onu masanın diğer tarafına götürdü. Mücevherlere bakmaktan çok sohbet etmekte olan insanlara, “Özür dilerim,” diyordu.

Lexie nihayet Coop’u hayatına sokan kolye ve yüzüğü son kez görme şansını elde etmişti. Büyükannesinin sabahlığının üstüne taktığı kolyenin küçük bir servete satılacak olması ona hâlâ tuhaf geliyordu.

Şaşkınlıkla kafasını salladıktan sonra tekrar Amanda’ya döndü. “Teşekkür ederim. Mücevherleri gerçekten çok merak ediyordum.”

Tepelerindeki ışıklar yanıp sönmeye başladığı sırada hoparlörlerden bir ses açık artırmanın beş dakika içinde başlayacağını anons etti.

Tepsisindeki kırmızı şarap kadehiyle Amanda’nın yanına yaklaşan garsonlardan biri, “Hanımefendi, içkiniz,” dedi.

Amanda kafasını salladı. “Özür dilerim, ama ben içki istememiştim.”

Garson kafasını yana eğmişti. “Biri kırmızı şarap istemişti. Sizin istediğinizi sandım.”

“Ben kırmızı şarap içmem. Lexie? Sen içer misin?”

Cevap vermesine fırsat kalmadan, şampanya dolu bir tepsi taşıyan kadının ayağı takılarak Amanda’nın içkisini tuttuğunu sanan adamın üstüne düştü. Kırmızı alkol Amanda’nın muhteşem elbisesinin üstüne dökülürken, diğer garsonun taşıdığı şampanya dolu olan kadehler de yere düşmüş, kristaller paramparça olmuş ve şampanya her yere sıçramıştı.

Geriye çekilen Amanda, mücevherlerin sergilendiği masaya doğru sendeledikten sonra dengesini sağlayabildi.

“Gel, yardım edeyim.” Lexie yere düşen peçetelerden almak için eğildi. Biraz daha eğilince, garsonun yüzüğü masadan hızla aşırıp cebine attığını gördü.

Gözlerini kırıştırarak gördüklerini anlamaya çalışırken hemen ayağa fırlayıp bağırdı. “Güvenlik!”

Garson olduğu yerde donup kaldı.

“Şu adam yüzüğü çaldı!” diye bağırdı Lexie.

Kaçmak için döndüğünde etrafının sarılı olduğunu fark eden garson, aniden Lexie’yi yakalayıp kendisine doğru çekti. Lexie’nin boynuna sivri bir şey batıyordu.

Adamın bıçağı vardı.

Lexie onun elindeydi.

Coop, Charlotte ve Sylvia’ı kalabalığın içinde görebilmişti. Yaşlı kadınlarla bu gece hiç konuşma fırsatı olmamıştı ve onlara merhaba demek istiyordu.

Onlarda Coop’u fark edip el salladılar.

Coop başıyla selamladıktan sonra onlara doğru yürümeye başladı.

“Bayanlar, ikiniz de bu gece çok güzel görünüyorsunuz,” dedi onlara.

“Teşekkür ederim! Mor elbisemi giymek istemiştim ama Lexie ve Sylvia bu elbisenin ten rengime daha çok yakıştığını söylediler.”

“Diğer elbiseyle İspanyol bir fahişeye benziyordu,” diye açıkladı Sylvia.

Charlotte ona kızgın bir bakış attı.

“Ama bu doğru!”

Coop güldü. “Gece için harika bir seçim yapmışsın,” diyerek Charlotte’ı destekledi. “Ricky’den haber alabildiniz mi?” diye sordu iki kadına.

Temkinli bir şekilde birbirlerini süzdüler.

En sonunda aynı anda, “Hayır,” dediler.

Coop memnun bir şekilde kafasını salladı. Geçmişini gizli tutmak adına adamın onlardan uzak duracağını anlamıştı.

“Lexie’yi gördün mü?” diye sordu Charlotte.

Coop hayır dercesine kafasını iki yana salladı. Palto dolabından çıktıktan sonra onu görmemişti, ama büyükannesinin odada neler olduğunu duymaktan hoşlanacağını sanmıyordu. Sorduğu soruya verdiği tepki yüzünden incindiğini biliyor ve galadan tek başına ayrılmış olmasından endişeleniyordu.

Büyükannesine bunları söylemek yerine, "Ben de size aynı şeyi sormak üzereydim. Açık artırma başlamadan onu bulabilecek miyim bir bakayım," dedi.

"Biz de sizinle gelelim," dedi Charlotte.

Kollarında iki yaşlı kadınla Coop etraftaki kalabalığın arasında yürüyordu.

"Kolyemin kime gideceği beni çok heyecanlandırıyor," diye fısıldadı Charlotte. "Umarım özel biridir. Ah, işte Lexie!" Charlotte birkaç metre ötede açık artırmada sunulacak parçaların yanındaki kalabalığı gösterdi.

Dönüp ona bakan Coop'un, gümüş renkli kısa elbisesinin içinde onu görünce içi burkuldu; eteğinin ucunu beline kadar kaldırıp içine girdiği anı hatırladı. Sonra da gitmesine izin vermişti.

Nasıl böyle bir aptallık yapabiliirdi ki?

Ancak bir saniye sonra ortalık karışmıştı.

Bardaklar paramparça olmuştu.

Lexie çığlık atıyordu.

Coop, Charlotte ve Sylvia kalabalığı yararak Lexie'ye ulaşmaya çalışırken garsonun bir eliyle onu belinden tutup boğazına bir bıçak dayadığını gördüler.

Coop gördüklerini hayal edip etmediğini merak ediyordu, ama kesinlikle hayal değildi. Lexie'nin yüzündeki korku dolu ifadeyi ve adamın elindeki bıçağı görünce midesi bulanmaya başlamıştı.

Amanda yanına gelmişti. "Sohbet ederken ne olduğu anlayamadan ortalık karıştı!" diye fısıldadı.

Sara'nın nerede olduğunu görmek için etrafına bakınan Coop, onu şaşkın misafirlerin arasında ilerlerken yakalamıştı, ama gizli güvenlik görevlisi herhangi bir yararı dokunamayacak kadar uzaktaydı. Eski ortağı Rafe ise yavaşça odanın diğer tarafında daire çiziyordu, ama o da adamın yanına geç olmadan ulaşabilecek gibi görünmüyordu.

Garsonun panikleyip bıçağı Lexie'nin boğazına saplamadan önce Coop'un ona ulaşabileceği hiçbir yol yoktu.

"Yüzük onda," diye bağırdı Lexie, Coop'a.

"Kapa çeneni!" Bıçağı ucunu tenine batırdı. Ufak bir damla kan boğazından aşağı akıyordu.

Coop yutkundu, ama ağzı tamamen kurumuştu. "Buradan nasıl çıkacağını sanıyorsun?" Ellerini havaya kaldırıp onlara doğru yaklaştı, zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu garson.

"Elinde tuttuğun kadınla birlikteyim." Bir adım ilerlemeye çalışırken, "Şimdi sakın ol," dedi Coop adama.

Lexie kocaman açtığı gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Yerinde kal!" diye bağırdı adam.

Coop olduğu yerde durmuştu. Dönüp Sara ya da Rafe'ye seslenemezdi, ama adama yaklaşabilecek zamanları olduğunu umuyordu.

Garson bıçağı yerinden bir santim bile kımlıdatmadan, "Şimdi buradan gideceğim ve kimse beni durdurmaya çalışmayacak," dedi. Çıkış kapısına ilerlerken Lexie'yi de yanında sürüklüyordu.

Lexie topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek ilerliyordu.

"Daha hızlı!" diye bağırdı garson.

Coop'un ömründen ömür gitmişti. Lexie gibi bir kadını bulduktan sonra onu sonsuza dek kaybedeceğine inanamıyordu. Onunla Avustralya'ya gitmeyi kabul etmiş olsaydı, kolay bir hedef olmazdı.

Adam çıkışa vardığı sırada Sara diğer taraftan yaklaşmıştı; ama hamle yapmasına fırsat kalmadan, adam Lexie'yi sertçe iterek ayak bileğinin burkulup yere düşmesine neden olmuş ve bu sırada arkasına bakmadan hızla merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Silahını elbisesinin altından çıkaran Sara adamın peşine düştü.

Coop, Rafe'nin onun peşinden gideceğini biliyordu, o nedenle Lexie'nin yanına koşup diz çökerek onu kollarına aldı. Tanıdık kokusunu içine çekti, kollarında titrerken hayatta ve iyi olduğu için mutluydu.

“Hepsi geçti canım,” dedi ona Coop.

Lexie derin bir nefes aldı, ona inanıyordu çünkü Coop’un güçlü kolları ona güven veriyordu. Bu yüzden bıçaklı adama meydan okumuştı.

Kendisini gülümsemeye zorlarken, “Polis olan kardeşinin işini elinden almaya mı niyetlisin yoksa?” dedi.

“Denemedim değil,” dedi Coop.

Lexie şaşkınlıkla başını kaldırıp gözlerinin içine bakarken Charlotte kendisini Lexie’nin üzerine attı.

“Seni neredeyse kaybedecektim ve bu hiç de hoş bir şey değildi!” dedi yaşlı kadın sızlanarak, zayıf kolları olduğundan daha narin görünüyordu.

“Ben iyiyim. Yemin ederim. Ama sanırım Coop’u sık sık öldüreceksin.” Lexie durumu hafife almaya çalışıyordu; fakat hepsi adamın onun boğazını kesebileceğini biliyordu.

Bu düşünce neredeyse nefesini kesiyordu.

Coop ve büyükannesiyile birlikte ayağa kalktılar.

Coop bir kolunu Lexie’ye diğerini Charlotte’a dolamıştı. Lexie sürekli iyi olduğunu söylese de Sylvia yanlarında durmuş, ellerini ovuşturuyordu.

Jack Cooper yanlarına gelerek, “Partiyi nasıl hareketlendirceğini çok iyi biliyorsun, genç bayan!” dedi.

“Ben iyiyim, Bay Cooper.”

Yaşlı adam kaşlarını çattı. “Bana Jack diyebilirsin. Ve bu da benim... bayan arkadaşım Felicia,” dedi yanında duran kadını göstererek.

Lexie kadına gülümsedi, kaçma şansı olmadığına göre herkesi tanıştırmaya karar verdi. “Büyükanne, bu Coop’un babası Jack ve arkadaşı, Felicia. Bay Cooper, şey pardon, yani Jack, bu benim büyükannem Charlotte Davis ve onun arkadaşı Sylvia.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Charlotte.

“Ben de,” diye ekledi Sylvia.

“O zevk bana ait, hanımlar.”

İkili sessizliklerini koruyordu.

Lexie gözlerini kıstı. Coop’un babasına âşık olmamaları için ikisini de ayrı ayrı uyarmak gerekiyordu.

“Baba, Sara’dan hiç haber aldın mı?” diye sordu Coop babasına.

“O eğitimli bir profesyonel, merak etmene gerek yok,” dedi Jack; fakat Coop’un gözlerine uzun süre bakınca, Lexie durumun sandığından daha ciddi olduğunu anladı.

Soru sormasına fırsat kalmadan polisler içeri girmişti. Soru için insanları gruplara ayırırlarken, olay yerine gelen ilk yardım ekibi Lexie’yi muayene etmek için ısrar ediyordu.

Elini ilk kez boynuna koyunca boynunun kanadığını fark etti. Gözlerini kırıştırdı, birden başı dönmeye başlamıştı.

“Ben yanında kalırım,” dedi Coop.

Elinde ilk yardım çantası olan adam, “Sessiz bir yere gidelim,” diyerek karşı odayı gösterdi.

Lexie Coop’a gülümsüyordu. “Bir şeyim yok. Sen neler olduğunu ve Sara’nın nerede olduğunu öğren. Büyükanne, Sylvia ile birlikte yanımda kalın.” Lexie, iki kadının kendisini gözlerinin önünden ayırmayacağını düşünmüştü.

Coop istemeyerek de olsa geri çekilip karşı odadaki karışıklığa doğru yöneldi.

Lexie ilk yardım ekibinin onu sessiz bir köşeye götürmelerine izin vermişti ve çok geçmeden adam Lexie’nin boynunu sarmış ve ayak bileğini kontrol etmişti.

Tam sağlıklı olduğunu söyledikleri sırada Coop yanlarına döndü ve etrafında dönüp duran Charlotte rahatladı.

“Adamı yakalayabilmişler mi?” diye sordu Lexie Coop’a.

Yanlarına gelen Jack, “Henüz değil,” dedi, sesinden gerçekten endişeli olduğu duyuluyordu. “Garson peşinden birinin geldiğini anlamış olmalı, çünkü çatı katında Sara’ya tuzak kurmuş. Rafe bir saniye geç kaldığından adam şu an onu rehin tutuyor.”

Lexie’nin nefesi kesilmişti.

“Rafe Özel Tim’de eğitildi, ayrıca tüm ekibi çağırmışlar,” diyerek Jack onu cesaretlendirmeye çalıştı.

Ancak işe yaramamıştı ve Coop'un en yakın arkadaşı için endişe eden Lexie kafasını sallıyordu.

"Daha fazlasına tahammül edebileceğimi sanmıyorum," diyen Charlotte, Lexie'nin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Lexie her ne kadar bu iş sona erene kadar Coop'la kalmak istese de, Charlotte ve Sylvia'yı bu heyecan ve stresten uzaklaştırmalıydı.

"Gel, büyükanne. Sizi eve götüreyim," dedi Lexie ve güven verircesine kolunu büyükannesinin omzuna attı.

Coop Lexie'nin gözlerine baktı. "Hepinizi eve ben götürdüm, ama bu haberi gazeteye yetiştirmeliyim."

"Biliyorum. Ve Sara senin en iyi dostun. Seni anlıyorum. Yerinde olsam ben de kalırdım, ama..." Başıyla yaşlı kadınlara işaret etti.

"Buradan gitmelisiniz. Dinlenmeye ihtiyacınız var. Elimden geldiğince çabuk geleceğim," diye söz verdi Coop.

"Peki," dedi Charlotte, aklına takılan esas sorularla büyükannesini daha fazla üzmemek istemişti.

Nereye kadar böyle devam edecekti? Ona teklif ettiği hayat tarzıyla ilgilenmediğini açıkladığına göre Coop'un onlara uğramasının ne anlamı vardı?

Sara'nın sorduğu soru Lexie'nin kulaklarında çınlıyordu. *Bundan beş ya da on sene sonra kendini nerede görüyorsun?* diye sormuştu.

Belki de Lexie'nin bunu düşünme zamanı gelmişti.

On Sekizinci Bölüm

Lexie pek uyumamıştı. O çılgın garsonun bıçakla onu alıkoymasına bile uykusunu kaçırmıyorken, giysi dolabında Coop'la seviştiğini gözlerinin önüne getirmesi onu uyutmuyordu. Tüm bunların yanı sıra, net bir şekilde söylediği kelimeler de gözüne uyku girmemesine neden olmuştu.

Gerçekten de gezgin yaşam tarzı için ondan bütün hayatını bırakmasını mı beklemişti?

Düğüm noktası da bu değil miydi zaten? Seyahat etmekten ne kadar hoşlanıyor olsa da, artık gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı, başarılı bir kariyeri, bankada yeterince parası ve yaşlanmakta olan bir büyükannesi vardı ama kendisine ait olduğunu iddia edebileceği pek fazla şey yoktu.

Charlotte gittiğinde geriye ne kalacaktı? Lexie durup hayatına baktığında gelecekte beklediklerinin bunlar mı olduğunu biliyordu.

Kafasını salladı, yeni tanıştığı bir kadın olan Sara'nın onu çok iyi çözdüğünü anlamıştı. Büyükannesinin yaşlandığı gibi kendisinin de yaşlandığı gerçeğiyle daha önce hiç yüzleşmemişti. Seyahat tutkusundan vazgeçmesine gerek yoktu, ama artık büyüme vakti gelmişti.

Lexie duş alıp giyindikten sonra mufağa gitti. Üstünde sabahlığıyla büyükannesi çoktan masaya oturmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Lexie.

Büyükannesi kafasını salladı. Lexie'yi her zamanki gibi neşeyle karşılamamıştı. "Bu soruyu soran ben olmalıyım."

“Ben iyiyim.” Elini boynuna koydu. Kendisine büyük gelen sargıyı küçük bir yara bandıyla değiştirmişti. Sadece ufak bir sıyrıktı ve hemen iyileşecek gibi görünüyordu. “Dün gece fazla hareketli geçti.” Lexie kendisine bir kupa kahve doldurduktan sonra büyükannesine katılmadan önce onun kahvesini de tazeledi.

“Elinde bıçak olan o adam olmasa da olurdu,” dedi büyükannesi.

Yaşlı ve yorgun görünüyordu.

Lexie kırışık elini tuttu.

“Coop’tan haber alabildin mi?” diye sordu Charlotte.

Lexie kafasını salladı. “Henüz değil...bir saniye.” Telefonuna bakmak için odasına koştu ve alıp yanına döndü. “Kapamış.”

Charlotte kaşlarını çatı. “Telefonunu şarja koymayı unutmaya alışkanlığımı bırak artık.”

“Tamam.” İşe yaramaz telefonunu masanın üstüne koydu.

“Eğer bir şeyler öğrenmiş olsaydı aramaz mıydı?” diye sordu büyükannesi.

“Bu saatte seni uyandırmak isteyeceğini sanmam. Gazeteye baktın mı?” diye sordu Lexie.

Kafasını sallayan Charlotte yerinden kalkarak koridora gitti ve kapıyı açıp gazeteyi aldıktan sonra yanına döndü. “Bu sabah kendimi parmağımı kıpırdatamayacak kadar yorgun hissediyorum. İşte.” Gazeteye masanın üstüne bıraktı. “Okuduklarını bana da anlat.”

Lexie plastic ambalajı açıp ilk sayfaya göz gezdirdi. Beklediği gibi, Coop’un yazdığı kısa bir makale vardı. Lexie, Sara hakkında haber beklemek için hastanede olmak yerine işte olduğunu umut ediyordu.

Haberi hızla okuyan Lexie’nin içi rahatladı. “Görünüşe bakılırsa, Sara’nın eski ortağı araya girip onu sağ salim kurtarmış,” dedi hafiflemiş bir şekilde. “Ama dizi incinmiş. Hatta dizinden tekrar sakatlandığı yazıyor. Kariyerini tehdit edebilir kelimelerini kullanmışlar. Kendimi çok kötü hissediyorum!” Lexie, genç kadının polislik yapmayı ne kadar sevdiğini biliyordu.

“Ah, zavallı çocuk,” dedi Charlotte. “Ona çiçek göndermeliyiz!”

Lexie büyükannesinin böylesine düşünceli olması karşısında gülümsedi. “Kesinlikle.”

“Peki ya garsona ne olmuş?”

Okumaya devam etti. “Sara’nın ortağı Rafe Mancuso ciddi bir şekilde yaralanmış. Ama hayati tehlikesi yokmuş. Bekle. Şunu dinle! Polis kayıtlarına göre, söz konusu garson şehirde gerçekleşen büyük davetler ve koleksiyoncuların toplantılarından biri, son karıştığı olayda kullandığı arabayla masum birine çarpıp öldüren adam olduğunu doğrulamış!”

Charlotte şoke olmuş bir halde nefesini tuttu.

“Şüphelinin (garsonun) önceki gece yakalanırsa cinayetle suçlanacağını bildiği yazıyor, o yüzden panikleyerek beni yakaladı ve kaçmaya çalıştı,” dedi Lexie gazeteyi indirerek.

“Tanrım.”

Lexie yavaşça kafasını salladı.

Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden sessizce oturup haberi sindirmeye çalıştılar.

“Seninle konuşmalıyım,” dedi Lexie en sonunda.

“Ben de.” Büyükannesi yüzünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.

Lexie eliyle onu işaret ederek “Önce gençler,” deyip güldü.

Büyükannesi de güldü. “Peki. Önce ben başlıyorum. Coop’un gitmesine izin verirsen aptallık etmiş olursun. Ve benim torunum aptal olamaz.”

Lexie derin bir nefes verdi. Başını salladı. “Haklısın.”

“Haklı mıyım?” diye sordu Charlotte şaşkın bir sesle.

Lexie omuzlarını silkerek, “Elbette. Coop’un gitmesine izin verirsem aptallık etmiş olurum ve ben aptal değilim. Ancak ben geçiş döneminde bir kadıyım,” dedi.

Giysi dolabında seviştikleri kısmı atlayarak, büyükannesine Coop’tan onunla birlikte Avustralya’ya gelmesi fikrini

nasıl ağzından kaçırıldığını anlatmaya devam etti. "Onun hislerini ya da hayatını düşünmek hiç aklıma gelmemişti. Onu gafil avladım. Aslında kendimi de, çünkü ona böyle bir şey sormayı planlamıyordum. Birden oluverdi."

"İyi karşılamadı, öyle mi?"

Lexie çenesini avucunun içine yerleştirdi. "Hayır. Çıkamazdaydık ve ikimiz de kendi köşelerimize çekilmiştik. Sonra soyguncu beni rehin aldı ve hayatım gözlerimin önünden geçti. Bomboş hayatım." Eline aldığı kâğıt mendili ufak parçalara ayırmaya başladı. Başarısızlıklarını itiraf etmek zordu, başka bir şeye konsantre olmak ona iyi geliyordu.

Charlotte sandalyesindeki yastığa yaslandı. "Hayatının boş olduğunu düşünüyorsan, bunun basit bir çözümü var. Git ve doldur! Benim dolu dolu yaşadığım bir hayatım oldu, ama büyükbaban hayatta olsaydı, çok daha iyi olurdu. Ya da, tekrar birini sevebilseydim," dedi, ses tonundan özlem ve hüznü okunuyordu.

"Üzgünüm."

Charlotte kafasını salladı. "Üzülme. Ben kararımı vermiştim. Yine de benden hiçbir şey öğrenmediysen bile bunu öğren. Hayatının her gününü dolu dolu geçir. Benim yaşıma gelip geriye dönüp baktığında, hiçbir şeyden pişman olmayacağına emin ol."

Lexie gülümsedi. "Sen çok akıllı bir kadınsın, büyükanne."

"Bana bilmediğim bir şey söyle. Şimdi, ne söylemek istiyordun?" diye sordu Charlotte.

Lexie henüz içmediği kahvesine baktı. "Bu boşluğu doldurmak için bazı değişiklikler yapmam gerekecek." Derin bir nefes aldı. "Şehre her döndüğümde bana kalabileceğim bir yer vermen ne kadar hoşuma gitse de, artık kendime ait bir evimin olma vakti geldi."

Büyükannesi gözlerini kocaman açmıştı. "Yavru kuşum nihayet yuvadan uçuyor." Charlotte ellerini göğsüne götürdü. "Bugünün hiç gelmeyeceğini sanıyordum."

"Üzülmedin mi? Ama ya bana ihtiyacın olursa?"

Charlotte onu umursamayarak elini salladı. "Şu bilgisayar dersleri zaten bunun için değil miydi?" diye sordu, dudaklarında haylaz bir gülümseme belirmişti.

"Hangi dersler?" diye sordu Lexie alaycı bir şekilde. Sandalyesinden kalkıp büyükannesine sarılarak tanıdık ve onu rahatlatan kokusunu içine çekti.

Onun için güvenlik açısından farksız olan Charlotte'ın olmadığı bir hayat giderek yaklaşıyordu. Ama bu korku yerine heyecan verici bir düşünceydi.

"Peki şu yeni evinin neresi Coop'a ait olacak?" diye sordu büyükannesi.

"Emin değilim." Lexie yaşlı kadının meraklı gözlerinin içine baktı. "Ama bu karar benim için neyin doğru olduğuyla ilgili. O neye karar verirse versin."

Charlotte gülümsedi. "Seninle o kadar gurur duyuyorum ki!"

Her zamanki gibi, beğenisi ve onayı Lexie'nin yüreğini ısıtmıştı. "Ne diyebilirim ki? Senin sayende her şeyi öğrendim."

"Kesinlikle öğrendin."

Lexie hiç dokunmadığı kahveyi lavaboya döküp kupasını duruladıktan sonra bulaşık makinesine yerleştirdi. "Biraz dışarı çıkmalıyım."

Charlotte sabahlığının yakasını iyice kapattı. "Nereye?" diye sordu.

"Düşünmeye ihtiyacım olduğunda gittiğim yere."

Lexie'nin geleceğiyle ilgili plan yapmaya ihtiyacı vardı. Coop'u planlarına dahil edip etmemek ona kalmıştı.

Coop hiç uyumamıştı. Erken baskıyı yetiştirdikten sonra öğleden sonra baskısı için çalışmaya başlamıştı. Bu sırada Lexie'ye birkaç kere cep telefonundan ulaşmaya çalışmışsa da, lanet şeyi muhtemelen şarj etmeyi unuttuğunu anlamıştı. Ve sabah altı, Charlotte'ı uyandırmak için çok erken bir saatti.

Garsonun bıçağı boğazına dayadığı an ve o anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığından beri Coop onsuz yaşayamayacağını anlamıştı. Gerekirse onunla dünyayı dolaşacaktı. En azından, böylece yanında olabilirdi. Belki de işinden ayrılmak yaratıcılığını özgürleştirecekti. Öyle olmasını umuyordu, çünkü biriktirdiği para suyunu çektiğinde faturalarını nasıl ödeyebileceğini bilmiyordu.

Elinde çiçeklerle kapısında belirmediğinde Lexie'nin evde olmadığını öğrenmişti. Ama Charlotte çiçekleri kabul etmekten mutluluk duymuştu.

"Onu nerede bulabilirim?" diye sordu Coop.

"Düşünmek için her zaman gittiği yerde," dedi Charlotte.

"Bilerek mi anlaşılmaz konuşmaya çalışıyorsun?" diye sordu yaşlı kadına.

Charlotte Coop'un yanağını okşadı. "Elbette, hayır. Sana ne biliyorsam onu söylüyorum. Eğer düşündüğüm kadar zekiysen, nerede olduğunu bulmak senin için sorun olmamalı."

Coop gözlerini devirdi. "Şimdi gidiyorum!" Lexie'nin dünya üzerinde olabileceğini sandığı tek yere doğru yola koyuldu.

Lexie yere oturup sırtını şehre bakan pencerelere vermişti. Dışarıda yağmur yağdığından ve insanların çoğu sisli manzarayı izlemek istemediğinden, sınır çizgisi oldukça boştu. Ama Lexie'nin umurunda değildi. Bulutların üzerinde olduğunu biliyordu ve bu onun için yeterliydi.

İPod'unu açıp kulaklıklarını taktıktan sonra dikkatini gazetedeki ev ilanlarına verdi. O kadar çok seçenek vardı ki.

Apartman dairesi ya da müstakil.

Şehir merkezi ya da dışı.

Kiralık ya da satılık.

En sonunda kendisine ait bir evinin olacağı düşüncesi kalbinin hızla atmasına neden oluyordu. Döndüğünde evinde onu bekleyen eşyaları olacaktı. Bibloları, resimleri ve kitapları onun için bir şeyler ifade edecekti.

"Özür dilerim ama buranın halk kütüphanesi olmadığına farkındasınızdır sanırım," dedi boğuk bir ses.

Lexie kafasını kaldırmadan, "Biliyorum," diye karşılık verdi.

"Kafe de değil."

Lexie kaşlarını çattı. "Yolunu kesiyor olamam. Manzarayı seyredebileceğin bir sürü pencere var, hem zaten dışarıda izlenebilecek bir manzara da yok!"

Biri hafifçe ayaklarına tekme attı.

"Hey!" Lexie, sinirini bozan kişiye haddini bildirmek için ayağa kalkarken kafasını kaldırdığında ona hiç de yabancı olmayan muhteşem mavi gözlerle karşılaştı. "Coop! Burada ne arıyorsun?"

Ama bu soruyu sorduğu anda bile, buranın onun özel yeri olduğunu bildiği için Lexie'nin nabızı hızlanmıştı.

"Sence ne arıyor olabilirim?"

"Beni arıyor olabilir misin?" diye sordu Lexie umutlu bir şekilde.

Coop içtenlikle ona bakarken yavaşça kafasını salladı.

"Sara nasıl?" diye sordu Lexie. Bütün sabah boyunca genç kadın için endişe edip durmuştu.

"Dizi çok ağrıyor. İşe döndüğünde tam kapasite çalışamayacağı için kızgın ve üzgün. Ama o ve ortağı, ikisi de iyileşecek ve asıl önemli olan da bu," dedi Coop. "Sana katılmamın sakıncası var mı?"

Lexie eşyalarını toplayıp yanında onun için yer açtı.

Coop yerde yanına oturup sırtını pencereye verdi, uzun bacaklarını öne uzatmıştı ve kalçası onunkine değiyordu.

Sıcak vücudunu Lexie hissedebiliyordu. "Beni nerede bulacağımı nasıl bildin?" diye sordu.

Coop başını çevirip gözlerine baktı. "Büyükannen düşünmek istediğinde her zaman gittiğin yerde olduğunu söyledi."

Lexie gülümsemesine engel olamamıştı. "Beni böylesine iyi tanıman çok güzel."

“Sanırım tanıyorum, yoksa bütün şehri dolaşmak zorunda kalırdım.”

Hâlâ tıraş olmamıştı, Lexie elini onun sakallarının üstünde gezdirdi.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Coop.

Lexie güldü. “Evet.”

“Senden bir şey isteyebilir miyim?”

Lexie kafasını salladı. Ondan her ne isterse istesin Lexie büyük ihtimalle kabul ederdi.

“Ya kendine yedek bir cep telefonu al ya da telefonunu şarj etmeyi öğren. *İleride* seninle iletişim kuramayabilirim,” dedi, Coop, sesi boğuk ve sertti.

Gelecekte bahsediyordu.

Bu sözcüğü duyunca Lexie’nin kalbi duracak gibi oldu. “Sanırım bunu yapabilirim.”

“Güzel. Söylesene, bu kez neden buraya geldin? O güzel kafandan düşünmene neden olacak neler geçiyor?” diye sorduğu sırada Lexie’nin okuduğu gazeteyi eline aldı.

Lexie utandığı için gazeteyi elinden çekip almak istemişti. Ama bunun yerine, yumruklarını sıkarak vereceği tepkiyi bekledi.

Coop sayfaya göz atarken şaşkınlıkla gözlerini kıstı. “*New York Times*’ın Emlak bölümü.”

Lexie güçlükle yutkundu. “Duyduğuma göre en kapsamlısı buymuş.”

“Büyükannen taşınacağı yeni bir ev mi arıyor?”

“Hayır.” Lexie yanaklarının içini ısırıldı. “Ben arıyorum.”

Kafası karışan Coop’un gözleri koyulaşmıştı. “Anlamıyorum.”

Lexie derin bir nefes aldı. “Kendime bir ev arıyorum. Apartman dairesi ya da müstakil bir ev. Henüz karar vermedim. Ayrıca şehir merkezinde kalmak ya da şehir dışını keşfetmek arasında kaldım. Gerçi, ilk zamanlar benim için çok sıradan olabilir.” Kendi kendine konuştuğunun farkındaydı, ama söyleyeceklerini bitirip anladığını görene kadar rahatlayamazdı.

“Lexie, eğer senden böyle bir şey beklediğimi düşündüğün için ev arıyorsan...”

Lexie kafasını salladı. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Belki tam olarak doğru değil. Sen olmasaydın, muhtemelen hayatımı gözden geçirmek aklıma gelmezdi. Bunu kendim için yapıyorum. Kendi ayaklarımın üstünde durma vakti geldi, sence de öyle değil mi?”

Coop’un başı dönüyordu ve buldukları yüksekliğin bununla ilgisi yoktu. “Kendi ayaklarının üstünde durmaktan ne kastettiğine bağlı. Eğer bunu ben yanıdayken yapabilirsen, o halde, evet, tam vakti. Ama *biz* kelimesini kullanabilmem için düzenli bir hayat kurmana gerek yok. Seni sen yapan şeyden vazgeçmeni ısrar ettiğimde hatalıydım.”

Lexie gözlerine baktı, ama hiçbir şey söylemiyordu.

Coop konuşmaya devam etti. “Sen özelsin, Lexie. Bunu hep biliyordum. Hayatıma hareketlilik getirdin, ister inan ister inanma ama işime de. Yazılarımı kastediyorum. Ve önemli olan da bu. Seyahat edip dünyayı senin gözlerinden görmek istiyorum.”

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. “Neden? Son yirmi dört saat içinde ne değişti?” diye sordu, henüz ikna olmadığı belliydi.

“Sormak zorunda mısın?” Coop onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Seni neredeyse kaybedecektim. O adam bıçağı boğazına dayadığında, senin olmadığın bir hayat gözlerimin önünden geçti. Ve gitmene izin verdiğim için ne kadar büyük aptallık ettiğimi fark ettim.”

Lexie’nin yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Hey, seni ağlatmak istememiştim.” Camları buharlaşmadan önce gözülüğünü çıkarıp yanağındaki ıslaklığı parmağıyla sildi.

“Beni bu kadar önemsemen bana inanılmaz geliyor,” diye fısıldadı.

Olduğu haliyle hâlâ Coop’un onu sevemeyeceğini düşünmesi çok yanlıştı. “Umurumda değil, Lex. Seni seviyorum.

Dün gece de söyledim, ama gerisini getirmeyi beceremedim. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seni buna inandırmakla geçireceğim.”

Lexie, o içten, Coop’un ilk görüşte ona âşık olmasına sağlayan o kocaman, içten gülümsemesiyle gülümsedi. “Peki hâlâ bir ev istiyorsam ne olacak?” diye sordu. “Elbette, seyahat etmekten tamamen vazgeçmeyeceğim, ama kendime ait bir evim de olmalı. Ne düşünüyorsun?”

Ona bağlanmadan önce kendi ayaklarının üstünde durması düşüncesinden hoşlanmasa da bunu kabul ediyordu. Onunla olmak için istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi kabul ederdi. “Sanırım seni ziyaret etmek için şehir dışına gelebilirim.”

“Hayır.” Lexie burnunu kıristırdı. “Ya birlikte bir *evimizin* olmasını istiyorsam? Kendine ait bir evin olmasından bahsedip durduğunu fark ettim, ama hâlâ bir çarşaf ve tabak-çatal takımın yok. Birlikte en başından başlar ve her şeyi yaparız.”

“Bize ait bir yer.” Bu fikre inanmak için kelimeleri tekrar etmesi gerekiyordu.

Lexie kafasını salladı. “O halde, birlikte seyahate çıktığımızda, döneceğimiz bir *evimiz* olur.”

“Peki seyahatte olmadığımızda?”

Lexie omuzlarını silkti. “Çalışırız...”

“Ve bir aile kurarız?” kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Coop nefesini tuttu.

Lexie gözlerini kocaman açıp sorusunu anlamaya çalıştı. Sonra kafasını salladı.

“Emin misin?” diye sordu Coop.

“Evet.” Lexie gülümsedi. “Evet. Kesinlikle.” Oracıkta Coop daha önce sahip olduğunun bile farkında olmadığı tüm hayallerinin cevabını almıştı.

Lexie gülmesine engel olamıyordu. Daha önce gerçek aşk, aile ya da süreklilik hakkında düşünmesi için kendisine hiç izin vermemiş; hatta bunu istediğine ya da bu tür şeylere sahip olabileceğine bile hiç inanmamıştı.

Bu adamla birlikte inandığı her şey değişmişti. “Nedenini bilmek ister misin?” diye sordu dedi Lexie.

“Evet, isterim.”

Ona dokunmasına engel olamadığını gören Coop, Lexie’nin yanına dokundu.

Her dokunuşla birlikte gözleri derinleşiyordu. “Sakalımı bu kadar seveceğini bilseydim, daha önce uzatırdım.”

Lexie güldü.

“Söyle bakalım, bir ev sahibi olmaktan ve benimle aile kurmaktan neden bu kadar eminsin?”

Lexie ciddileşti. “Çünkü sende daha önce hiç hissetmediğim güven duygusunu buldum. Bana evde olmayı istemem için bir neden veriyorsun.”

Coop dudaklarını onunkilere dokundurdu. “Çok garip, çünkü sen de bana hep korktuğum ya da güvenemediğim özgürlük hissini veriyorsun. Ayrıca bana inanıyorsun, bu da kendime inanmamı kolaylaştırıyor.”

Daha derin bir öpücük almak için ona yaklaştı, ama birden dün gece aklına takılan soruyu hatırlayan Lexie hemen yarıda kesmişti.

“Dün gece polis olan kardeşinin işini elinden almak mı istiyorsun diye sana takıldığımda, ‘Denemedim değil,’ derken neyi kastettin?”

Coop sızlandı. “Çok eskiden spor yaparken yaşadığım bir sakatlık yüzünden polis akademisini bırakmak zorunda kalmıştım. Başarısız olduğumu düşündüm ve babamı hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim. Boşandığımda ise evlilikte çuvalladım. Başarısızlığa uğramadığım tek şey gazetecilik oldu.”

Lexie en sonunda onu daha iyi anlayabilmişti. “O zaman, senden her şeyi bırakıp benimle gelmeni istediğimde, en iyi yaptığın şeyi elinden aldığımı sandın, değil mi?”

Coop’un yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. “Hey, umarım baş ka şeyleri de iyi yapabilirim.”

Gülümseyerek kalçasına dokundu, eli tehlikeli bir şekilde yakındı. "İnan bana, *çok iyi* olduğun birçok şey var," dedi ve yüzüne doğru sokuldu.

"Harika bir çiftiz," dedi Coop."

"Bunu sevdim."

"Olayın komikliğinin farkındasın değil mi? Babam eski bir polis, büyükannen ise bir hırsız."

"Eski bir hırsız."

"Olsun," dedi Coop ve onu kendisine doğru çekerek daha önce hiç bu kadar parlak görünmeyen günün, yarının ve geleceğin sözünü içinde barındıran derin ve upuzun bir öpücük verdi.

Sonsöz

The Daily Post *Bekâr Günlükleri*

Son bekârımız aşkı uğruna işinden ayrıldı. Evet bayanlar, Sam Cooper'ın kalbinin artık bir sahibi var. Neyse ki, şehirde kahramanca davranışlar sergileyen yeni bir bekârımız daha var. Rafe Mancuso önceki gece araya girerek New York'un en seçkin davetlilerini kurtardığı sırada yaralandı. Bu satırları okurken hepimizin bayılacak gibi olduğunuzu görür gibiyim.

Daily Post'un moda editörü Amanda Nicholas, Lancaster açık artırmasını izlemek için oradaydı. Rehinelere arabulucusuna yardıma muhtaç genç bir kadını kurtarmanın nasıl bir duygu olduğunu sormuş. Bıçaklandığının farkında olmayan Bay Mancuso ise, bayılmadan önce tüm içtenliğiyle ona cevap vermiş - "Ben sadece görevimi yapıyordum. Muhteşem bir polisi kurtarmak da işin cabası."

Kahramanımız ve kurtardığı bayan arasında romantizm kıvılcımları çakmış olabilir mi? Yoksa şehirdeki diğer kadınların önlerinin hâlâ açık olduğunu söyleyebilir miyiz? Bunu sadece zaman ve Bekâr Günlükleri gösterecek.